

Έπεισόδια

Οι πόλεμοι που γίνονται στην Κίνα και 'Ισπανία-εσχάτως παρουσιάζουν φριχτή μονοτονία. Καθημερινώς διαβάζουμε τα ίδια τα συμβάντα, ότι στην Κίνα πέφτουν χιλιάδες σκοτωμένοι. Τού Φράγκο τα στρατεύματα πως προχωρούν πάντα. Πράγματα στερεότυπα... Πως πληττώμε, οι καυμένοι!

★

«Αλλ' αήνης τώρα άρχισε εκεί στην Μαντζουρία μια νέα φασαρία. Οι Ρώσοι και 'Ισπανοί άρχισαν τώρα κάτι... Και έτσι θα ξεσκασούμε, βρε αδερφέ κομμάτι. Στόν τύπο θα διαβάσουμε καινούργια γεγονότα. Τα Κινεζοισπανικά μας κούρασαν τα όσα. Πάλι θα μας ξυπνήσουν...—ω, τί χαρά!—τά αίματα. 'Ηταν καιρός! 'Ο 'Υψιστος μας έλυθη. Ψέμματα! 'Εκεί λοιπόν στο Τσά-Κου-Φέγκ 'Ιάπωνες και Ρώσοι.

Έχουν, πού λέτε, δώσει τις τελευταίες μέρες ευγενική δεξίωση οι μόνιμοι δέ με... σφαίρες. Κάτι θα γίνει και εκεί. Λίγο άς αναμεινουμε. 'Εμπρός παιδιά, τί κάθεσθε; Κάντε και κάνα πόλεμο, να ίδουμε τί θα γίνουμε...

★

Μας λέν' οι ανταποκριτές πως επί του παρόντος ασημαντα έπεισόδια, εκεί συμβαίνουν δυτός. Οι Ρώσοι επέτεθησαν, λένουν, εις τα ύψιματά κι' εκατοντάδες κάμποσες στρωθηκαν χιμα πτώ... (ματα. Επιδρομάς ένήργησαν άεροπλάνων σμήνη. Τό κανονίδι τίποτε όρθιο γέν αφήνει. Σαράντα τάνκς έξάρησαν. Φθάνουν πολεμοφόδια. Αυτά συμβαίνουν μοναχά!... 'Ασημαντα έπεισόδια.

★

Και χθές τηλεγραφήματα του άσυμάτου έλήφθησαν ότι τα... έπεισόδια εκεί έπανελήφθησαν. Οι Γιαπωνέζοι έκαμαν επίθεση σφοδράν με δύο μεραρχίες και οι Ρώσοι όμως άμυναν άντίταξαν άδράκ με πολυβολητές. Σώμα με σώμα έφθασαν 'Ιάπωνες και Ρώσοι. Κι' έκοτοθήκαν μοναχά ως... χίλιοι πεντακάσια. 'Οθίδες εκατέρωθεν πολλές χιλιάδες ριζαν. Μεθ' ό τού... έπεισόδιον έθειρήθη λήξαν. 'Απ' όλα αυτά που γίνονται μας μένει μία άπορία: 'Όταν αυτό μακελειό, την τση φασαρία την λένε... έπεισόδιο, άς μας ειπουν έν τάχει τί πρέπει νάνα τότε αυτό, πού θα τό λέμε μάχη; 'Αν σ' ένα έπεισόδιο σκοτώνονται χιλιάδες και πολέμου μωριάδες και παίρνουν μέσους τάνκς, στρατοί άεροπλάνων, ότόλοι, τότε λοιπόν, άγαπητοί σέ μία μάχη τέλεια... ηουχάσουμε όλοι. Ο ΜΑΓΚΑΣ

Ίσπανικά

Βρε 'Ισπανοί, μας σκάσαε... Τό 'Εχε' έννοήσει; Θα τελειώσετε ποτέ; μας έχετε ζαλίσει. 'Εμπρός λοιπόν. Τελειώνετε, τό γλέντι πού άνοιξατε μά τό Θεό, μας προίξατε! Τί να σας πώ; Με σας καμιά δέν είνε προκοπή. Τί τάχα πάει να πη; Με σας θα άσχολούμεθα επί σειράν ετών; Δώστε ένα τέλος, αδερφέ, στόν πόλεμον αυτόν... 'Όλη αυτή ή χρονοτριβή, πολύ στά νεύρα δίνει. 'Εμπρός λοιπόν, τελειώνετε, να ίδουμε τί θα γίνει. 'Α, μάς έξενευρίασε πολύ, λόγω τιμής. Εάν έσεις δέν διάσθε, διαζώμαστε έμεις... Ο ΑΝΥΠΟΜΟΝΟΣ

Φαντασιοπληξίες

Φαντάσου να είσαι πολύτεκνος και να ζητῆς, να... υιοθετήσης ένα όρφανό, διότι τα παιδιά σου είναι 13 και θέλεις να τα κάμης 14, για να άποφύγης τόν γρουσουζίκιο αριθμό.

★

Φαντάσου να είσαι γνῆς φιλήπου και να σε ρωτήσῃ ο δάσκαλός σου: —Πόσο κάνουν 2X3; Και σὺ νὰ τοῦ ἀπαντήσης! —'Ενα... σύνθετο 'Ιπποδρόμου. —'Ενα... σύνθετο 'Ιπποδρόμου.

ΟΤΙΝ ΕΡΘΑΣΑ ΑΠΑΝΩ ΕΚΑΤΑΛΑΘΑ ΟΤΙ ΔΕΝ ΗΜΟΥΝ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ!

Εἰς τὸν θυδὸν

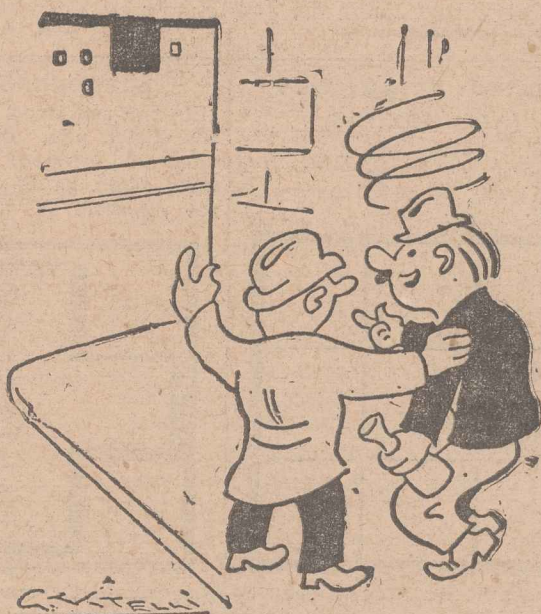
ΒΡΥΞΕΛΛΑΙ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας). — 'Ο καθηγητὴς Πικάρ καταδυθεὶς εἰς τὸν θυδὸν τῆς θαλάσσης καὶ παραμείνας εἰς αὐτὸν ἐπ' ἄρκετόν, ἀνήλθε καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. 'Εοπεύσα νὰ τὸν συναντήσω εὐθὺς μετὰ τὸ κατόρθωμά του καὶ νὰ τοῦ πάρῃ συνέντευξιν. —Πὼς περάσατε, κύριε Πικάρ μέσα στὸν θυδὸν; τὸν ἥρωτά. —Θαυμάσια, μοῦ ἀπήντησε. Μόνον πὺ ἐξεχάσαμε νὰ πάρουμε μαζί μας μερικές θήκες σπατιῶν. —Τί θὰ τις ἐκάνατε; —Θὰ ἐφαρעוάμε... ζιφίες. —Κατὰ τα ἄλλα πὼς περάσατε; —'Ωραία! Μόνον πὺ κάποιος κάτοικος τοῦ θυθοῦ ἤθελε σῶναι καὶ καλά νὰ μὰς δικάσῃ. —Πὼς ἦταν αὐτός; —Κάποιος... κ' ἄδουρας. —Καὶ πὼς ζούσατε στὸ θυθὸ; —Μὰς ἐβάνειζε ἕνας χρήματα μὲ τόκο εἰκοσι τοὶς ἑκατο. —Τί ἦταν αὐτός; Τραπεζίτης; —'Όχι. Μεγάλος... καρχαρίας.

Πὺ θὰ παραθερίσουν

—'Όλοι τὸ καλοκαίρι φροντίζουν νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα μακρὰ. Οἱ δημοσιογράφοι, πὺ γράφουν ἀκρίβεις πάντα εἰδήσεις, παραθερίζουν στήν... Παράμυθιά. Εἶναι ὥρα νὰ παραθερίσῃ κανεὶς αὐτὸν τὸν καίρῳ. Οἱ ἐμπροὶ τὸν ὑπερτιμημένῳ εἰδὼν παραθερίζουν στήν... Ἀλμυρὸν. Στὴν ἐξοχὴ πηγαινέι τώρα καὶ κάθε μοντέρνο κορίτσι. Καλὰ θὰ ἦταν ὅμως νὰ ἐπήγαναν οἱ γυναῖκες ὅλες στήν... Δία βολίτσι.

Τηλεγραφικὴ ποίησις

Ἐκυκλοφόρησε ποιητικὴ συλλογὴ γραμμένη μὲ μουσικὰ στοιχεῖα περιέχουσα σύντομα ποιήματα. Παραθέτομεν μερικά: «Τὸ κοστοῦμι» Ράφτο — Κλαῖτο... «'Ο 'Ιππόδρομος» —'Ωσανά — 'Ω, σανά! — Νά! (μουτζα). «Στα μπαιν μίτζε» Μαυρίλα — 'Ανατριχίλα — Συκὴς φύλλα. Καταδύσεις — Πυρπολήσεις — Φωτογραφήσεις. Ο ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΤΗΣ

—Λοιπόν, πὼς τὰ πέρασες χθές τὸ θράδυ; —Θὰ ἦταν τρεῖς ἡ ὥρα πὺ πήγα σπὶτι μου. Για νὰ μὴ μ' ἀκούσουν ἐγδύθηκα στὶς σκάλες... ἔδγαλα τὰ παπούτσια μου... —Κ' ἐπειτα; —'Όταν ἐρθασα ἀπάνω ἐκατάλαθα ὅτι δέν ἦμουν στὸ σπὶτι μου!

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ
4

Ἀθήναι
13 Αὐγούστου 1938
Ἔτος Β' Ἀρ. φύλλου 99

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτικὴ ἀνασκόπησις

Αἱ ἑορταί τῆς 4ης Αὐγούστου

Ἐξωτερικὸν Δελτίον

ΖΥΛ ΜΑΡΙ

ΑΓΑΠΗ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

Τὸ νέον ὑπέρροχον ἀνάγνωσμα τοῦ «Ἔργου»

Γ. Ἀσπρέα

Ἄ εραστὴς τῆς Λαίδης Κημπερλέου

Μυθιστόρημα

Π. Καψή

Ἡ Κουρούρα μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά

Π. Παλαιολόγου

Τὸ προσκύνημα

Μωρίς Ντεκομπρά

Μία χειρνομία

Ἄρρια Κλώντια

Τὸ παλὸ βιολί

Δημοσθένης Βουτυρά

Τὸ μοντέρνο φαρμακεῖο

Ἀσ. Παλαμά

Οἱ συμπαθέστεροι λοποδύοται

Μίνου Κ. Ἀνδρουλιδάκη

Στὸ νησί τῆς Παναγίας

Ντελλῶ

Ἄ Παράδεισος

Μιχ. Κυριακίδη

Ἡ ἀπαχαριστήσιμος τοῦ Μητροπολίτου

Α. Μ. Τετέσκυ

Ἡ γυναῖκα τοῦ μυστηρίου

Ἀθηναίου

Ἀνδρογυναικες

Σπ. Γιαν.

Ἐλάτε στήν Ἀθήνα

Πέννα Χ.

Τὰ καμπορέ

Μαίτας Ὀσίρα

Επρόδωσα τοὺς Θεοὺς μου

Ν. Γύρα

Πρὶν καὶ μετὰ τὸν γάμον

Τζὼν Τζόσον

Πλαστὰ διαβατήρια

Εἰδομένης σελίδος. —Ἐκλεκτὰ ἀνέκδοτα. —Γελοιογραφία. —Ἐγκυκλοπαδικὰ καὶ ἱστορικὰ περιέργα. —Μικρὲς ἱστορίες. —Παιγνίδια κλπ. —Ἐκτὸς τοῦ κ. Μιχ. Γάλλα

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ
ΜΕΓΑΛΩΝ

Όπως τὰ ἀναφέ-
ρει ἡ παράδοσις
καὶ ὁ ἵστορις

Ἐδῶ καὶ χιλιά χρόνια, ὁ βα-
σιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Κνούτ, ποὺ
οἱ ὑπηκοοὶ τοῦ τὸν ἐλάτρευαν
ὡς Θεοῦ, ἐνῷ ἀπελάμβανε, μαζὶ
μετὰ τοὺς αὐλικούς του τὸ θέαμα
μιάς παλαιοῦς, φώναζε ἀξα-
φνα:

—Παλιόροια, Ἄλτι!
Οἱ αὐλοὶ καὶ οἱ μελισσῶνες
περιμένανε νὰ σταματήσῃ ἡ πα-
λιόροια, ἡ ὁποία φωνάζει ἐξηκο-
λοῦθες.

Ὁ Κνούτ ἀφού περιέμενε λίγες
στιγμὲς, γύρισε καὶ εἶπε στοὺς
αὐλικούς του:

—Ἄς φύγουμε, κύριοι. Πι-
στεύω νὰ καταλάβετε τώρα τί
θεὸς εἶμαι!

Ὁ διάδοχος Ἀγγλος συγγρα-
φεὺς Γκέντερ εἶχεν ἀλλάξαι πέν-
τε-δέκα ἐπαγγέλματα, ὡς δὲ
νὰ καταλήξῃ στὴν φιλολογία
καὶ φιλοσοφία.

Στὴν ἀρχὴ σπούδασε νομικά,
μετὰ ἐγένε ἀρχιτέκτων, ὕστερα
μεταλλευολόγος. Ἐπειτα ἀπὸ
καρπὸ ἀνοίξε χημικὸ ἐργαστή-
ριο καὶ ὅταν ἀνεγκάστηκε νὰ
τὸ κλείσῃ ἀπεφάσισε νὰ πάῃ
στὸ πανεπιστήμιον...

Ἀφού φοίτησε δύο ἔτη ἐν-
ταῦτα στὸ πανεπιστήμιον, ἐγένε ἡ-
θοποιὸς καὶ κατόπιν ἀρχισε νὰ
γράφῃ...

Τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἐμα-
ταιώθη εἰς τὴν Κρακοβίαν τῆς
Βοτανολογίας ὁ γάμος τοῦ
67ετοῦς πρίγκιπος Μιχαὴλ Ια-
νέβιτς, μετὰ τὴν ὥραν 28ετίας
Ζανέτ Σουτσέσκι, μιά πικρὴ
Ἑβραϊκοῦλα, ποὺ ἐπαγγέλλε-
ται τὸ μανικέν. Οἱ συγγενεὶς
τοῦ πρίγκιπος ποὺ εἶνε ὁ γόνος
μιάς ἀπὸ τὰς ἐπιστανόστρας οὐ-
κονγενεῖς τῆς Πολωνίας καὶ συγ-
γενεὶς μετὰ τοῦ Ἀϊθιόπου-
λου, ἡμεῖς τὸν γάμον αὐτὸν καὶ
νὰ ἀφαιρέσων ἀπὸ τὸν πρίγκι-
πα τὴν διαχειρίσιν τῆς περιουσί-
ας του, ποὺ ἀνέρχεται εἰς δύο
ἐκατομμύρια λιρών, εἶχον ζητή-
σει ἀπὸ τὴν δικαστήριον νὰ τὸν
κηρύξουν εἰς ἀπαγόρευσιν. Ὁ
πρίγκις διὸς κατάρθρωσε νὰ ἀ-
ποδείξῃ ὅτι εἶχε ἀκαμίας τὸ
πνευματικὸς δυνάμεις του. Καὶ
ἀνέκτης πάλιν τὴν διαχειρίσιν
τῆς κοινωσίας περιουσίας τοῦ
ποῦ συνίσταται κυρίως εἰς τί-
λους ἀνθρωποφιλων. Ἦδη οἱ
συγγενεὶς τοῦ Ἰουλιανόπου, ὅτι
τὸ διαβόλιον ποὺ ἀπὸ τὴν προ-
τὴν του γυναικὰ εἶνε ἀκυρον,
καὶ ὅτι συνεπὲς δὲν μπορεῖ νὰ
νυμφευθῇ. «Ὁ διακανονισμὸς
καὶ αὐτοῦ τοῦ θέματος, εἶνε ζή-
τημα ἀλλοῦν ἐβδόμησιν» εἰπὼν
ὁ γυναικὸς πρίγκιπ, ποὺ ἐλ-
πίζει νὰ παντρευθῇ τὴν ὁραίαν
Ζανέτ του.

Ὁ στρατάρχης Ζόφφρ ἦσαν
πολὺ τακτικὸς στὶς συνεδριάσεις
τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας καὶ
κανένας ἄλλος ἀπὸ τοὺς ἀθανά-
τους συναδέλφους του δὲν πα-
ρακολουθοῦσε μετὰ τὴν προσοχὴν
τῆς συντάξαι τοῦ περιήμουν Λε-
κότ τῆς Γαλλικῆς Γλώσσας. «Ἀ-
κούει μ' ἑξαιρετικὴν προσοχὴν
τοὺς συναδέλφους του, χωρὶς
ποτέ ν' ἀντιλέγῃ σ' αὐτούς, ποὺ
ἐπὶ μόνον δὲν ἐπρόκειτο γιὰ
στρατιωτικὸς δόξους.

Αὐτὸς διὸς δὲν ἐσήμεινε ὅτι
δὲν ἤξερε τὴν γαλλικὴν γλῶσσα.
Ἀπ' ἐναντίας, καὶ δὲν ἐγύραρε
καὶ δὲν μιλοῦσε, τὴν χρησιμο-
ποιοῦσε περίφημα.

Ὁ Ζόφφρ ἦταν ἐξαιρετικὰ με-
τριώδης. Μία μέρα ποὺ μερικὸι
φίλοι τοῦ τοῦ ἐλεγαν ὅτι εἶχε
νικῆσει στὴ μάχῃ τοῦ Μάρνη,
τοὺς διέκοψε λέγοντας:

—Ὅχι, δὲν πρέπει νὰ λέτε ὅ-
τι ἐνίκησα τὸν Μάρνη... Πρέπει

να λέτε ὅτι ἡ μάχη αὐτὴ τὴν ἔ-
χασαν οἱ Γερμανοί...

Τὰ λόγια του διὸς αὐτὰ δὲν
θὰ ἐμποδίσουν τὴν ἱστορίαν
τὴν ἀποθανάτιον ὅς τὸν νικητὴ
τῆς μεγαλύτερας μάχης τῶν αἰ-
ώνων.

Ὅταν ρωτοῦσαν τὸν Ζόφφρ τί
ἰδέα εἶχε γιὰ τοὺς ἄλλους ἀκα-
δημαίους συναδέλφους του, ὁ
στρατάρχης ἀπαντοῦσε στερεό-
τυπα:

—Ὅλοι αὐτοὶ οἱ κύριοι εἶνε
πολὺ εὐγενεῖς μαζί μου.

Ὁ Ζόφφρ ἔφραζε πραγματικὴν
λατρείαν πρὸς τὸν Βίκτωρα Οὐγώ,
τὸν ὁποῖον θεωροῦσε ὡς τὸν
μεγαλύτερον ποιητὴ τῶν αἰώνων.

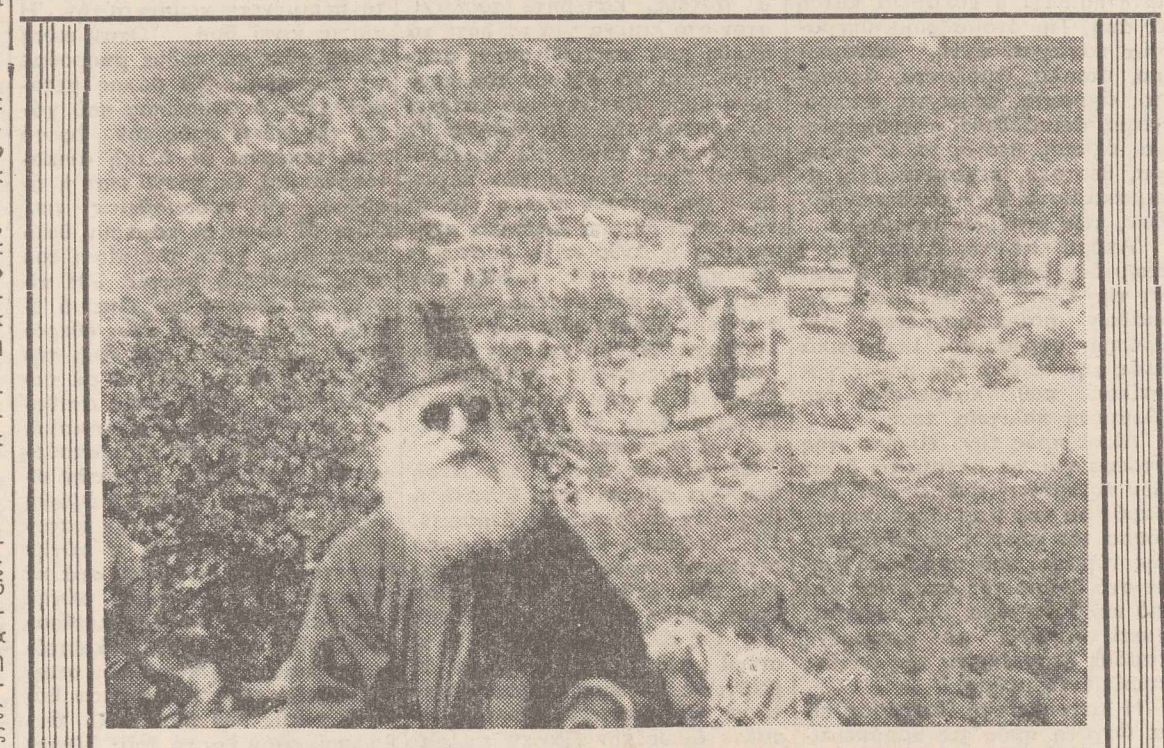
Ὁ Ζόφφρ ἦταν ἐξαιρετικὰ με-
τριώδης. Μία μέρα ποὺ μερικὸι
φίλοι τοῦ τοῦ ἐλεγαν ὅτι εἶχε
νικῆσει στὴ μάχῃ τοῦ Μάρνη,
τοὺς διέκοψε λέγοντας:

—Ὅχι, δὲν πρέπει νὰ λέτε ὅ-
τι ἐνίκησα τὸν Μάρνη... Πρέπει

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ
Μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμον

Στὴ γραφικὴ μονὴ τοῦ Ὁσίου Σεραφεῖμ. Ὁ καλόγηρος
ποὺ ἀγοράζει δόλοκληρον χωριὸν γιὰ νὰ χτίσῃ μοναστήριον.
Ἱστορία, ἀναμνήσεις καὶ μεγαλεῖα ποὺ ἔσβυσαν

Ἀργά, πρὸς τὸ σούρουπο, καὶ
τηφορίζοντας τὸν Ἱταλικὸ, ἀν-
τιφωτίζοντες οὐ μὴν καὶ τῆς
κοιλάδας Δομοῦς τὴν κατὰ τὴν
ἐκείνην ἀπὸ τοῦ Ὁσίου Σερα-
φεῖμ, τὸ ἱδρύρημα καὶ γραφί-
κον συγκρότημα τῆς ἱστορικῆς
μονῆς. Ἀπαλὸς, θροσπερὸς, γὰρ
δευτικὸς ὁ μαῖοτρος, φέρνει
ἱσασίαν τὴν ἀκόη μας τοὺς ἡ-
γούς τῆς γλυκύλαλης καμπύ-
ρας ποὺ καλεῖ τοὺς λίγους μο-
ναχοὺς στὸν ἐσπερινόν. Καὶ γύ-
ρω μας, ἀμέτρητα καὶ πολὺν-
χὰ καουδίων τῶν κοπαδιῶν

Μία ἀπομνηστικὴ τῆς Ἱερᾶς Μο νῆς τοῦ Ὁσίου Σεραφεῖμ.

ποὺ βόσκουν στὶς πυκνὲς φυλὲς
παχὺς, σὲ μιά μαγικὴ, ἀνείπω
τη συναισθηματικὴν.

Ἐνῷ τὰ πρῶτα πέπλα τῆς
νύκτας ἀρχίζουν νὰ σκεπάζουν
τὸ μαγευτικὸ τοπίο, ὁ πᾶτερ
Χριστόφορος, ἕνας νεαρὸς δό-
κιμος μοναχὸς μετὰ τὰ μάτια
χαμηλωμένα μὲς περὶν ἀπὸ
τὴν χαμηλὴν σιδερόφραχτὴν πόρ-
ταν τοῦ μοναστηρίου, ποὺ δίπλα
τῆς χάσκουν ἀβείες, ἀχρηστε-
μένες πᾶσι οἱ πολέμιστες, γιὰ
νὰ θυμίσουν μονάχα τὴν πα-
λὰ ἐποχὴν. Τὶ θυμίζει! Πόσες
φορὲς τάχα, πίσω ἀπὸ τίς στε-
νὲς ἀστέρες τρύπες, δὲν ἀνέστη
σαν οἱ καλογέροι, μετὰ τὰ κα-
ροφύλλια στὸ χέρι, φύλακες
καὶ ὑπερασπιστὲς τῶν ἱερῶν
καὶ τῶν δόλων τῆς φυλῆς μας,
γιὰ ν' ἀποκρούσουν τοὺς βάρ-
βαρους ἐπιδρομὰς; τοὺς λαο-
μπερινούς περσινούς, τοὺς ἡγε-
στὲς τοῦ βουνοῦ. Καὶ πόσο δὲν
ἐπείσαν ἐκεῖ, πίσω ἀπ' τίς στε-
νὲς πολέμιστες, ἥρωες ὑπερ-
λαμπροὶ τῆς θρησκείας καὶ τῆς

νὰ λέτε ὅτι ἡ μάχη αὐτὴ τὴν ἔ-
χασαν οἱ Γερμανοί...

Τὰ λόγια του διὸς αὐτὰ δὲν
θὰ ἐμποδίσουν τὴν ἱστορίαν
τὴν ἀποθανάτιον ὅς τὸν νικητὴ
τῆς μεγαλύτερας μάχης τῶν αἰ-
ώνων.

Ὅταν ρωτοῦσαν τὸν Ζόφφρ τί
ἰδέα εἶχε γιὰ τοὺς ἄλλους ἀκα-
δημαίους συναδέλφους του, ὁ
στρατάρχης ἀπαντοῦσε στερεό-
τυπα:

—Ὅλοι αὐτοὶ οἱ κύριοι εἶνε
πολὺ εὐγενεῖς μαζί μου.

Ὁ Ζόφφρ ἔφραζε πραγματικὴν
λατρείαν πρὸς τὸν Βίκτωρα Οὐγώ,
τὸν ὁποῖον θεωροῦσε ὡς τὸν
μεγαλύτερον ποιητὴ τῶν αἰώνων.

Ὁ Ζόφφρ ἦταν ἐξαιρετικὰ με-
τριώδης. Μία μέρα ποὺ μερικὸι
φίλοι τοῦ τοῦ ἐλεγαν ὅτι εἶχε
νικῆσει στὴ μάχῃ τοῦ Μάρνη,
τοὺς διέκοψε λέγοντας:

—Ὅχι, δὲν πρέπει νὰ λέτε ὅ-
τι ἐνίκησα τὸν Μάρνη... Πρέπει

ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἀπὸ τὰ πιὸ χα-
ριτωμένα τῆς πα-
λαιότερας ἐποχῆς

Κάποιος Ἀθηναῖος, κατέβηκε
στὸν Πειραιᾶ, γιὰ κάποιον ὑπό-
θεοί του. Ἀπὸ τὸν σωφὸρ, τοῦ
ταξὶ ποὺ ἐπέβαινε, ἐζήτησε νὰ
μᾶθῃ κάποιον δρόμον, ποὺ ζητοῦ-
σε. Ὁ σωφὸρ δὲν τὸν ἐγνώριζε.
Τότε εἰς μίαν καμπὴν, ὁ κύριος
ῥώτησε:

—Μήπως εἶνε αὐτὸς σωφὸρ;
—Ὅχι, κύριε!... Αὐτὴ εἶνε ἡ
ὁδὸς Ντενεκεντζέν... Τὴν ἔβρω
καλὰ.

Μὴ δυνάμενος ὁ ἀτυχὴς Ἀθη-
ναῖος, νὰ μαντεύσῃ, ποῖος ἐνδο-
ξος ἀνὴρ ἦτο αὐτὸς ὁ Ντενεκεν-
τζέν καὶ ὑποφαιδρῶντος ὅτι ὁ
Δῆμος Πειραιῶς εἶχε μισολεβι-
κικὸς τιμὴς οὕτω, τοὺς νεοέλ-
ληνας κριτικούς, προσεπάθει νὰ
ἀναγνώσῃ τὸ νόημα τῆς ὁδοῦ εἰς
μῖαν γωνίαν, ὅπου ὄχισης πνα-
κίς. Ἀλλὰ ποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐκ-
πληξίς του, ὅταν ἀνέγνωσε: «Ὁ-
δὸς Ντενεκ-Κοσέν».

Ὁ παροῦρας καὶ διαμελ-
σας τὸν ἀειμνήστον Γάλλον Φι-
λέλληνα σωφὸρ, δὲν συνελέφθη.

★

Ἐνα ἀπὸ τὰ κόλπα τῶν πολι-
τευτῶν τῆς παλαιᾶς σχολῆς, εἰς
τὸ νὰ μὴν ἀρνοῦνται τίποτα, εἰς
τοὺς ψηφοφόρους των. Πρῶτος
εἰς τὰς... ὑποσχέσεις ἦτο ὁ μα-
καρίτης Δεληγιάνης. Καὶ δὲν
κάποιος ἐκ τῶν ἐπιτελῶν του,
τοῦ ὑπέδειξε ὅτι, δὲν εἶνε σω-
στό νὰ ὑποσχεταί, χωρὶς νὰ ἔκτε-
λῃ τίς ὑποσχέσεις του, ἀπὴντη-
σε:

—Ἀποτάσθε, φιλάτε... Ἀπα-
τάσθε... Καὶ τὸν Παρθενῶνα, ἀν-
σὰς ζητήσουν, νὰ τὸν ὑποσχεθῇ-
τε...

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν, μὴκε
κάποιος Πυργιώτης, ποὺ ἀφού
εὐχαρίστησε τὸν Δεληγιάνην,
ἀρχισε νὰ τοῦ ἐκθιᾶ τὴν προ-
νομιόχον θέσιν τῆς ἰδιοτέρας
πατρίδος του:

—Εἶνε μιά πολιτεία μεγάλου
μελλόντος, κύριε Πατριάρχα...
Ἐκεῖ καὶ κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν... Τὶ
θε λέγετε, ἀν σὰς ζητοῦσαν νὰ
τὴν κάμει πρωτεύουσαν;...

Καὶ ὁ Δεληγιάνης, συνεπῆς
τῆς ἀρχῆς του.

—Θὰ τὸ σκεφθῶμεν, φιλάτε...
Θὰ τὸ σκεφθῶμεν...

★

Παρ' ὅλας τὰς φροντίδας ποὺ
τοῦ προκαλοῦσε ἡ μεγάλη βρο-
μηχανία οἰκονομικῶν τῆν ὁ-
ποῖαν διηκούσαν, ὁ Κότσινας ὁ
πολύστονος Ἀλεξανδρινός, ἦτο
καμμιὰ φορὰ καὶ χαριτολόγος.

Καὶ στρέφοντας πρὸς τὴν κ. Λαβιδρὺ
τὴν ῥώτησε:

—Εἶνε ἀλήθεια αὐτὰ: μητέρα;
—Ἀληθινὰ, ἀπάντησε ἐκείνη, ἐνῷ ἔ-
σπρινε στὴν ἀγκαλίαν τῆς τῆς Μάρθας.

—Μετὰ καιρὸν —συνέχισε ὁ λογαγὸς
—ἀνακαλύψαι τὴν πλεκτηνίαν. Ἡ ἰδία
ἡ μητέρα μου, τὴν ἀποκάλυψε. Καὶ ἔ-
χουμε ἀποδείξεις, γι' αὐτὰ ὅλα.

—Ἀποδείξεις; — ῥώτησε ὁ νέος, με-
τὰ φωνὴν εὐσεμνὴν, σὰν νᾶρχαιε νὰ κα-
ταλασθαίην.

—Ναί! Ἀποδείξεις!... Ὁ πατέρας σας
ὁ Σεβαστιανὸς Μορνὰς, ὁ φίλος τοῦ πα-
τρός ἡτο, ὁ παμπόνηρος συνεταῖρος του,
φρόντισε μ' ἑνα ἐκβιαστικὸ πρακτο-
ρεῖο, νὰ εἰσπορίσῃ τοὺς πελάτας τῆς
Τραπεζίης, ὅτι θὰ ἐπτάχουε. Συγγενῶν,
μερικὰ λαθρόβια ἔλλα ἀρχισαν
πολεμικὴν κατὰ τῆς Τραπεζίης. Ὁ παν-
κὸς δὲν ἄρνησε... Οἱ πελάται, πουλοῦ-
σαν ὅσο-ῶτο τὰ χαρτιά τους... Καὶ τότε...
τὰ μάζεψε ἐκπεσμένη ὁ πατέρας σας,
μετὰ κάποιο τρίτο πρόσωπον... Τὰ φύλαξε
Περμένε νὰ ἐξοφλήσῃ ὁ πατέρας σου
καὶ — ἴσως — νὰ σκοτωθῇ. Καὶ κατό-
πιν, κατόπιν ἀπέδειξε ὅτι ἡ Τράπεζα
ἦτο θράχος... Καὶ φυσικὰ: Ἄλλ' ὁ πα-
τέρας μου, εἶχε σκοτωθῇ...

—Ὁ λογαγὸς σταμάτησε... Τὰ μάτια
του εἶχαν ὑγρασθῇ. Ὁ Μορνὰς ἦταν
πῶμα.

—Βλέπετε λοιπὸν, κύριε, ὅτι ὁ πατέ-
ρας μου δὲν ἠτοκτόνησε... ἐδολοφονή-
κα.

★

Οἱ γενναῖοι δὲν λείπουν ποτέ.
Μετὰ τὸν «κοροδοῦν», ὅς τὸν ἔχα-
ραχτήριον τὸν Ἀστεροσκοπεῖον
οἰσμοῦν τῆς προπαρθεύσεως ἑ-
βδόμησιν, αὐτὸν ἐνεφανίσθησαν πά-
λιν οἱ «γενναῖοι».

—Σεῖσμος; — ῥώτησε, Μὰ δὲν
ἔγινε... Δὲν ἄκουσα τίποτα.

Ἐνῷ ἀπὸ αὐτοῦ προέβη,
ἐπαυλάμβανε τὰ ἴδια, συζητή-
σεις γενομένης.

—Μὰ πότε ἔγινε; — ῥώτησε ὁ
«γενναῖος» Νεοέλληνας.

Ἐνῷ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν
ποὺ πύκναιε τὴν λεμονόδα μὲς στὸ
Μουσέον καὶ ἀν καὶ ὑπαίθριον, ἔ-
τριξε τὸ τραπέζι καὶ τρεῖς καρέ-
κλες.

Ν. Β.

ΤΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΖΥΛ ΜΑΡΙ

ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΘΟΠΟΓΕΙΑ

Τὸ αἰσθηματικώτερο, τὸ περιπετειωδέστερο, τὸ ἱπποτικώτερο μυθιστόρη-
μα τοῦ ΖΥΛ ΜΑΡΙ, κατὰ νέαν λογοτεχνικὴν ἀπόδοσιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ.

Ἡ Μάρθα Λαβιδρὺ, κόρη τοῦ λογαγὸ Ζωρῆ
Λαβιδρὺ, εἰς μίαν ἐπαρχίαν τῆς Γαλλίας, στὸν
πατριωνικὸν πύργον τῆς. Ἐκεῖ γνωρίζει τὸν
γιοῦν τῆς Μιχαὴλ Μορνὰς, καὶ ὁ ἐρωτὸς τῆς
προχωρεῖ πάρα πολὺ. Ἐξομολογεῖται στὴν γι-
αμὰ τῆς τὸ σφάλμα τῆς καὶ ἐκείνη ποὺ τὴν ἔ-
γαβε πολὺ, τῆς ἀποχαιρῶν νὰ τὴν βοηθήσῃ, νὰ
παντρευθῇ τὸν νέον. Ἐμφανικὰ ἐρχεται ὁ πατέ-
ρας τῆς, ὁ λογαγὸς Λαβιδρὺ, ἐρῶν τὸν νέον
στὴν εὐλαίαν, ποὺ ἔχει πᾶσι διὰ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ
τὴν γυναικὴ τὴν Μάρθαν. Ὁ λογαγὸς ρω-
τᾷ τὴν εὐλαίαν τῆς ἐπισημνῶν τὸ καὶ ὁ νέος
ἐπαυλάμβανε τὴν πρότασιν τοῦ: ὅλῳ τῇ Μάρ-
θῃ. Ἀρριπνέμενος ὁ λογαγὸς, ποὺ ἀνείσται, καὶ
εἶνε πόσο προσηλυτικὴ ἡ ἀπόφασίς του, καὶ ἔχει
τόσα πτωκισμένα, ὥστε ὁ Μορνὰς θιγεται.

2ον

—Γιατὶ κύριε, φέρεσθε ἔσχα, σὲ μένα—
ῥώτησε. Μὲ προσέβαλλε συνεχῶς καὶ
νομίζω ὅτι δὲν ἔκαμα τίποτα ὡς σήμε-
ρα, γιὰ νὰ με μεταχειρίσθε ἔτσι... Σὰς
παρακαλῶ ἐξηγηθῆτε... Διότι ἀν ἑκα-
τάλασα καλὰ, αἱ προσβολαὶ σας θιγουν
τὸν πατέρα μου... Καὶ ὁ πατέρας μου
εἶπε θανάτω... Δὲν θὰ ἐπιτρέψω, κύριε
λογαγὲ σὲ κανένα νὰ ὑβρίζῃ τὴν μνη-
μὴν του.

Ὁ Λαβιδρὺ τὸν κόνιζε μετὰ περιφρό-
νησιν καὶ μετὰ οἰκτοῦ.

—Μιλήσετε, λοιπὸν, κύριε, ἐξηγηθῆ-
τε, γιὰτὶ ἀλλοῦν θὰ ἔγω τὸ δικαίωμα νὰ
σκεφθῶ, ὅτι συκοφαντεῖτε ἕνα πεθα-
μένο.

★

Ὁ Λαβιδρὺ, μισογέλασε εἰρωνικὰ:
—Τότε λοιπὸν, καθίστε κύριε. Ἐλεγε
νὰ πῆτε τὸ ποτήρι ἕως κατὰ... Δὲν
φταίω ἐγὼ γιὰ ὅτι θὰ μάθετε...

Καὶ συνέχισε:

—Ἀκούστε λοιπὸν... Ὁ πατέρας σας
καὶ ὁ δίκος μου ἦσαν τραπέζιται καὶ
Παρίσι, Πᾶνε τριαντα σχεδὸν χρόνια.
Ἡ Τράπεζα τοὺς πῆγαγε θανάτωσαν. Ἡ
ἀγορά τοὺς ἐκτιμῶσε, πολὺ... Καὶ εἰ-
χαν ἀρκετὰ κέρδη... Ἀλλὰ δὲν ἦσαν μον-
ναχοὶ συνεταῖροι... ἦσαν καὶ φίλοι. Ὁ
πατέρας μου ἀπασιεσε τὸν δίκος σας.
Κι' ἐπίστευε σὺν τιμῶν ἀνθρώπων, πᾶς
ὁ φίλος του, τὸν ἀγαποῦσε κι' αὐτός...
Πρέπει νὰ σας πᾶ ἀκούη, ὅτι ὁ πατέ-
ρας σας ἦταν ἀπᾶντων... Ὁ δίκος μου
ἦταν πλουσίος. Καὶ τὸν πῆρε κοντὰ του
καὶ τὸν ἔκαμε συνεταῖρόν του... Καὶ ὁ-
μὸς γίνηκε ἰσὺ τὸ ἀναπάντεχον. Μετὰ
μερικὰ χρόνια ἡ Τράπεζα τὸν ἐπᾶνχευ-
σε... Τὰ κέρδη τῆς δὲν ἀξίαν πᾶς ἐ-
ποτέ... Ὁ πατέρας μου καταστράφηκε...
Ἀλλὰ τιμὸς ἀνθρώπου, πούλησε ὅλη
τὴν περιουσίαν του γιὰ νὰ ἐξοφλήσῃ τοὺς
πιστωτάς του. Ἄλλ' ὕστερα... ὕστερα...
σκοτώθηκε κύριε...

Καὶ στρέφοντας πρὸς τὴν κ. Λαβιδρὺ
τὴν ῥώτησε:

—Εἶνε ἀλήθεια αὐτὰ: μητέρα;

—Ἀληθινὰ, ἀπάντησε ἐκείνη, ἐνῷ ἔ-
σπρινε στὴν ἀγκαλίαν τῆς τῆς Μάρθας.

—Μετὰ καιρὸν —συνέχισε ὁ λογαγὸς
—ἀνακαλύψαι τὴν πλεκτηνίαν. Ἡ ἰδία
ἡ μητέρα μου, τὴν ἀποκάλυψε. Καὶ ἔ-
χουμε ἀποδείξεις, γι' αὐτὰ ὅλα.

—Ἀποδείξεις; — ῥώτησε ὁ νέος, με-
τὰ φωνὴν εὐσεμνὴν, σὰν νᾶρχαιε νὰ κα-
ταλασθαίην.

—Ναί! Ἀποδείξεις!... Ὁ πατέρας σας
ὁ Σεβαστιανὸς Μορνὰς, ὁ φίλος τοῦ πα-
τρός ἡτο, ὁ παμπόνηρος συνεταῖρος του,
φρόντισε μ' ἑνα ἐκβιαστικὸ πρακτο-
ρεῖο, νὰ εἰσπορίσῃ τοὺς πελάτας τῆς
Τραπεζίης, ὅτι θὰ ἐπτάχουε. Συγγενῶν,
μερικὰ λαθρόβια ἔλλα ἀρχισαν
πολεμικὴν κατὰ τῆς Τραπεζίης. Ὁ παν-
κὸς δὲν ἄρνησε... Οἱ πελάται, πουλοῦ-
σαν ὅσο-ῶτο τὰ χαρτιά τους... Καὶ τότε...
τὰ μάζεψε ἐκπεσμένη ὁ πατέρας σας,
μετὰ κάποιο τρίτο πρόσωπον... Τὰ φύλαξε
Περμένε νὰ ἐξοφλήσῃ ὁ πατέρας σου
καὶ — ἴσως — νὰ σκοτωθῇ. Καὶ κατό-
πιν, κατόπιν ἀπέδειξε ὅτι ἡ Τράπεζα
ἦτο θράχος... Καὶ φυσικὰ: Ἄλλ' ὁ πα-
τέρας μου, εἶχε σκοτωθῇ...

—Ὁ λογαγὸς σταμάτησε... Τὰ μάτια
του εἶχαν ὑγρασθῇ. Ὁ Μορνὰς ἦταν
πῶμα.

—Βλέπετε λοιπὸν, κύριε, ὅτι ὁ πατέ-
ρας μου δὲν ἠτοκτόνησε... ἐδολοφονή-
κα.

★

Οἱ γενναῖοι δὲν λείπουν ποτέ.
Μετὰ τὸν «κοροδοῦν», ὅς τὸν ἔχα-
ραχτήριον τὸν Ἀστεροσκοπεῖον
οἰσμοῦν τῆς προπαρθεύσεως ἑ-
βδόμησιν, αὐτὸν ἐνεφανίσθησαν πά-
λιν οἱ «γενναῖ

6 ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΠΡΟΦΗΤΕΙΩΝ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΕΡΧΕΤΑΙ

Πότε και πώς θα έλθω το τέλος του κόσμου; Δεν τίθεται βέβαια πρώτη φορά αυτή η ερώτηση και ούτε είναι εύκολη με οποιαδήποτε βεβαιότητα η απάντηση. Άλλωστε όμως τον κόπο να εξετάσουμε τις διάφορες σοφιστικές ή τερατώδεις προφητείες όχι για το τέλος του σύμπαντος, αλλά του πλανήτη μας και της ζωής επί αυτού.

Είς τα πολύ παλαιότερα χρόνια δεν ξείψαν οι παράνομοι να κατασκευάζουν τις ενέχυρες τους, να κατασκευάζουν τις άλλες εκδηλώσεις, προφητείες που έκαναν πάντα χιλιάδες αφέσεις ή εντίστους να πωλήσουν τα υπέρχοντά των, να ετοιμάζονται με μετάνοιες και νηστίες για τη μεγάλη στιγμή, ενώ άλλοι από τον φόβο τους αυτοκτονούσαν.

Το έτος 1000 έφτανε, ιδιαίτερος μεγάλος τέτοιος κύμα, διότι επιστέφτο ότι ο κόσμος ήτο προωρισμένος να ζήσει μια και μόνον χιλιετηρίδα. Υπάρχουν μάλιστα επίσημα κρατικά διατάγματα, τα οποία έφρχον με την φράση: — "Επειδή το τέλος του κόσμου πλησιάζει πλέον..."

Το έτος 1000 εν τούτοις παρήλθε χωρίς να επέλθω η αναμενόμενη καταστροφή. Το 1524 άνεμεντο νέος κατακλυσμός και οι κρύοι νεοί κίονοι ιστορικού μοναστηρίου της Ερσώτης, είχαν ετοιμάσει και μίαν κιβωτόν του Νώε δια να σωθούν, ένας πρίγκιψ δέ είχε εγκαταστήσει για τον ίδιο σκοπό στην κορυφή ενός ύψους λόφου. Ή πλέον περιέργη, αλλά και κομικτρογική, τέτοια έκδηλωση είχε η μη πραγματοποιηθείσα α-νάλυση των "Αντεντιστών" του Λόνγκ Αϊλαντ, το 1925.

★
Ο Ροβέρτος Ράιτ, ο άρχηγος της θρησκευτικής αυτής αίρεσης, είχε διαβεβαιώσει τους οπαδούς του ότι τον είχε έπισκεψαι την νύκτα ο Άρχάγγελος Γα-βριήλ.

—Ταβέλια ο λογαγός — και τα μάτια της κόκκινα από το κλάμμα. "Ακόμη,δεν τον συνοδεύει σαν άλλοτε στις έξοχες. —Γιατί δεν έρχεσαι, Μάρθα, μαζί μου, την ρώτησε μία μέρα ο λογαγός. —Δεν είμαι καλά, πατέρα... δεν αισθάνομαι καλά... Καί προηγουμένως ο λογαγός έλεγε να αυτό... "Χωρό ήταν το πρόσωπό της, κομμένα τα μάτια της... —Έχασα την αγάπη του παιδιού μου —σκέφθηκε. "Άλλ' ούτε αυτή η σκέψη τον έκαιε ν' αλλάξει γνώμη. —Ποτέ δεν θα πώ το ναί, γι' αυτό τον γάμο — ήταν η απάντησή του, κάθε φορά, πού μόνος του, μελετούσε το ζήτημα.

Και η μητέρα του; Η κοίμηνη η κ. Λαβιδρό, πόσο είχε γεράσει, στον λίγο αυτό καιρό... Άγνωστη είχε γίνει... Καί η, άγνώστη του μεγάλου μουσικού της, την έκανε να λυ-ώνη.

Πολλές φορές έβλεπεν η αποκάλυψη εως τα όρια της... "Άλλ' έχει σταματήσει... Δόριον έλεγεν... Αύριο. Κι' η αύριον και η άλλη αύριον, περνούσε, χωρίς να τολμήσει.

★
Και η μέρες περνούσαν. Η Μάρθα πνιγνόνταν μέσα στην αβεβαιότητα αυτή. —Τι θα γίνει; — έλεγεν... Τι θα γίνει;... Και το συμπέρασμα ήτο ένα: —Πρέπει να πείσω στο πατέρα... Αυτό θα σκεπαστεί το μυστικό μου... Την άνομιαν μου...

Και η μέρες περνούσαν. Έληγε πια η άδεια του πατέρα της. Τότε η γ' αγία της, νόμιμος πώς έπρεπε να μνηστεί. Πήρε τη Μάρθα κι' έπήγαν στο γραφείο του λογαγού.

Και οι δύο ήταν ώχραι. Και οι δύο έ-τρεμαν. Ο Λαβιδρό, σήκωσε τα μάτια του και τις είδε: —Πατέρα, φώναξε η νέα... Άγαπημέ-νε μου πατέρα... Και η μητέρα του, σκεκόταν με ένω-μένα τα χέρια σε στάσι λείας. Ο λογαγός σήκώθηκε... Η στιγμή — νόμισαν η γυναίκες — είχε φτάσει. Μά τότε, κάτι άλλο γίνηκε.

Ο Λαβιδρό, μ' ένα γέλιο, προχώρησε τις αγκυλίες και τους είπε: —Γιατί κάνετε έτσι... Καλά... Κηρύ-χτηκε ο πόλεμος... Δεν είναι μεγάλο το κακό... Αξιοματικό είναι... Πρέπει να πολεμήσω για τη Γαλλία.

Και παίρνοντας θόρυβο, από τα ίδια του τα λόγια, πρόσθεσε: —Δεν ταιριάζει να κλαίει έτσι, η μη-τέρα και η κόρη ενός αξιωματικού.

θρήνη και του είχε αναγγείλει ότι έπλη-σιαζε η ημέρα της Δευτέρας Παρουσίας κατά την οποίαν οι δίκαιοι θα ανέλθω-νάνοντο εις τον ούρανον, ενώ οι κακοί θα εστέλλοντο εις την Αιώνιον Κόλαση. Ο Ράιτ και οι οπαδοί του, ντυμένοι όλοι με άσπρες πουκαμίες, έρχονταν να μαζευόνται κατά χιλιάδες εις το Λόνγκ Άιλαντ, κοντά εις την Νέαν Ύδρην, εις τας 6 Φεβρουαρίου και το απόγευμα της ημέρας έκείνης ερχόμενοι μιά τερα-κτική πομπή προς την δυτική όχθη της νήσου. Γυναίκες, άνδρες και παιδιά, με τα χέρια ύψωμένα στον ούρανον, έπεκα-λύνοντο μαζί με τον άρχηγό τους τον Άρχάγγελο Γαβριήλ, ο οποίος έπρόκειτο να έλθω γν' τεθή επί κεφαλής των για να τους οδηγήσει στον Παράδεισο: — "Ελα, Γαβριήλ, ελα Γαβριήλ! Έφώνα-ζον όλοι μαζί."

Ο Γαβριήλ όμως δεν ήλθε, ο ήλιος έ-δεν και οι πιστοί του Ράιτ διεκδύσαν απογοητευμένοι για να μιν επανάλω-θουν πλέον το πείραμά των.

Είπε περίεργον βεβαίως όπωσδήποτε να υπάρχουν έστω και άπλοι και άφελείς άνθρωποι σαν τον Ράιτ να γίνονται οι κήρυκες των αντιστοιπαλίων τον πού πληθύνουν συχνά από φανατισμόν και πί-στιν, περιεργότερον όμως είναι όταν σο-βαροί έπιστήμονες, καθηγηταί διαδίδουν με πάσαν σοβαρότητα ιδέες για το τέλος του κόσμου, τις όποιες στρίβουν επί διαφόρων αληθοφανών δια το πολύ άφελους κοινόν σπασίον. Ο καθηγητής Χαλάντ του Λονδίνου π. χ. λέγει ότι εις το έτος 5.000.000 π. χ. ο άνθρωπος θα έχη προσαρμοσθή τελείως εις το πε-ριβάλλον του και θα ζή κατά μέσον ό-ρον 3.000 χρόνια. Το έτος 9.723.841 θα γίνη θαμνική άποστολή των κατοίκων της γης εις τον Άρην και μετά άλλα έν-ναι εκατομμύρια χρόνια θα γίνη η με-ταστάσεις όλου του πληθυσμού της γης επί της Άφροδίτης, διότι η ζέση

★
Η δώ γυναίκες έμειναν με άνοιχτό το στόμα. Καταλάβαιναν, ότι δεν θα μπορούσαν πια, την στιγμή αυτή, να του το πούν, την μεγάλη συμφορά. Οχι! Την ώρα αυτή, θα ήταν κτύπη-μα παντός η αποκάλυψις. Και δεν είπαν λέξη... Ο λογαγός έφυγε την άλλη μέρα, για ν' αύρη το Σύνταγμα του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' Αύγουστος του 1870. Τριακοστή Αύ-γουστου, μάλιστα. Βαρεία εις η άτύμοφαιρα. Η νύχτα ζεστή. Οι δύο γυναίκες κάθονταν ήμλιητες. Δύο εργόχειρα κρατούν. Μά δεν ήμπο-ρουν να έργασθουν. Πέρα από τον ποταμό, ακούεται μες στην ήσυχία, μαλακά μουρμουριστά, να τρέχει το νερό... Σκέπτονται... Σκέπτονται πολλά. Τον λογαγόν, τον Μιχάλη Μορνάς που είχε άρρωσθήσει μήνες, ύστερα από την συνομιλία του με τον λογαγόν και μόλις είχε σκηνοθ από το κρεβάτι, το παιδί πού θα γεννηθή, τον πόλεμο...

★
Ο λογαγός τους έχει γράψει πολλές φορές από το μέτωπο.

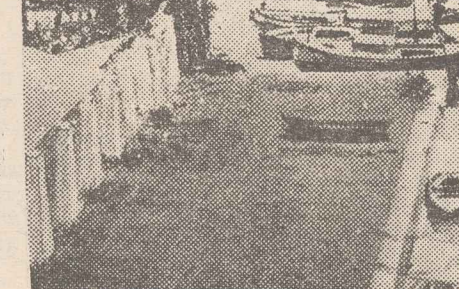
★
Και δέν του έλειπε τίποτα. Ή μητέρα του, πού τόσο είχε υποφέρει, τον περι-ποιείτο μέχρι εξαντλήσεώς της, η γι-αγία του το ίδιο και ο πατέρας του ο Μι-χάλης Μορνάς — πού μέσα σ' αυτή την κοσμογαλαξία, θεώρησε υποχρέωσί του να βρίσκεται κοντά στις δύο άποστά-τευτες γυναίκες και στο παιδί του — ζούσε για το παιδί αυτό, κι έρκιζόταν-ταν σ' όνομά του.

★
Μά η μέρες γίνονταν σκληρές, γιομά-τες άγωνία. Οι Γερμανοί, προχωρούσαν και η έ-παυλα δέ έπεφτε στα χέρια τους. Τι θα γινόταν οι δύο γυναίκες, το θρέφος και ο Μιχάλης Μορνάς. —Πρέπει να φύγετε, τους είπε έναβρά-δυ, Στή Σεντάν, όπου ο Μάκ-Μαών τό-ρα, δημιουργεί μία νέα γραμμή αντί-στάσεως, θα είσθε πιο καλά.

—Αργότερα, είπε η Μάρθα. —Μά τότε θα είναι πολύ άργα... φιδό-ρισε ο Μιχάλης. Και ο νέος δεν είχε άδικο. Στις με άρα, το σπίτι χτυπιόταν από χιλιάδες σφαίρων.

Τότε βιαστικά, κατέβηκαν στο ύπο-γειο... Έκει τους έκλεισε ο Μορνάς και κατέσχευε την καταπακτή.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο προσεχές.

★Από τα άωραότερα το πελα της Κερκύρας.

ΑΛΛΑ ΜΕΤΑ 300 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΕΤΗ!!

είς τον πλανήτην μας θα είναι τόσο με-γάλη, όστε η ζωή θα είναι πλέον αδύνα-τος. Από κει οι άνθρωποι θα καταστούν μάρτυρες της καταστροφής της γης, η οποία θα κομματιασθή.

★
Κατά την συνεδρίαση έξ άλλου των Γερμανών ημεκικών, η οποία έγινε περί-που εις την Φραγκφούρτην, ο καθηγητής Νότντα, ειδικός όσον άφορά τον άνθρα-κα, πρόβη εις άνακοίνωσιν και ύπεσθη-ρίεν ότι η ζωή δεν είναι δυνατόν να πα-ραταθή επί της γης, λόγω διαταράξεως της οσάσης εις την οποίαν ειδικεύεται, πέραν το πολύ των τριακοσίων εκατομ-μυρίων έτών. Οι προφητείες αυτές είναι φυσικοί να μάς άφήνουν αδιάφορους, δι-ότι ούτε η φαντασία μας δεν μπορεί να φθάση στις μακρινές έκείνες έποχές.

★
Χειρότερον είναι οι προφηταί, οι ό-ποιοι προαγγέλλουν το τέλος του κό-σμου έντός των προσεχών έτών. "Άλλοι στρίβονται επί της εξαντλήσεως της κοσμικής ύλης, άλλοι επί της του περε-λαίου". Ένας άλλος ύπολογίζει ότι μετά τούς χιλιάδες χρόνια η γή δεν θα δυ-νηθή πλέον να τρέφω τα εκατομμύρια των κατοίκων της και ένας τέταρτος μάς προαναγγέλλει ότι οι λευκοί και οι κίτρινοι είναι προωρισμένοι να εκλείψουν σε λίγες χιλιάδες χρόνια και ότι θα έπικρατήσουν οι μαύροι. "Ένας Γάλλος καθηγητής πάλι, δημοσίευσεν άρθρον εις την «Εφημερίδα της Γενεύης» και ύ-πεστηρίξεν ότι σε όρισμένο, όχι πολύ μακρινό χρονικό διάστημα, όλοι οι κά-τοικοι της γης θα είναι... τρελλοί.

Το 1851, λέγει ο κύριος αυτός, ήπρη-γε άναλογία ένός τρελλού επί 535 αν-θρώπων. Το 1867 η άναλογία αυτή είχε προωρήσει εις 1X312 και τελευταίως η άναλογία αυτή είναι 1X150.

★
Και η βόη αυτή, ο θόρυβος, οι κραυ-γαί, κατέβαιναν προς τον Μώσα. "Έκει στις όχθες του σχεδόν, θα ένει-νο το πόρα η μάχη. Έδώ θα προσπαθού-σαν οι Γάλλοι να κρατήσουν τούς Γερ-μανούς.

★
Η αούη έπεδεδάισσε τις νυχτερινές των άνησυχίες. Η μάχη είχαν άρχισαι. Οι Γάλλοι κρατούσαν έως με μεσημέ-ρι, τον Μώσα — και τις δύο όχθες του. Πέραν άκόμη αυτού, ήσαν άγρυπνοί. Ο αντίλαλος των κανονιών το έβεβαι-ωνε.

★
Κατόπιν άπ' αυτό το γράμμα, δεν έ-λαβε άλλο. Μέσα στην θερμή αυτή νύχτα, τά σκε-πτόταν όλα αυτά η Μάρθα. Και ο έχθρος προχωρούσε. Δεν είχε μάθει τίποτα βετικό, αλλά τα καταλάβαινε και αυτή και η γιανγιά της.

★
Η άπάντησι του Μώσα πεδιάδα, τούς φαίνονταν γιομάτη φαντάσματα, πού την είχαν πλιμυρήσει και πού ήταν έ-τοιμα να τον διαδούν και να ξεχυθούν προς τα έδω.

★
Μέσα στη νύχτα, ακούονταν τόρας, άρ-κετά θορυβία, θορυβία όχηματα στρατιωτών που περνούσαν το Βαζέιλ, — το πάρα πάνω χωριό — και το Σεβάν, κρότοι ά-νάμικτοι μετά φωνών, ρόδες πυροβό-λων.

★
Και δέν του έλειπε τίποτα. Ή μητέρα του, πού τόσο είχε υποφέρει, τον περι-ποιείτο μέχρι εξαντλήσεώς της, η γι-αγία του το ίδιο και ο πατέρας του ο Μι-χάλης Μορνάς — πού μέσα σ' αυτή την κοσμογαλαξία, θεώρησε υποχρέωσί του να βρίσκεται κοντά στις δύο άποστά-τευτες γυναίκες και στο παιδί του — ζούσε για το παιδί αυτό, κι έρκιζόταν-ταν σ' όνομά του.

★
Μά η μέρες γίνονταν σκληρές, γιομά-τες άγωνία. Οι Γερμανοί, προχωρούσαν και η έ-παυλα δέ έπεφτε στα χέρια τους. Τι θα γινόταν οι δύο γυναίκες, το θρέφος και ο Μιχάλης Μορνάς. —Πρέπει να φύγετε, τους είπε έναβρά-δυ, Στή Σεντάν, όπου ο Μάκ-Μαών τό-ρα, δημιουργεί μία νέα γραμμή αντί-στάσεως, θα είσθε πιο καλά.

—Αργότερα, είπε η Μάρθα. —Μά τότε θα είναι πολύ άργα... φιδό-ρισε ο Μιχάλης. Και ο νέος δεν είχε άδικο. Στις με άρα, το σπίτι χτυπιόταν από χιλιάδες σφαίρων.

Τότε βιαστικά, κατέβηκαν στο ύπο-γειο... Έκει τους έκλεισε ο Μορνάς και κατέσχευε την καταπακτή.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο προσεχές.

★
Κατά τούς ύπολογισμούς του καθηγη-τού, το έτος 2189 θα τρελλάθη το τελευ-ταίος άνθρωπος. Τέλος ένας Άμερικανός καθηγητής, προλέγει εις το σοφόρο περιοδικό της χώρας του «Μηνιαία Έπι-σημνηκή», ότι θα φθάση έποχή κατά την οποίαν τά έντομα θα έχουν πληθύν-σει εις τέτοιον σάθον όστε θα κατα-στήσουν την ζωήν αδύνατον εις τον άν-θρωπον. Υπολογίζει ότι υπάρχουν περίπου δύο διεκατομμύρια άνθρωποι επί της γης. Καί έναντι αυτών χιλία τριακόσια είδη θηλαστικών, τριάντα χι-λιάδες είδη πτηνών, δέκα πέντε ως εί-κοσι χιλιάδες είδη ιχθύων. "Άλλά τό εί-δη των έντόμων είναι άγνώστα και ό ά-ριθμός τους άκαθόριστος. Κυμαίνεται ά-πό μισό εις έναμιον εκατομμύριο είδη, δηλαδή εις πολλά διεκατομμύρια άτό-μων, τά όποια πολλαπλασιάζονται κατα-πληκτικά. "Ας λάβωμε ως παράδειγμα την μύγαν, η οποία μπορεί σε λίγους ή-μερας να έχη (ή μία μύγαν!) 720 εκατομ-μύρια άπογόνους. "Υπολογίζεται δέ ότι το κοινούπι με τούς έλάνδες έχει ένα εκατομμύριο θύματα το χρόνο, ενώ άλλα εκατό εκατομμύρια άνθρωποι είναι άρ-ρωστοι από το φοβερό πυρετό. "Επειτα υπάρχει η τεστέ, οι ακρίδες, τά μυ-μήκια και μύρια άλλοι μικροί έχθροι του ανθρώπου. "Άλλ' η φύσις η ίδια τους καταπολεμά και ο άνθρωπος τελειοποιεί επίσης τά μέσα του δια να υπερίσχυσ-τει τον άγόνον. Το τέλος του κόσμου δια των έντόμων δεν φαίνεται και πολύ προ-σεχές ως έκ τούτου και η γή φαίνεται ότι έχει άκόμη άρκετά μακρινόν όνν μπρο-στά της ώστε πολλές γενεές είσεται να μπορούν να έργασθούν και να κοιμηθούν ήσυχες επί της έπιφανείας της.

★
Κατά τούς ύπολογισμούς του καθηγη-τού, το έτος 2189 θα τρελλάθη το τελευ-ταίος άνθρωπος. Τέλος ένας Άμερικανός καθηγητής, προλέγει εις το σοφόρο περιοδικό της χώρας του «Μηνιαία Έπι-σημνηκή», ότι θα φθάση έποχή κατά την οποίαν τά έντομα θα έχουν πληθύν-σει εις τέτοιον σάθον όστε θα κατα-στήσουν την ζωήν αδύνατον εις τον άν-θρωπον. Υπολογίζει ότι υπάρχουν περίπου δύο διεκατομμύρια άνθρωποι επί της γης. Καί έναντι αυτών χιλία τριακόσια είδη θηλαστικών, τριάντα χι-λιάδες είδη πτηνών, δέκα πέντε ως εί-κοσι χιλιάδες είδη ιχθύων. "Άλλά τό εί-δη των έντόμων είναι άγνώστα και ό ά-ριθμός τους άκαθόριστος. Κυμαίνεται ά-πό μισό εις έναμιον εκατομμύριο είδη, δηλαδή εις πολλά διεκατομμύρια άτό-μων, τά όποια πολλαπλασιάζονται κατα-πληκτικά. "Ας λάβωμε ως παράδειγμα την μύγαν, η οποία μπορεί σε λίγους ή-μερας να έχη (ή μία μύγαν!) 720 εκατομ-μύρια άπογόνους. "Υπολογίζεται δέ ότι το κοινούπι με τούς έλάνδες έχει ένα εκατομμύριο θύματα το χρόνο, ενώ άλλα εκατό εκατομμύρια άνθρωποι είναι άρ-ρωστοι από το φοβερό πυρετό. "Επειτα υπάρχει η τεστέ, οι ακρίδες, τά μυ-μήκια και μύρια άλλοι μικροί έχθροι του ανθρώπου. "Άλλ' η φύσις η ίδια τους καταπολεμά και ο άνθρωπος τελειοποιεί επίσης τά μέσα του δια να υπερίσχυσ-τει τον άγόνον. Το τέλος του κόσμου δια των έντόμων δεν φαίνεται και πολύ προ-σεχές ως έκ τούτου και η γή φαίνεται ότι έχει άκόμη άρκετά μακρινόν όνν μπρο-στά της ώστε πολλές γενεές είσεται να μπορούν να έργασθούν και να κοιμηθούν ήσυχες επί της έπιφανείας της.

★
Κατά τούς ύπολογισμούς του καθηγη-τού, το έτος 2189 θα τρελλάθη το τελευ-ταίος άνθρωπος. Τέλος ένας Άμερικανός καθηγητής, προλέγει εις το σοφόρο περιοδικό της χώρας του «Μηνιαία Έπι-σημνηκή», ότι θα φθάση έποχή κατά την οποίαν τά έντομα θα έχουν πληθύν-σει εις τέτοιον σάθον όστε θα κατα-στήσουν την ζωήν αδύνατον εις τον άν-θρωπον. Υπολογίζει ότι υπάρχουν περίπου δύο διεκατομμύρια άνθρωποι επί της γης. Καί έναντι αυτών χιλία τριακόσια είδη θηλαστικών, τριάντα χι-λιάδες είδη πτηνών, δέκα πέντε ως εί-κοσι χιλιάδες είδη ιχθύων. "Άλλά τό εί-δη των έντόμων είναι άγνώστα και ό ά-ριθμός τους άκαθόριστος. Κυμαίνεται ά-πό μισό εις έναμιον εκατομμύριο είδη, δηλαδή εις πολλά διεκατομμύρια άτό-μων, τά όποια πολλαπλασιάζονται κατα-πληκτικά. "Ας λάβωμε ως παράδειγμα την μύγαν, η οποία μπορεί σε λίγους ή-μερας να έχη (ή μία μύγαν!) 720 εκατομ-μύρια άπογόνους. "Υπολογίζεται δέ ότι το κοινούπι με τούς έλάνδες έχει ένα εκατομμύριο θύματα το χρόνο, ενώ άλλα εκατό εκατομμύρια άνθρωποι είναι άρ-ρωστοι από το φοβερό πυρετό. "Επειτα υπάρχει η τεστέ, οι ακρίδες, τά μυ-μήκια και μύρια άλλοι μικροί έχθροι του ανθρώπου. "Άλλ' η φύσις η ίδια τους καταπολεμά και ο άνθρωπος τελειοποιεί επίσης τά μέσα του δια να υπερίσχυσ-τει τον άγόνον. Το τέλος του κόσμου δια των έντόμων δεν φαίνεται και πολύ προ-σεχές ως έκ τούτου και η γή φαίνεται ότι έχει άκόμη άρκετά μακρινόν όνν μπρο-στά της ώστε πολλές γενεές είσεται να μπορούν να έργασθούν και να κοιμηθούν ήσυχες επί της έπιφανείας της.

★
Κατά τούς ύπολογισμούς του καθηγη-τού, το έτος 2189 θα τρελλάθη το τελευ-ταίος άνθρωπος. Τέλος ένας Άμερικανός καθηγητής, προλέγει εις το σοφόρο περιοδικό της χώρας του «Μηνιαία Έπι-σημνηκή», ότι θα φθάση έποχή κατά την οποίαν τά έντομα θα έχουν πληθύν-σει εις τέτοιον σάθον όστε θα κατα-στήσουν την ζωήν αδύνατον εις τον άν-θρωπον. Υπολογίζει ότι υπάρχουν περίπου δύο διεκατομμύρια άνθρωποι επί της γης. Καί έναντι αυτών χιλία τριακόσια είδη θηλαστικών, τριάντα χι-λιάδες είδη πτηνών, δέκα πέντε ως εί-κοσι χιλιάδες είδη ιχθύων. "Άλλά τό εί-δη των έντόμων είναι άγνώστα και ό ά-ριθμός τους άκαθόριστος. Κυμαίνεται ά-πό μισό εις έναμιον εκατομμύριο είδη, δηλαδή εις πολλά διεκατομμύρια άτό-μων, τά όποια πολλαπλασιάζονται κατα-πληκτικά. "Ας λάβωμε ως παράδειγμα την μύγαν, η οποία μπορεί σε λίγους ή-μερας να έχη (ή μία μύγαν!) 720 εκατομ-μύρια άπογόνους. "Υπολογίζεται δέ ότι το κοινούπι με τούς έλάνδες έχει ένα εκατομμύριο θύματα το χρόνο, ενώ άλλα εκατό εκατομμύρια άνθρωποι είναι άρ-ρωστοι από το φοβερό πυρετό. "Επειτα υπάρχει η τεστέ, οι ακρίδες, τά μυ-μήκια και μύρια άλλοι μικροί έχθροι του ανθρώπου. "Άλλ' η φύσις η ίδια τους καταπολεμά και ο άνθρωπος τελειοποιεί επίσης τά μέσα του δια να υπερίσχυσ-τει τον άγόνον. Το τέλος του κόσμου δια των έντόμων δεν φαίνεται και πολύ προ-σεχές ως έκ τούτου και η γή φαίνεται ότι έχει άκόμη άρκετά μακρινόν όνν μπρο-στά της ώστε πολλές γενεές είσεται να μπορούν να έργασθούν και να κοιμηθούν ήσυχες επί της έπιφανείας της.

★
Κατά τούς ύπολογισμούς του καθηγη-τού, το έτος 2189 θα τρελλάθη το τελευ-ταίος άνθρωπος. Τέλος ένας Άμερικανός καθηγητής, προλέγει εις το σοφόρο περιοδικό της χώρας του «Μηνιαία Έπι-σημνηκή», ότι θα φθάση έποχή κατά την οποίαν τά έντομα θα έχουν πληθύν-σει εις τέτοιον σάθον όστε θα κατα-στήσουν την ζωήν αδύνατον εις τον άν-θρωπον. Υπολογίζει ότι υπάρχουν περίπου δύο διεκατομμύρια άνθρωποι επί της γης. Καί έναντι αυτών χιλία τριακόσια είδη θηλαστικών, τριάντα χι-λιάδες είδη πτηνών, δέκα πέντε ως εί-κοσι χιλιάδες είδη ιχθύων. "Άλλά τό εί-δη των έντόμων είναι άγνώστα και ό ά-ριθμός τους άκαθόριστος. Κυμαίνεται ά-πό μισό εις έναμιον εκατομμύριο είδη, δηλαδή εις πολλά διεκατομμύρια άτό-μων, τά όποια πολλαπλασιάζονται κατα-πληκτικά. "Ας λάβωμε ως παράδειγμα την μύγαν, η οποία μπορεί σε λίγους ή-μερας να έχη (ή μία μύγαν!) 720 εκατομ-μύρια άπογόνους. "Υπολογίζεται δέ ότι το κοινούπι με τούς έλάνδες έχει ένα εκατομμύριο θύματα το χρόνο, ενώ άλλα εκατό εκατομμύρια άνθρωποι είναι άρ-ρωστοι από το φοβερό πυρετό. "Επειτα υπάρχει η τεστέ, οι ακρίδες, τά μυ-μήκια και μύρια άλλοι μικροί έχθροι του ανθρώπου. "Άλλ' η φύσις η ίδια τους καταπολεμά και ο άνθρωπος τελειοποιεί επίσης τά μέσα του δια να υπερίσχυσ-τει τον άγόνον. Το τέλος του κόσμου δια των έντόμων δεν φαίνεται και πολύ προ-σεχές ως έκ τούτου και η γή φαίνεται ότι έχει άκόμη άρκετά μακρινόν όνν μπρο-στά της ώστε πολλές γενεές είσεται να μπορούν να έργασθούν και να κοιμηθούν ήσυχες επί της έπιφανείας της.

★
Κατά τούς ύπολογισμούς του καθηγη-τού, το έτος 2189 θα τρελλάθη το τελευ-ταίος άνθρωπος. Τέλος ένας Άμερικανός καθηγητής, προλέγει εις το σοφόρο περιοδικό της χώρας του «Μηνιαία Έπι-σημνηκή», ότι θα φθάση έποχή κατά την οποίαν τά έντομα θα έχουν πληθύν-σει εις τέτοιον σάθον όστε θα κατα-στήσουν την ζωήν αδύνατον εις τον άν-θρωπον. Υπολογίζει ότι υπάρχουν περίπου δύο διεκατομμύρια άνθρωποι επί της γης. Καί έναντι αυτών χιλία τριακόσια είδη θηλαστικών, τριάντα χι-λιάδες είδη πτηνών, δέκα πέντε ως εί-κοσι χιλιάδες είδη ιχθύων. "Άλλά τό εί-δη των έντόμων είναι άγνώστα και ό ά-ριθμός τους άκαθόριστος. Κυμαίνεται ά-πό μισό εις έναμιον εκατομμύριο είδη, δηλαδή εις πολλά διεκατομμύρια άτό-μων, τά όποια πολλαπλασιάζονται κατα-πληκτικά. "Ας λάβωμε ως παράδειγμα την μύγαν, η οποία μπορεί σε λίγους ή-μερας να έχη (ή μία μύγαν!) 720 εκατομ-μύρια άπογόνους. "Υπολογίζεται δέ ότι το κοινούπι με τούς έλάνδες έχει ένα εκατομμύριο θύματα το χρόνο, ενώ άλλα εκατό εκατομμύρια άνθρωποι είναι άρ-ρωστοι από το φοβερό πυρετό. "Επειτα υπάρχει η τεστέ, οι ακρίδες, τά μυ-μήκια και μύρια άλλοι μικροί έχθροι του ανθρώπου. "Άλλ' η φύσις η ίδια τους καταπολεμά και ο άνθρωπος τελειοποιεί επίσης τά μέσα του δια να υπερίσχυσ-τει τον άγόνον. Το τέλος του κόσμου δια των έντόμων δεν φαίνεται και πολύ προ-σεχές ως έκ τούτου και η γή φαίνεται ότι έχει άκόμη άρκετά μακρινόν όνν μπρο-στά της ώστε πολλές γενεές είσεται να μπορούν να έργασθούν και να κοιμηθούν ήσυχες επί της έπιφανείας της.

★
Κατά τούς ύπολογισμούς του καθηγη-τού, το έτος 2189 θα τρελλάθη το τελευ-ταίος άνθρωπος. Τέλος ένας Άμερικανός καθηγητής, προλέγει εις το σοφόρο περιοδικό της χώρας του «Μηνιαία Έπι-σημνηκή», ότι θα φθάση έποχή κατά την οποίαν τά έντομα θα έχουν πληθύν-σει εις τέτοιον σάθον όστε θα κατα-στήσουν την ζωήν αδύνατον εις τον άν-θρωπον. Υπολογίζει ότι υπάρχουν περίπου δύο διεκατομμύρια άνθρωποι επί της γης. Καί έναντι αυτών χιλία τριακόσια είδη θηλαστικών, τριάντα χι-λιάδες είδη πτηνών, δέκα πέντε ως εί-κοσι χιλιάδες είδη ιχθύων. "Άλλά τό εί-δη των έντόμων είναι άγνώστα και ό ά-ριθμός τους άκαθόριστος. Κυμαίνεται ά-πό μισό εις έναμιον εκατομμύριο είδη, δηλαδή εις πολλά διεκατομμύρια άτό-μων, τά όποια πολλαπλασιάζονται κατα-πληκτικά. "Ας λάβωμε ως παράδειγμα την μύγαν, η οποία μπορεί σε λίγους ή-μερας να έχη (ή μία μύγαν!) 720 εκατομ-μύρια άπογόνους. "Υπολογίζεται δέ ότι το κοινούπι με τούς έλάνδες έχει ένα εκατομμύριο θύματα το χρόνο, ενώ άλλα εκατό εκατομμύρια άνθρωποι είναι άρ-ρωστοι από το φοβερό πυρετό. "Επειτα υπάρχει η τεστέ, οι ακρίδες, τά μυ-μήκια και μύρια άλλοι μικροί έχθροι του ανθρώπου. "Άλλ' η φύσις η ίδια τους καταπολεμά και ο άνθρωπος τελειοποιεί επίσης τά μέσα του δια να υπερίσχυσ-τει τον άγόνον. Το τέλος του κόσμου δια των έντόμων δεν φαίνεται και πολύ προ-σεχές ως έκ τούτου και η γή φαίνεται ότι έχει άκόμη άρκετά μακρινόν όνν μπρο-στά της ώστε πολλές γενεές είσεται να μπορούν να έργασθούν και να κοιμηθούν ήσυχες επί της έπιφανείας της.

★
Κατά τούς ύπολογισμούς του καθηγη-τού, το έτος 2189 θα τρελλάθη το τελευ-ταίος άνθρωπος. Τέλος ένας Άμερικανός καθηγητής, προλέγει εις το σοφόρο περιοδικό της χώρας του «Μηνιαία Έπι-σημνηκή», ότι θα φθάση έποχή κατά την οποίαν τά έντομα θα έχουν πληθύν-σει εις τέτοιον σάθον όστε θα κατα-στήσουν την ζωήν αδύνατον εις τον άν-θρωπον. Υπολογίζει ότι υπάρχουν περίπου δύο διεκατομμύρια άνθρωποι επί της γης. Καί έναντι αυτών χιλία τριακόσια είδη θηλαστικών, τριάντα χι-λιάδες είδη πτηνών, δέκα πέντε ως εί-κοσι χιλιάδες είδη ιχθύων. "Άλλά τό εί-δη των έντόμων είναι άγνώστα και ό ά-ριθμός τους άκαθόριστος. Κυμαίνεται ά-πό μισό εις έναμιον εκατομμύριο είδη, δηλαδή εις πολλά διεκατομμύρια άτό-μων, τά όποια πολλαπλασιάζονται κατα-πληκτικά. "Ας λάβωμε ως παράδειγμα την μύγαν, η οποία μπορεί σε λίγους ή-μερας να έχη (ή μία μύγαν!) 720 εκατομ-μύρια άπογόνους. "Υπολογίζεται δέ ότι το κοινούπι με τούς έλάνδες έχει ένα εκατομμύριο θύματα το χρόνο, ενώ άλλα εκατό εκατομμύρια άνθρωποι είναι άρ-ρωστοι από το φοβερό πυρετό. "Επειτα υπάρχει η τεστέ, οι ακρίδες, τά μυ-μήκια και μύρια άλλοι μικροί έχθροι του ανθρώπου. "Άλλ' η φύσις η ίδια τους καταπολεμά και ο άνθρωπος τελειοποιεί επίσης τά μέσα του δια να υπερίσχυσ-τει τον άγόνον. Το τέλος του κόσμου δια των έντόμων δεν φαίνεται και πολύ προ-σεχές ως έκ τούτου και η γή φαίνεται ότι έχει άκόμη άρκετά μακρινόν όνν μπρο-στά της ώστε πολλές γενεές είσεται να μπορούν να έργασθούν και να κοιμηθούν ήσυχες επί της έπιφανείας της.

★
Κατά τούς ύπολογισμούς του καθηγη-τού, το έτος 2189 θα τρελλάθη το τελευ-ταίος άνθρωπος. Τέλος ένας Άμερικανός καθηγητής, προλέγει εις το σοφόρο περιοδικό της χώρας του «Μηνιαία Έπι-σημνηκή», ότι θα φθάση έποχή κατά την οποίαν τά έντομα θα έχουν πληθύν-σει εις τέτοιον σάθον όστε θα κατα-στήσουν την ζωήν αδύνατον εις τον άν-θρωπον. Υπολογίζει ότι υπάρχουν περίπου δύο διεκατομμύρια άνθρωποι επί της γης. Καί έναντι αυτών χιλία τριακόσια είδη θηλαστικών, τριάντα χι-λιάδες είδη πτηνών, δέκα πέντε ως εί-κοσι χιλιάδες είδη ιχθύων. "Άλλά τό εί-δη των έντόμων είναι άγνώστα και ό ά-ριθμός τους άκαθόριστος. Κυμαίνεται ά-πό μισό εις έναμιον εκατομμύριο είδη, δηλαδή εις πολλά διεκατομμύρια άτό-μων, τά όποια πολλαπλασιάζονται κατα-πληκτικά. "Ας λάβωμε ως παράδειγμα την μύγαν, η οποία μπορεί σε λίγους ή-μερας να έχη (ή μία μύγαν!) 720 εκατομ-μύρια άπογόνους. "Υπολογίζεται δέ ότι το κοινούπι με τούς έλάνδες έχει ένα εκατομμύριο θύματα το χρόνο, ενώ άλλα εκατό εκατομμύρια άνθρωποι είναι άρ-ρωστοι από το φοβερό πυρετό. "Επειτα υπάρχει η τεστέ, οι ακρίδες, τά μυ-μήκια και μύρια άλλοι μικροί έχθροι του ανθρώπου. "Άλλ' η φύσις η ίδια τους καταπολεμά και ο άνθρωπος τελειοποιεί επίσης τά μέσα του δια να υπερίσχυσ-τει τον άγόνον. Το τέλος του κόσμου δια των έντόμων δεν φαίνεται και πολύ προ-σεχές ως έκ τούτου και η γή φαίνεται ότι έχει άκόμη άρκετά μακρινόν όνν μπρο-στά της ώστε πολλές γενεές είσεται να μπορούν να έργασθούν και να κοιμηθούν ήσυχες επί της έπιφανείας της.

★
Κατά τούς ύπολογισμούς του καθηγη-τού, το έτος 2189 θα τρελλάθη το τελευ-ταίος άνθρωπος. Τέλος ένας Άμερικανός καθηγητής, προλέγει εις το σοφόρο περιοδικό της χώρας του «Μηνιαία Έπι-σημνηκή», ότι θα φθάση έποχή κατά την οποίαν τά έντομα θα έχουν πληθύν-σει εις τέτοιον σάθον όστε θα κατα-στήσουν την ζωήν αδύνατον εις τον άν-θρωπον. Υπολογίζει ότι υπάρχουν περίπου δύο διεκατομμύρια άνθρωποι επί της γης. Καί έναντι αυτών χιλία τριακόσια είδη θηλαστικών, τριάντα χι-λιάδες είδη πτηνών, δέκα πέντε ως εί-κοσι χιλιάδες είδη ιχθύων. "Άλλά τό εί-δη των έντόμων είναι άγνώστα και ό ά-ριθμός τους άκαθόριστος. Κυμαίνεται ά-πό μισό εις έναμιον εκατομμύριο είδη, δηλαδή εις πολλά διεκατομμύρια άτό-μων, τά όποια πολλαπλασιάζονται κατα-πληκτικά. "Ας λάβωμε ως παράδειγμα την μύγαν, η οποία μπορεί σε λίγους ή-μερας να έχη (ή μία μύγαν!) 720 εκατομ-μύρια άπογόνους. "Υπολογίζεται δέ ότι το κοινούπι με τούς έλάνδες έχει ένα εκατομμύριο θύματα το χρόνο, ενώ άλλα εκατό εκατομμύρια άνθρωποι είναι άρ-ρωστοι από το φοβερό πυρετό. "Επειτα υπάρχει η τεστέ, οι ακρίδες, τά μυ-μήκια και μύρια άλλοι μικροί έχθροι του ανθρώπου. "Άλλ' η φύσις η ίδια τους καταπολεμά και ο άνθρωπος τελειοποιεί επίσης τά μέσα του δια να υπερίσχυσ-τει τον άγόνον. Το τέλος του κόσμου δια των έντόμων δεν φαίνεται και πολύ προ-σεχές ως έκ τούτου και η γή φαίνεται ότι έχει άκόμη άρκετά μακρινόν όνν μπρο-στά της ώστε πολλές γενεές είσεται να μπορούν να έργασθούν και να κοιμηθούν ήσυχες επί της έπιφανείας της.

★
Κατά τούς ύπολογισμούς του καθηγη-τού, το έτος 2189 θα τρελλάθη το τελευ-ταίος άνθρωπος. Τέλος ένας Άμερικανός καθηγητής, προλέγει εις το σοφόρο περιοδικό της χώρας του «Μηνιαία Έπι-σημνηκή», ότι θα φθάση έποχή κατά την οποίαν τά έντομα θα έχουν πληθύν-σει εις τέτοιον σάθον όστε θα κατα-στήσουν την ζωήν αδύνατον εις τον άν-θρωπον. Υπολογίζει ότι υπάρχουν περίπου δύο διεκατομμύρια άνθρωποι επί της γης. Καί έναντι αυτών χιλία τριακόσια είδη θηλαστικών, τριάντα χι-λιάδες είδη πτηνών, δέκα πέντε ως εί-κοσι χιλιάδες είδη ιχθύων. "Άλλά τό εί-δη των έντόμων είναι άγνώστα και ό ά-ριθμός τους άκαθόριστος. Κυμαίνεται ά-πό μισό εις έναμιον εκατομμύριο είδη, δηλαδή εις πολλά διεκατομμύρια άτό-μων, τά όποια πολλαπλασιάζονται κατα-πληκτικά. "Ας λάβωμε ως παράδειγμα την μύγαν, η οποία μπορεί σε λίγους ή-μερας να έχη (ή μία μύγαν!) 720 εκατομ-μύρια άπογόνους. "Υπολογίζεται δέ ότι το κοινούπι με τούς έλάνδες έχει ένα εκατομμύριο θύματα το χρόνο, ενώ άλλα εκατό εκα

ΙΤΑΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

• Η ΓΥΝΑΙΚΑ • ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΤΟΥ Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Η ξανθούλα που καθόταν όπεναντί του, τον κυττούσε τόση ώρα τώρα, με πολύ μεγάλο ενδιαφέρον. Ο Θωμάς Βίλλερ ήταν ώριος άνδρας ακόμα, απ' αυτούς που αρέσουν τρομερά στα κορίτσια για το «παρελθόν» τους, που είναι μια ολοκληρωμένη αίσθηση από γυναίκες.

Αρχίσει κι' αυτός να την κυττάει την ξανθούλα. Έχει κάτι το πολύ γλυκό στην έκφραση, το κορίτσι αυτό, ένα είδος γυναικός κορσάμενης που δεν ήταν εξαιρετικά νέα, αλλά πολύ βροσερή ακόμα.

Εκείνη σηκώθηκε, έμεινε μερικές στιγμές αναποφασιστή, μετά έκαθησε δίπλα του και του έγχομασε.

Ο Θωμάς Βίλλερ έχομασε κι' αυτός.

—Πόσο χαίρομαι που σε ξαναβλέπω, Τόμ. Έπρεπε τόσο καιρός από την τελευταία φορά που συναντηθήκαμε!

Ο Θωμάς Βίλλερ άλλαξε θέα στο χαμόγελό του. Η γυναίκα αυτή θα τον γνώριζε ασφαλώς, αφού του μιλούσε στον ενικό και τον αποκαλούσε με τ' όνομά του. Στην αρχή είχε πιστέψει πως η ξανθούλα τον κυττούσε κατ' αυτόν τον τρόπον και του χαμογελούσαν έτσι από φιλαρέσκεια ή για να δώσει αρχή σε μια μικρή περιπέτεια χωρίς μεγάλες συνέπειες. Άλλα, κατά τα φαινόμενα, δεν ήταν αυτό.

Επρόσβαλε να θυμηθεί που, πώς και πότε είχε γνωρίσει αυτή την γυναίκα. Δεν το κατορθώνει όμως, καθώς ήταν λιγάκι αφηρημένος από την συζήτηση.

—Με έβρισκε πολύ άλλαγμένη από τότε; έρωτσε η γυναίκα σχεδόν τρομαγμένη.

—Οχι δά Τουναντίον σε έβρισκα πολύ χαριτωμένη.

Ο Θωμάς Βίλλερ ήταν ειδικευμένος σε τέτοιου είδους κομπλιμέντα. Χωρίς λοιπόν να προχωρήσει σε λεπτομέρειες, κατορθώνει να αραιώσει αρκετά στην όμορφη νέα που καθόταν δίπλα του.

Το τράμι έσταμάτησε σε μιά έξοχη πλατεία, καταπράσινη από δένδρα και χλόη, όπου ήταν αρκετά μοντέρνα σπιτάκια σαν μικρές επαύλεις.

—Εγώ μένω εδώ, είπε ο Θωμάς Βίλλερ. Πρέπει να κατέβω.

Η μικρή ξανθούλα σηκώθηκε και κατέβηκαν μαζί. Την πρότρεψε αν ήθελε να της προσφέρει ένα τσάι. —Ωστε είχε αλλάξει σπίτι λοιπόν; —Ήταν τόσο όμορφο το άλλο, το παλιό!...

Ο Τόμ δεν μπορούσε να συνέλθει από την έκπληξη. Γιατί ακόμα δεν κατορθώνει να θυμηθεί ποιά ήταν τέλος πάντων αυτή η γυναίκα.

Εμπήκαν στο σπίτι κι' αυτή άρχισε να περιφέρεται στα διάφορα δωμάτια, αναγνωρίζοντας παλιά αντικείμενα, με χαρά, με τρυφερότητα.

—Αχ! εφώνανεν ξέαφνα η νέα, αυτό το ρολόι είναι ακόμα τοαματημένο στις πέντε, όπως και τότε!

Και τα μάτια της θυγράνησαν απ' την συγκίνηση.

Ο Βίλλερ την έβλεπε να γυρίζει εκεί μέσα, να εγγίζει τα διάφορα πράγματα, την άκουσε να μιλάει γι' αυτόν και για τον εαυτόν της με την μεγαλύτεραν οικειότητα, και όλες οι κινήσεις της, η φωνή και οι χειρονομίες δεν του φαινόταν νέες. —Όσο όμως και αν προσπαθούσε να ξαναβρεί στη μνήμη του ένα γεγονός που να του θυμίζει αυτή την γυναίκα, δεν το κατορθώνει.

Η ξανθούλα έτοιμασε το τσάι κι' έχομασε πολύ γλυκά.

—Εσύ το παίρνεις με γάλα και χωρίς ζάχαρη, είπε.

Και ο Βίλλερ ένοιωσε τον εαυτόν του τοπεινωμένον και ντροπαλέον, μπροστά σ' αυτό το φαινόμενο της καταπληκτικής μνήμης, που του ανέφερε όλο το παρελθόν του ως την παρρηλική λεπτομέρεια.

Τι σχέσεις είχαν άλλοτε μ' αυτήν την ξανθούλα; Από τον πόνο της φωνής της και την έντονη συμπεριφορά ήταν ολοφάνερο πως οι σχέσεις αυτές θα ήταν πολύ τρυφερές. Άλλα ποιός από τους δυο τις διακρίνει, και γιατί;

Αυτή δεν τον άφηνε καν να σκεφθεί. Μιας διαρκώς με την χαρακτηριστική φωνή της που φαινόταν σαν παλιό τραγούδι που τον μπουρμπουρίζει για να τον παρηγορήσει.

—Τό θυμάσαι αυτό; Τό θυμάσαι τ' άλλο;

Και όταν εκόντευε ν' απαντήσει μια λεπτομέρεια, ένα επίθετο, έρχονταν άμεσως ένα άλλο και ένα έσθονταν σε μιά δίχλη, μέσ' απ' την οποία δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτε.

—Ξέρεις, είπε η ξανθούλα, ο Τζίτζι που τον έζηλευσε τόσο πολύ, έπεθανε ο καυμένος!

—Αλήθεια! Έκανε ο Βίλλερ σαστισμένος.

Και άρχισε να σκέφτεται με πείσμα ποιός ήταν αυτός ο Τζίτζι, τον όποιον έζηλευσε τόσο πολύ. Πώς να την ρωτήσει; —Δεν μου λέτε, ποιός παρακαλώ, ποιός είναι αυτός ο Τζίτζι; Και σεις είσατε δεσποινίς ή κυρία; Γιατί δεν μου λέτε το όνομά σας και με κρατάτε σε τέτοια αγωνία; Δεν σας θυμάμαι καθόλου, μου φαίνεται πολύ παράξενο ότι γνωρίζετε το όνομά μου, τις συνήθειές μου και κάθε λεπτομέρεια του σπιτιού μου, Μά συγχωρείτε που δεν έχω μνήμη, αλλά πείτε μου, τέλος πάντων, ποιά είσατε.

—Τί κουτοί που είμαστε, θυμάσαι; Πόσες σκηνές σου έκανα για την Έλσα!

Και ο Βίλλερ ένοιωσε τον εαυτόν του τοπεινωμένον και ντροπαλέον, μπροστά σ' αυτό το φαινόμενο της καταπληκτικής μνήμης, που του ανέφερε όλο το παρελθόν του ως την παρρηλική λεπτομέρεια.

Τώρα πιά είχε φθάσει στα σαράντα αφού έπρεπε πολύ τρικυμισμένα ναι-όχι, όλο ερωτικές περιπέτειες. Είχε γνωρίσει πάρα πολλές γυναίκες, ίσως δεν είχε αγαπήσει καμιά, αλλά ασφαλώς πολλές θα τον είχαν αγαπήσει. Από μερικές θυμόταν τ' όνομα, άλλ' αυτό δεν ήταν αρκετό για να διατηρήσει μιά σταθερή ανάμνηση.

Από άλλες θυμόταν τα χέρια, τα μαλλιά ή το χαμόγελο, μια χειρονομία την έκαναν συχνά, μια ιδιαιτερότητα ή μια σκηνή. —Ολ' αυτά όμως ήταν πολύ ακαθόριστα, αφού καμιαδήποτε δεν θυμόταν ακριβώς το πρόσωπό ή το κορμί.

Αυτή όμως από που έρχονταν και πότε τον είχε γνωρίσει τόσο καλά; Η περιέργεια από κοντά του για να πάει στο σπίτι.

—Ακόμα τυχές αυτό; εφώνασε η νέα

—Ακόμα τυχές αυτό; εφώνασε η νέα

—Ακόμα τυχές αυτό; εφώνασε η νέα

—Ακόμα τυχές αυτό; εφώνασε η νέα

—Ακόμα τυχές αυτό; εφώνασε η νέα

—Ακόμα τυχές αυτό; εφώνασε η νέα

—Ακόμα τυχές αυτό; εφώνασε η νέα

—Ακόμα τυχές αυτό; εφώνασε η νέα

—Ακόμα τυχές αυτό; εφώνασε η νέα

—Ακόμα τυχές αυτό; εφώνασε η νέα

—Ακόμα τυχές αυτό; εφώνασε η νέα

—Ακόμα τυχές αυτό; εφώνασε η νέα

—Ακόμα τυχές αυτό; εφώνασε η νέα

—Ακόμα τυχές αυτό; εφώνασε η νέα

—Ακόμα τυχές αυτό; εφώνασε η νέα

—Ακόμα τυχές αυτό; εφώνασε η νέα

—Ακόμα τυχές αυτό; εφώνασε η νέα

έντελώς. Έπειτα σηκώθηκε αργά και είπε:

—Φεύγω. Μη με ξεχάσεις. Αν συναντηθούμε πάλι θα είνε όπως και τώρα, σαν να μην είχαν περάσει τόσα χρόνια, σαν να μην χωρίσαμε ποτέ.

Εφόρσε το καπέλλο της, έβαλε λίγη ποδάρια που εκκάρπιασε μέσα στο δωμάτιο μιά λεπτή μυρωδιά, κι' έπρσσερε τα χείλη της για ένα τελευταίο φιλί.

Ήταν μιά ώραια περιπέτεια αυτή, πλαισιωμένη στο ρομαντικό μυστήριο του παρελθόντος. Ο Βίλλερ έπρεπε να εγγυονή την τύχη που τούφερε αυτό το ανέλπιστο δώρο. Και όμως ήταν τρομοκρατημένος απ' τη σκέψη ότι θα έμενε και πάλι μόνος, ότι θα έβλεπε την γυναίκα να φεύγει χωρίς να μπόη ποιά είχε.

—Οχι, είπε. Στάσου. Μου χάρισε μερικές ώρες ευτυχίας. Κάνε μου και μιάν άλλ' η χάρη τώρα. Χάρισέ μου και τ' όνομά σου.

Η ξανθούλα έγινε έξα φρενύ. —Τό όνομά μου; Μά άστεινέσαι λοιπόν; —Η μήπως νομίζεις πως τ' άλλαξα!

Ο Θωμάς Βίλλερ ήταν συντετριμμένος σ' αλήθεια.

—Με συγχωρείς, είπε, αλλά δεν θέλω να χάσω την ήσυχία μου. Δεν θυμάμαι πώς σε λένε, πάχω από αμνησία...

Ένας πέλος μελαγχολίας απλώθηκε στο μέτωπο της γυναίκας και το σώμα της έγινε πικρό. —Υστερα όμως έχομασε, σηκώνοντας τους ώμους.

—Και όμως αγαπήθηκαμ! είπε. Ήσουν ο μόνος άντρας που αγάπησα πραγματικά. Τι άστειο που μου φαίνεται τώρα, αλλά τί θλιβερό. Δεν θυμάσαι πιά τόνομά μου, δεν θυμάσαι ούτε έμένα, Ποιός ξέρει πόσες...

—Μην τό λες αυτό! διαμαρτυρήθηκε ο Βίλλερ.

—Εκείνη γελούσε δυνατά, με την καρδιά της. —Επειτα από πόσον καιρό της ήταν αδύνατο να υποφέρει.

—Τότε θα θυμάσαι το ταξίδι που έκαναμε στη Νίκαια...

—Είναε μιά από τις ωραιότερες αναμνήσεις της ζωής μου.

—Δεν τό πιστεύω, αγαπητέ μου. Δεν έπληγαμ ποτέ στη Νίκαια. Λες ψέματα λοιπόν, όπως και τότε, και σου το συγχωρώ όπως και τότε. Τώρα όμως δεν είναι ανάγκη να ψεύδεσαι. Είναε σαν να μη μ' εν γνώρισε ποτέ, και ίσως νάχεις δικήν. —Επειτα από δέκα χρόνια έδωξ άλλ' αλ' τόσο πολύ, που κατάντησα αγνώριστ. —Υπομονή! Ποσα πράγματα νομίζαμε τότε ότι θα μείνουν αεχάστα! Για μένα έμειναν, ενώ εσύ τό έζησες πολύ δλ' αυτό και τό τελευταία έσθοναν την ανάμνηση των παλαιών.

—Είμαι άσυχώρητος, έκανε αυτός καταδικάζοντας τον εαυτό του.

—Οχι δά! Μονάχα άστειός. —Ετσι μπόρεσες να μείνης νέος σαν και τότε.

—Ίσως θυμάσαι κάποιαν που θα σου στολίζω πολύ ή που σ' έκανε να υποφέρεις, κι' έμένα οχι. —Εγώ ήμουν μιά γυναίκα ταπεινή, έρωτευμένη, χωρίς απαιτήσεις, ύπακοη σέ όλα, που σούβινα όλη την αγάπη μου. Και τώρα είμαι εύχαρηστημένη, δεν φαντάζεσαι πόσο είμαι ερωτασμένη που σε ξαναβρήκα!

—Με συγχωρείς, αλλά είμαι τόσο ταρκαμένος...

—Μπά, δεν μου κακοφαίνεται, σε βεβαιώ! Θέλω όμως νά έκδικηθώ λιγάκι, γι' αυτό φεύγω χωρίς να σου πώ ποιά είμαι.

—Εσύ μόνό της! εφώνασε ο Βίλλερ πηδώντας επάνω και έραρρίζοντας την από τη μέση. Είναε αδύνατο να μείνω περισσότερο σ' αυτήν την αγωνία.

—Εκείνη τρέσχηκε γλυκά και άρχισε πάλι να γελώ.

—Σε παρακαλώ, πές μου ποιά είσαι. Κι' έφερε τα χέρια στην καρδιά. Μά ήμουν αλήθεια;

—Επείσε το κορμί της προς αυτόν κι' έθυμώσε.

—Θυμάσαι την ύπόσχεσί σου; ΕΤώρα και πάντα, ένσως θα ζω!

Μά είχε πεί αυτός τέτοιο πράγμα; —Όπως και τότε λοιπόν, έμυρμούριζε η ξανθούλα κοντά του.

—Όπως και τότε. Με την διαφορά ότι έκτός από τα παλιά φίλιά της και τα χόδια δεν ήξερε άλλο τίποτε απ' αυτήν πιά να περσιμένα.

—Θυμάσαι εκείνη την ήμερα, μέσα στις παπαρούνες, έξακολούσθες η νέα. Ποιά μέρα; Ποιός παπαρούνης;

—Τότε μ' εφώνασες...

Αυτός τινάχτηκε. —Επί τέλους, θα μάθαινε τό όνομά της. Άλλά η γυναίκα δεν τό έπρόφερε για να τον φίληση. Και τότε φιλώντας την δεν μπόρεσε να ικανοποιήσει την περιέργειά του.

—Απόδωκε τό δελιού. Η ξανθούλα έφυγε από κοντά του για να πάει στο πιάνο. —Αρχισε ένα τραγούδι και η φωνή της άντησε γλυκεία ως που έσθουσε

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Ζητάμε γυναίκες!

Τά άρρενωπά δηλικά, που κυβερνοούν σπίτια, λαούς και στρατούς, αϊ σύγχρονοι άπόγονοι τών Άμαζόνων!

—Κάστε, να πάω να τού μιλήσω εγώ αυτό το κυρίο...

Και πηγαίνει και τού μιλάει εθως μεγάλης γενναίωσης. Δεν χαμπαρίζει κανένα. —Τι τού χέρι της στο τραπέζι και έμποιεί τρόμον εις τα καλά μαρία. Άλλά τού τρώου αυτό μετέχει και ο αντίπαλός της, ο όποιος ζαρώνει κάτω από τις απειλητικές χειρονομίες της άνδρουνάικας, διαλογιζόμενος:

—Μωρέ τί δράκος είνε αυτή!

Τέτοιες γυναίκες συναντούμε συχνά. Και πίσω των, στην σκιά των, έλέπονται κινούμενοι σπινθηρόντες άνδρες, οι όποιοι είνε άνδρικόελλα των γυναικών των. Αυτοί είνε στην ουσία οι...γυναίκες.

Κλίνουν πάντοτε το κεφάλι πρό της προταγής της σύζυγου και τραβούν την ουράν των από όλες τις μεγάλες υποθέσεις τού σπιτιού.

—Αυτή, λέγουν, είνε δουλειά της γυναικάς μου. Εγώ δέν άνακατέομαι.

Δέν είνε λόγοι οι άνδρες της κατηγορίας αυτής, οι όποιοι αισθάνονται έξαιρετικήν ευχαρίστηση και ασφάλειαν, διότι τούς έστειλεν η Μοίρα ένα...ισχυρόν θηλυκόν σύντροφο. Αυτοί οι άνδρες μένουν εις μίαν θρεπτικήν κατάστασιν. Δέν λαμβάνει ευκαιρίαν να άναπτύχθω κάπως ο άνδρισμός των. —Από τά χέρια της μητέρας των πέρτουν κά- χέρια της σύζυγου των. Και έτσι έξακολουθούν να είνε υπέμνηδες.

—Όταν ήσαν έπτά χρονών και συνεπλέκοντο με κάποιο παιδί της γειτονίας, τό άπειλούσαν με την φράσιν:

—Θά τό είπω εγώ στην μαμά μου και θά ίδής τί θά σου κάμω!...

Τώρα που έγιναν άνδρες, αν τασκωθούν με κάποιο, είνε πολύ πιθανόν να κάμουν την έξηλ σκέψιν:

—Θά τό είπω εγώ στην γυναίκα μου και θά ίδής τί θά σου κάμω!...

—Άλλ' οι πλείστοι άνδρες είνε άνδρες.

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

—Κάστε, να πάω να τού μιλήσω εγώ αυτό το κυρίο...

Και πηγαίνει και τού μιλάει εθως μεγάλης γενναίωσης. Δεν χαμπαρίζει κανένα. —Τι τού χέρι της στο τραπέζι και έμποιεί τρόμον εις τα καλά μαρία. Άλλά τού τρώου αυτό μετέχει και ο αντίπαλός της, ο όποιος ζαρώνει κάτω από τις απειλητικές χειρονομίες της άνδρουνάικας, διαλογιζόμενος:

—Μωρέ τί δράκος είνε αυτή!

Τέτοιες γυναίκες συναντούμε συχνά. Και πίσω των, στην σκιά των, έλέπονται κινούμενοι σπινθηρόντες άνδρες, οι όποιοι είνε άνδρικόελλα των γυναικών των. Αυτοί είνε στην ουσία οι...γυναίκες.

Κλίνουν πάντοτε το κεφάλι πρό της προταγής της σύζυγου και τραβούν την ουράν των από όλες τις μεγάλες υποθέσεις τού σπιτιού.

—Αυτή, λέγουν, είνε δουλειά της γυναικάς μου. Εγώ δέν άνακατέομαι.

Δέν είνε λόγοι οι άνδρες της κατηγορίας αυτής, οι όποιοι αισθάνονται έξαιρετικήν ευχαρίστηση και ασφάλειαν, διότι τούς έστειλεν η Μοίρα ένα...ισχυρόν θηλυκόν σύντροφο. Αυτοί οι άνδρες μένουν εις μίαν θρεπτικήν κατάστασιν. Δέν λαμβάνει ευκαιρίαν να άναπτύχθω κάπως ο άνδρισμός των. —Από τά χέρια της μητέρας των πέρτουν κά- χέρια της σύζυγου των. Και έτσι έξακολουθούν να είνε υπέμνηδες.

—Όταν ήσαν έπτά χρονών και συνεπλέκοντο με κάποιο παιδί της γειτονίας, τό άπειλούσαν με την φράσιν:

—Θά τό είπω εγώ στην μαμά μου και θά ίδής τί θά σου κάμω!...

Τώρα που έγιναν άνδρες, αν τασκωθούν με κάποιο, είνε πολύ πιθανόν να κάμουν την έξηλ σκέψιν:

—Θά τό είπω εγώ στην γυναίκα μου και θά ίδής τί θά σου κάμω!...

—Άλλ' οι πλείστοι άνδρες είνε άνδρες.

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

—Κάστε, να πάω να τού μιλήσω εγώ αυτό το κυρίο...

Και πηγαίνει και τού μιλάει εθως μεγάλης γενναίωσης. Δεν χαμπαρίζει κανένα. —Τι τού χέρι της στο τραπέζι και έμποιεί τρόμον εις τα καλά μαρία. Άλλά τού τρώου αυτό μετέχει και ο αντίπαλός της, ο όποιος ζαρώνει κάτω από τις απειλητικές χειρονομίες της άνδρουνάικας, διαλογιζόμενος:

—Μωρέ τί δράκος είνε αυτή!

Τέτοιες γυναίκες συναντούμε συχνά. Και πίσω των, στην σκιά των, έλέπονται κινούμενοι σπινθηρόντες άνδρες, οι όποιοι είνε άνδρικόελλα των γυναικών των. Αυτοί είνε στην ουσία οι...γυναίκες.

Κλίνουν πάντοτε το κεφάλι πρό της προταγής της σύζυγου και τραβούν την ουράν των από όλες τις μεγάλες υποθέσεις τού σπιτιού.

—Αυτή, λέγουν, είνε δουλειά της γυναικάς μου. Εγώ δέν άνακατέομαι.

Δέν είνε λόγοι οι άνδρες της κατηγορίας αυτής, οι όποιοι αισθάνονται έξαιρετικήν ευχαρίστηση και ασφάλειαν, διότι τούς έστειλεν η Μοίρα ένα...ισχυρόν θηλυκόν σύντροφο. Αυτοί οι άνδρες μένουν εις μίαν θρεπτικήν κατάστασιν. Δέν λαμβάνει ευκαιρίαν να άναπτύχθω κάπως ο άνδρισμός των. —Από τά χέρια της μητέρας των πέρτουν κά- χέρια της σύζυγου των. Και έτσι έξακολουθούν να είνε υπέμνηδες.

—Όταν ήσαν έπτά χρονών και συνεπλέκοντο με κάποιο παιδί της γειτονίας, τό άπειλούσαν με την φράσιν:

—Θά τό είπω εγώ στην μαμά μου και θά ίδής τί θά σου κάμω!...

Τώρα που έγιναν άνδρες, αν τασκωθούν με κάποιο, είνε πολύ πιθανόν να κάμουν την έξηλ σκέψιν:

—Θά τό είπω εγώ στην γυναίκα μου και θά ίδής τί θά σου κάμω!...

—Άλλ' οι πλείστοι άνδρες είνε άνδρες.

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ</

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟ

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ ΒΟΥΤΥΡΑ

Το μεγάλο ρολόγι του φαρμακείου σά να σταμάτησε, έκοψε ξαφνικά το ρυθμικό του κρότο, ή το θάσιμά του μέσ' στο χρόνο, άρχισε να χτυπά άρρυθμικά πετώντας έξω τις ώρες πουχε έτοιμάσει...

Κανείς δε έβρισκόταν όμως στο κατόστημα. Ένα παιδί μόνο, καθισμένο χαμηλά, στο έδαφος, κούτασε προς την πόρτα με φως μονόρουχού του δεμένου.

Την ίδια κενή σχεδόν στιγμή, τρεις γιατροί, ο ένας πίσω απ' τον άλλον, έμπαιναν στο φαρμακείο, κι έβριαν βέσι γύρω απ' το τραπέζι των γιατρών.

Μόλις γύριζαν στον αέρα, ύψωνονταν, έμεναν σάν ακίνητες, κατέβαιναν σάν αετοί, γεράκια, κ' έφερναν βόλτες γύρω απ' τα κόκκινα χαρτιά, κάτι λουρίδες μακρούς, που ο φαρμακοποιός είχε κρεμάει για δόκασι στις μύρες...

Έπειτα από λίγα λόγια στην άρχη, μια σιωπή ύστερα, μίλησε με κάποια αγανάκτηση ο γιατρός Πάρης, ένας μελαχροινούλης παχουλός, και ψήλος:

—Μά τ' είνε αυτό, είπε, έρ' αδερφέ, δε μπορώ να καταλάβω!... Φεύγει ο προϊστάμενος, καλά! νέος! Κι έπειτα προϊστάμενος! Πάει να φέρη μια πάστα ο άνθρωπος, και να μισοφάνη τά ματιά του μια μελαχροινούλα!... Βλέπεις, ο ζαχαροπλαστής της γειτονιάς είνε μοντέρνος... Πρέπει να εδοχάρω και τά ματιά!... Λοιπόν, φεύγει ο Μέμος, καλά, αλλά έρχεται να φέρη και ο δαίμονας του φαρμακείου!... Δεν είνε σά δαίμονας; Με κείνο το μούτρο το στριγγυλάρικο και κείνα τά δόντια, που είνε σάν τέρας της θαλάσσης!

—Χά, χά, έκανε ο γέρο γιατρός, πανε αυτό τά δόντια! Τά βγάλει χτες μπροστά μας με μια τανάλια!...

—Έλε! —
—Ε, τώρα!... Φαίνεται πως έχει σκεφθεί να παντρευτεί, που πήρε την κληρονομιά της γρηάς, παραγοργιάς θεός του!

—Όλα είνε δυνατά. Όποτε τάδωλε τά δόντια κείνας; Μά καλά, τούτο. μού φαίνεται παράξενο, πως, αφού πήρε τέτοια κληρονομιά δεν άφινει αυτή τη θέσι το δούλο!...

—Αυτός το ξέρει...
Ναι, άλλα τί του χρωστά ο άλλος ν' αφίνει τη θέσι του και να τρέχ' στο ούζακι!...

—Ναι, καλός πρίν...
—Κολά!... Μά τώρα τί λέτε! Πού έβρισκόμαστε; Κάνει ούτος ο άνθρωπος γιά φαρμακείο; Άστε που αυτόν ο-ποιος τόν βλέπει, που έρχεται για φάρμακα θά γανή κάθε έλπίδα για τόν άνθρωπό του! Θά πεθάνει άπαισιότα ότι πάει ο δικός τους!... Είνε σά να έτοιμάσει ο θάνατος αυτός ο τίσις φάρμακα!... Έδώ θέλει ένα κοριτσάκι, γλυκό κοριτσάκι, μια άνατολή... Και όχι μελαγχολική, ξανθιά!...

—Ε, τώρα; Έκανε ο γέρο γιατρός, θάναψε περισσότερο ο θάνατος!...

—Ναι, έχετε δίκαιο, μα...
—Ο εισόδοος του φαρμακοποιού τόν διέκοψε.

—Με τόν κύρ Μάνθο, τά χαλάσαμε για καλά, είπε ο φαρμακοποιός και κούτασε στη μέση του φαρμακείου. Περώνοντας νάρθη δώ, κάνο έτοι και σου τόν έλαιο μέσα! Τόν παλιάνθρωπο! Μά γιατί κάθεται δώ; τόν ρωτά. Κι' αυτός τί μου άπάντησε ο παλιάνθρωπος;

—Μά αυτό λέμε και μεις!
Ο γιατρός Πάρης στράφηκε γέρνοντας προς τόν μικρό ύπάλληλο και ρώτησε:

—Δε μου λές, λείπει πολύ ώρα ο Μάνθος;...

—Δε μου λές, λείπει πολύ ώρα ο Μάνθος;...

—Δε μου λές, λείπει πολύ ώρα ο Μάνθος;...

—Δε μου λές, λείπει πολύ ώρα ο Μάνθος;...

—Δε μου λές, λείπει πολύ ώρα ο Μάνθος;...

—Δε μου λές, λείπει πολύ ώρα ο Μάνθος;...

—Δε μου λές, λείπει πολύ ώρα ο Μάνθος;...

—Δε μου λές, λείπει πολύ ώρα ο Μάνθος;...

—Δε μου λές, λείπει πολύ ώρα ο Μάνθος;...

—Δε μου λές, λείπει πολύ ώρα ο Μάνθος;...

—Δε μου λές, λείπει πολύ ώρα ο Μάνθος;...

—Δε μου λές, λείπει πολύ ώρα ο Μάνθος;...

—Δε μου λές, λείπει πολύ ώρα ο Μάνθος;...

—Δε μου λές, λείπει πολύ ώρα ο Μάνθος;...

—Ού, μόλις έφυγε ο κύριος Μέμος, έφυγε κι' αυτός.
—Και ήρθαν πελάτες για φάρμακα;...
—Ναι, ήρθαν κάτι κορίτσια για κηλυντικά!...

—Και ποιάς τάδωσε;
—Έγώ!
—Ωραίο!

—Κακοήθης ύγεια θασιλεύει!
—Γρουσουζής είνε ο παλιάνθρωπος!...

Κάποιος μπηκε. Νόμισαν πως ήταν πελάτης, άλλ' ήταν γιατρός. Ένας ψηλός, παχύς, με μουσι. Και ροδοκοκκινός.

—Τί κάνετε παιδιά, τί κάνετε; τούς είπε.

—Τά παιδιά έλο τά καλά τους κάνουν, τού άπάντησε ο γέρο γιατρός.

Αυτός τόν κούταξε και στράφηκε στους άλλους:

—Αυτή τη δρομάδα είχα εύτυχες!

—Καλώς τόν κύριο Πάρη, τόν καλό γιατρό μας!

Θυμήθηκε όμως, πως δεν τ' είχε σ' άλλον και θέλησε να τ' διορθώσει:

—Μά εδώ ένας κι' ένας συγχάξει! άφ'ρος της Ίατρικής!

Ο Πάρης πλησίασε τόν άλλο γιατρό,

—Χαίρετε, κύριε Κοκκινά, χαίρετε! Καλή μέρα! Όρίστε!

Έμπηκε και κάθισε. Τού φάνηκε όμως πως ο Μέμος με τά λόγια αυτά, ήθελε να τ' ορμήσει ο έσ' άπόστασι. Και να κινή το σασόφο.

Πήρε την έφημερίδα που ήταν στο τραπέζι, κι έσκυψε σ' αυτή χωρίς να διαβάξη τίποτα. Προσπάθησε να κυττάξη.

Άλλος γιατρός έφάνηκε. Ο Πάρης, Κι' αυτός κοντοστάθηκε, άλλα προχώρησε θάζοντας το καπέλλο του. Και ο φαρμακοποιός σά να δεχόταν καλεσμένους:

—Καλώς τόν κύριο Πάρη, τόν καλό γιατρό μας!

Θυμήθηκε όμως, πως δεν τ' είχε σ' άλλον και θέλησε να τ' διορθώσει:

—Μά εδώ ένας κι' ένας συγχάξει! άφ'ρος της Ίατρικής!

Ο Πάρης πλησίασε τόν άλλο γιατρό,

—Χαίρετε, κύριε Κοκκινά, χαίρετε! Καλή μέρα! Όρίστε!

Έμπηκε και κάθισε. Τού φάνηκε όμως πως ο Μέμος με τά λόγια αυτά, ήθελε να τ' ορμήσει ο έσ' άπόστασι. Και να κινή το σασόφο.

Πήρε την έφημερίδα που ήταν στο τραπέζι, κι έσκυψε σ' αυτή χωρίς να διαβάξη τίποτα. Προσπάθησε να κυττάξη.

Άλλος γιατρός έφάνηκε. Ο Πάρης, Κι' αυτός κοντοστάθηκε, άλλα προχώρησε θάζοντας το καπέλλο του. Και ο φαρμακοποιός σά να δεχόταν καλεσμένους:

—Καλώς τόν κύριο Πάρη, τόν καλό γιατρό μας!

Θυμήθηκε όμως, πως δεν τ' είχε σ' άλλον και θέλησε να τ' διορθώσει:

—Μά εδώ ένας κι' ένας συγχάξει! άφ'ρος της Ίατρικής!

Ο Πάρης πλησίασε τόν άλλο γιατρό,

—Χαίρετε, κύριε Κοκκινά, χαίρετε! Καλή μέρα! Όρίστε!

Έμπηκε και κάθισε. Τού φάνηκε όμως πως ο Μέμος με τά λόγια αυτά, ήθελε να τ' ορμήσει ο έσ' άπόστασι. Και να κινή το σασόφο.

Πήρε την έφημερίδα που ήταν στο τραπέζι, κι έσκυψε σ' αυτή χωρίς να διαβάξη τίποτα. Προσπάθησε να κυττάξη.

Άλλος γιατρός έφάνηκε. Ο Πάρης, Κι' αυτός κοντοστάθηκε, άλλα προχώρησε θάζοντας το καπέλλο του. Και ο φαρμακοποιός σά να δεχόταν καλεσμένους:

—Καλώς τόν κύριο Πάρη, τόν καλό γιατρό μας!

Θυμήθηκε όμως, πως δεν τ' είχε σ' άλλον και θέλησε να τ' διορθώσει:

—Μά εδώ ένας κι' ένας συγχάξει! άφ'ρος της Ίατρικής!

Ο Πάρης πλησίασε τόν άλλο γιατρό,

—Ού, μόλις έφυγε ο κύριος Μέμος, έφυγε κι' αυτός.
—Και ήρθαν πελάτες για φάρμακα;...
—Ναι, ήρθαν κάτι κορίτσια για κηλυντικά!...

—Και ποιάς τάδωσε;
—Έγώ!
—Ωραίο!

—Κακοήθης ύγεια θασιλεύει!
—Γρουσουζής είνε ο παλιάνθρωπος!...

Κάποιος μπηκε. Νόμισαν πως ήταν πελάτης, άλλ' ήταν γιατρός. Ένας ψηλός, παχύς, με μουσι. Και ροδοκοκκινός.

—Τί κάνετε παιδιά, τί κάνετε; τούς είπε.

—Τά παιδιά έλο τά καλά τους κάνουν, τού άπάντησε ο γέρο γιατρός.

Αυτός τόν κούταξε και στράφηκε στους άλλους:

—Αυτή τη δρομάδα είχα εύτυχες!

—Καλώς τόν κύριο Πάρη, τόν καλό γιατρό μας!

Θυμήθηκε όμως, πως δεν τ' είχε σ' άλλον και θέλησε να τ' διορθώσει:

—Μά εδώ ένας κι' ένας συγχάξει! άφ'ρος της Ίατρικής!

Ο Πάρης πλησίασε τόν άλλο γιατρό,

—Χαίρετε, κύριε Κοκκινά, χαίρετε! Καλή μέρα! Όρίστε!

Έμπηκε και κάθισε. Τού φάνηκε όμως πως ο Μέμος με τά λόγια αυτά, ήθελε να τ' ορμήσει ο έσ' άπόστασι. Και να κινή το σασόφο.

Πήρε την έφημερίδα που ήταν στο τραπέζι, κι έσκυψε σ' αυτή χωρίς να διαβάξη τίποτα. Προσπάθησε να κυττάξη.

Άλλος γιατρός έφάνηκε. Ο Πάρης, Κι' αυτός κοντοστάθηκε, άλλα προχώρησε θάζοντας το καπέλλο του. Και ο φαρμακοποιός σά να δεχόταν καλεσμένους:

—Καλώς τόν κύριο Πάρη, τόν καλό γιατρό μας!

Θυμήθηκε όμως, πως δεν τ' είχε σ' άλλον και θέλησε να τ' διορθώσει:

—Μά εδώ ένας κι' ένας συγχάξει! άφ'ρος της Ίατρικής!

Ο Πάρης πλησίασε τόν άλλο γιατρό,

—Χαίρετε, κύριε Κοκκινά, χαίρετε! Καλή μέρα! Όρίστε!

Έμπηκε και κάθισε. Τού φάνηκε όμως πως ο Μέμος με τά λόγια αυτά, ήθελε να τ' ορμήσει ο έσ' άπόστασι. Και να κινή το σασόφο.

Πήρε την έφημερίδα που ήταν στο τραπέζι, κι έσκυψε σ' αυτή χωρίς να διαβάξη τίποτα. Προσπάθησε να κυττάξη.

Άλλος γιατρός έφάνηκε. Ο Πάρης, Κι' αυτός κοντοστάθηκε, άλλα προχώρησε θάζοντας το καπέλλο του. Και ο φαρμακοποιός σά να δεχόταν καλεσμένους:

—Καλώς τόν κύριο Πάρη, τόν καλό γιατρό μας!

Θυμήθηκε όμως, πως δεν τ' είχε σ' άλλον και θέλησε να τ' διορθώσει:

—Μά εδώ ένας κι' ένας συγχάξει! άφ'ρος της Ίατρικής!

Ο Πάρης πλησίασε τόν άλλο γιατρό,

—Χαίρετε, κύριε Κοκκινά, χαίρετε! Καλή μέρα! Όρίστε!

Έμπηκε και κάθισε. Τού φάνηκε όμως πως ο Μέμος με τά λόγια αυτά, ήθελε να τ' ορμήσει ο έσ' άπόστασι. Και να κινή το σασόφο.

Πήρε την έφημερίδα που ήταν στο τραπέζι, κι έσκυψε σ' αυτή χωρίς να διαβάξη τίποτα. Προσπάθησε να κυττάξη.

Άλλος γιατρός έφάνηκε. Ο Πάρης, Κι' αυτός κοντοστάθηκε, άλλα προχώρησε θάζοντας το καπέλλο του. Και ο φαρμακοποιός σά να δεχόταν καλεσμένους:

—Καλώς τόν κύριο Πάρη, τόν καλό γιατρό μας!

Θυμήθηκε όμως, πως δεν τ' είχε σ' άλλον και θέλησε να τ' διορθώσει:

—Μά εδώ ένας κι' ένας συγχάξει! άφ'ρος της Ίατρικής!

Ο Πάρης πλησίασε τόν άλλο γιατρό,

—Ού, μόλις έφυγε ο κύριος Μέμος, έφυγε κι' αυτός.
—Και ήρθαν πελάτες για φάρμακα;...
—Ναι, ήρθαν κάτι κορίτσια για κηλυντικά!...

—Και ποιάς τάδωσε;
—Έγώ!
—Ωραίο!

—Κακοήθης ύγεια θασιλεύει!
—Γρουσουζής είνε ο παλιάνθρωπος!...

Κάποιος μπηκε. Νόμισαν πως ήταν πελάτης, άλλ' ήταν γιατρός. Ένας ψηλός, παχύς, με μουσι. Και ροδοκοκκινός.

—Τί κάνετε παιδιά, τί κάνετε; τούς είπε.

—Τά παιδιά έλο τά καλά τους κάνουν, τού άπάντησε ο γέρο γιατρός.

Αυτός τόν κούταξε και στράφηκε στους άλλους:

—Αυτή τη δρομάδα είχα εύτυχες!

—Καλώς τόν κύριο Πάρη, τόν καλό γιατρό μας!

Θυμήθηκε όμως, πως δεν τ' είχε σ' άλλον και θέλησε να τ' διορθώσει:

—Μά εδώ ένας κι' ένας συγχάξει! άφ'ρος της Ίατρικής!

Ο Πάρης πλησίασε τόν άλλο γιατρό,

—Χαίρετε, κύριε Κοκκινά, χαίρετε! Καλή μέρα! Όρίστε!

Έμπηκε και κάθισε. Τού φάνηκε όμως πως ο Μέμος με τά λόγια αυτά, ήθελε να τ' ορμήσει ο έσ' άπόστασι. Και να κινή το σασόφο.

Πήρε την έφημερίδα που ήταν στο τραπέζι, κι έσκυψε σ' αυτή χωρίς να διαβάξη τίποτα. Προσπάθησε να κυττάξη.

Άλλος γιατρός έφάνηκε. Ο Πάρης, Κι' αυτός κοντοστάθηκε, άλλα προχώρησε θάζοντας το καπέλλο του. Και ο φαρμακοποιός σά να δεχόταν καλεσμένους:

—Καλώς τόν κύριο Πάρη, τόν καλό γιατρό μας!

Θυμήθηκε όμως, πως δεν τ' είχε σ' άλλον και θέλησε να τ' διορθώσει:

—Μά εδώ ένας κι' ένας συγχάξει! άφ'ρος της Ίατρικής!

Ο Πάρης πλησίασε τόν άλλο γιατρό,

—Χαίρετε, κύριε Κοκκινά, χαίρετε! Καλή μέρα! Όρίστε!

Έμπηκε και κάθισε. Τού φάνηκε όμως πως ο Μέμος με τά λόγια αυτά, ήθελε να τ' ορμήσει ο έσ' άπόστασι. Και να κινή το σασόφο.

Πήρε την έφημερίδα που ήταν στο τραπέζι, κι έσκυψε σ' αυτή χωρίς να διαβάξη τίποτα. Προσπάθησε να κυττάξη.

Άλλος γιατρός έφάνηκε. Ο Πάρης, Κι' αυτός κοντοστάθηκε, άλλα προχώρησε θάζοντας το καπέλλο του. Και ο φαρμακοποιός σά να δεχόταν καλεσμένους:

—Καλώς τόν κύριο Πάρη, τόν καλό γιατρό μας!

Θυμήθηκε όμως, πως δεν τ' είχε σ' άλλον και θέλησε να τ' διορθώσει:

—Μά εδώ ένας κι' ένας συγχάξει! άφ'ρος της Ίατρικής!

Ο Πάρης πλησίασε τόν άλλο γιατρό,

—Χαίρετε, κύριε Κοκκινά, χαίρετε! Καλή μέρα! Όρίστε!

Έμπηκε και κάθισε. Τού φάνηκε όμως πως ο Μέμος με τά λόγια αυτά, ήθελε να τ' ορμήσει ο έσ' άπόστασι. Και να κινή το σασόφο.

Πήρε την έφημερίδα που ήταν στο τραπέζι, κι έσκυψε σ' αυτή χωρίς να διαβάξη τίποτα. Προσπάθησε να κυττάξη.

Άλλος γιατρός έφάνηκε. Ο Πάρης, Κι' αυτός κοντοστάθηκε, άλλα προχώρησε θάζοντας το καπέλλο του. Και ο φαρμακοποιός σά να δεχόταν καλεσμένους:

—Καλώς τόν κύριο Πάρη, τόν καλό γιατρό μας!

Θυμήθηκε όμως, πως δεν τ' είχε σ' άλλον και θέλησε να τ' διορθώσει:

—Μά εδώ ένας κι' ένας συγχάξει! άφ'ρος της Ίατρικής!

Ο Πάρης πλησίασε τόν άλλο γιατρό,

—Ού, μόλις έφυγε ο κύριος Μέμος, έφυγε κι' αυτός.
—Και ήρθαν πελάτες για φάρμακα;...
—Ναι, ήρθαν κάτι κορίτσια για κηλυντικά!...

—Και ποιάς τάδωσε;
—Έγώ!
—Ωραίο!

—Κακοήθης ύγεια θασιλεύει!
—Γρουσουζής είνε ο παλιάνθρωπος!...

Κάποιος μπηκε. Νόμισαν πως ήταν πελάτης, άλλ' ήταν γιατρός. Ένας ψηλός, παχύς, με μουσι. Και ροδοκοκκινός.

—Τί κάνετε παιδιά, τί κάνετε; τούς είπε.

—Τά παιδιά έλο τά καλά τους κάνουν, τού άπάντησε ο γέρο γιατρός.

Αυτός τόν κούταξε και στράφηκε στους άλλους:

—Αυτή τη δρομάδα είχα εύτυχες!

—Καλώς τόν κύριο Πάρη, τόν καλό γιατρό μας!

Θυμήθηκε όμως, πως δεν τ' είχε σ' άλλον και θέλησε να τ' διορθώσει:

—Μά εδώ ένας κι' ένας συγχάξει! άφ'ρος της Ίατρικής!

Ο Πάρης πλησίασε τόν άλλο γιατρό,

—Χαίρετε, κύριε Κοκκινά, χαίρετε! Καλή μέρα! Όρίστε!

Έμπηκε και κάθισε. Τού φάνηκε όμως πως ο Μέμος με τά λόγια αυτά, ήθελε να τ' ορμήσει ο έσ' άπόστασι. Και να κινή το σασόφο.

Πήρε την έφημερίδα που ήταν στο τραπέζι, κι έσκυψε σ' αυτή χωρίς να διαβάξη τίποτα. Προσπάθησε να κυττάξη.

Άλλος γιατρός έφάνηκε. Ο Πάρης, Κι' αυτός κοντοστάθηκε, άλλα προχώρησε θάζοντας το καπέλλο του. Και ο φαρμακοποιός σά να δεχόταν καλεσμένους:

—Καλώς τόν κύριο Πάρη, τόν καλό γιατρό μας!

Θυμήθηκε όμως, πως δεν τ' είχε σ' άλλον και θέλησε να τ' διορθώσει:

—Μά εδώ ένας κι' ένας συγχάξει! άφ'ρος της Ίατρικής!

Ο Πάρης πλησίασε τόν άλλο γιατρό,

—Χαίρετε, κύριε Κοκκινά, χαίρετε! Καλή μέρα! Όρίστε!

Έμπηκε και κάθισε. Τού φάνηκε όμως πως ο Μέμος με τά λόγια αυτά, ήθελε να τ' ορμήσει ο έσ' άπόστασι. Και να κινή το σασόφο.

Πήρε την έφημερίδα που ήταν στο τραπέζι, κι έσκυψε σ' αυτή χωρίς να διαβάξη τίποτα. Προσπάθησε να κυττάξη.

Άλλος γιατρός έφάνηκε. Ο Πάρης, Κι' αυτός κοντοστάθηκε, άλλα προχώρησε θάζοντας το καπέλλο του. Και ο φαρμακοποιός σά να δεχόταν καλεσμένους:

—Καλώς τόν κύριο Πάρη, τόν καλό γιατρό μας!

Θυμήθηκε όμως, πως δεν τ' είχε σ' άλλον και θέλησε να τ' διορθώσει:

—Μά εδώ ένας κι' ένας συγχάξει! άφ'ρος της Ίατρικής!

Ο Πάρης πλησίασε τόν άλλο γιατρό,

—Χαίρετε, κύριε Κοκκινά, χαίρετε! Καλή μέρα! Όρίστε!

Έμπηκε και κάθισε. Τού φάνηκε όμως πως ο Μέμος με τά λόγια αυτά, ήθελε να τ' ορμήσει ο έσ' άπόστασι. Και να κινή το σασόφο.

Πήρε την έφημερίδα που ήταν στο τραπέζι, κι έσκυψε σ' αυτή χωρίς να διαβάξη τίποτα. Προσπάθησε να κυττάξη.

Άλλος γιατρός έφάνηκε. Ο Πάρης, Κι' αυτός κοντοστάθηκε, άλλα προχώρησε θάζοντας το καπέλλο του. Και ο φαρμακοποιός σά να δεχόταν καλεσμένους:

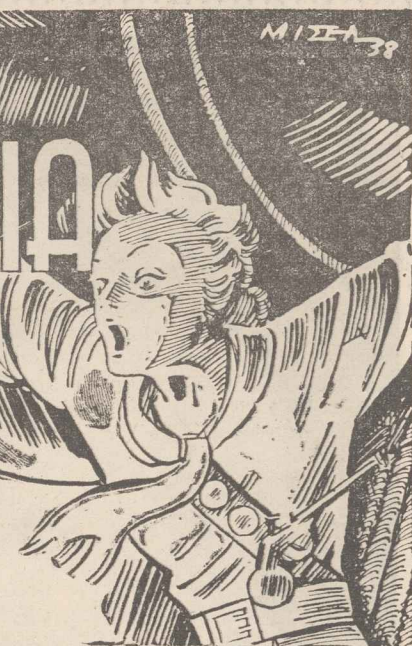
—Καλώς τόν κύριο Πάρη, τόν καλό γιατρό μας!

Θυμήθηκε όμως, πως δεν τ' είχε σ' άλλον και θέλησε να τ' διορθώσει:

ΜΙΚΡΟ-ΣΑΡΑ

ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΜΑΡΚΙΑ

Ένα συγκλονιστικό έρωτικό θαλασσί-
νό ανάγνωσμα του κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΚΑΨΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΙΠΡΟΓΟΥΜΕΝΩΝ.
Μία νέα κούραση, η Δέσποινα, καπετάν Μάρκου, σκορπίζει τον πρώτο στο Αιγαίο. Οι Βενετοί και οι Άγγλοι, πληρώνουν με την σειρά των. Τ' όνομα της Δέσποινας, τους τρομοκρατεί. Άλλα θέλει να κτησή (ισιαιτέρα, τους Βενετούς, που σκότωσαν τον πατέρα της, βολεμονάκι, Πάρις τότε στο Κα-
σταλλόριζο, για να συμμετέχει με τους Ιε-
πότας, που κατέλαβαν το νησί και το ούρι-
αν, τους Άγγλους, που το βομβαρδίζουν
απρόεως έκλειψαν την ώρα. Αλλά, το κατό-
υμμά της, την κάνει δημοφιλή. Την φιλέ-
νει ο διοικητής της νήσου. Άλλα, δαβνεί και
ο Δανδολός, που έχει λάβει διαταγή να την
εξοντώσει, αποκαταρτίζει τον στόλο της. Κ-
είν σαρκικό σχέδιο κι' αναβίβει στον Ρε-
νιέρ, να την πιάσει.

Ο Ρενιέρης εκτελεί την διαταγή του Δαν-
δολού και πηγαίνει στο Καστελλοριζό, όπου
συλλαμβάνει τη Δέσποινα. Η ώραία Κουρ-
σάρα παραδόθηκε μόνη της για να μη αμα-
τωύλωση το νησί. Πριν παραδοθεί όμως στέλ-
νει ένα μυστρά στο Καστελλοριζό και να ά-
ταύωσή στο πέλαγος τον καπετάν Μανέτα και
να του δώσει το μαύρο μινιμου.

12ον

Πηγαίνει τώρα γιατί ο πλοίαρχος Ρε-
νιέρης διάζεται να με πάει μαζί ώρα άρ-
χιτρες στον ναυαρχόν, τον Δανδολό-
ντων.

Ούτε ο Ντέ Λορινιά, ούτε ο Ρενιέ-
ρης μπορούσαν να βγάλουν μιλιά από
το στόμα των. Η ασύγκριτη ωμορμία
της υπερήφανης και ατρόμητης αρχι-
κουρσάρας τους είχε συγκινήσει βα-
θεία.

Ο Ντέ Λορινιάς έβλεπε πως το παι-
χνίδι τ'όχι, ο Γενναίος Γάλλος ή-
ταν απόσπασμένος να σκοτωθεί και
αυτός και όλοι οι άνδρες του παρά να
παραδόσει την Δέσποινα στους Βενε-
τσιάνους. Άλλα αφού παρέδωξε η ίδια
από γενναίο φρόνημα, δεν μπορούσε
να κόψει διαφορετικά. Με μάτια
πλημμυρισμένα από δάκρυα ήσά-
στη την αγωγή Έλληνίδα, έχαιρεται
σε στρατιωτικούς τον Ρενιέρ, και μπα-
νοντας στη βάρκα του βγήκε έξω.

Και όταν τα Βενετσιάνικα καράβια
έκαναν πανιά και έφεγαν από τα λιμά-
νι του Καστελλοριζού, έλο το νησί συλ-
κωνόθηκε βαθιά από άμετρο το συγ-
γιατί οι έστωι Βενετσιάνοι πίστευαν
την «κουρσάρα με τα χρυσά μαλλιά».

Η Λουίσι, η κόρη του Λορινιά, ήταν
άπαρηγόρητη. Καθώς ήταν βέβαιη ότι
οι Βενετσιάνοι θα κρεμάσουν την Δε-
σποινα βουτηγμένη μέσα στα μαύρα
από τώρα. Στις έκκλησιές του νησιού
παντού ψάλλαν νεκρούς με ακούλου-
βίες και οι Καστελλοριζιώτισσες το-
νίσαν σε λυπηρό σκοπό το «Μορ-
λόγι της Κουρσάρας» που τάκουσα να
το τραγουδή μια γρηά καπετάνισσα
πριν από πολλά χρόνια στη Σμύνη.

Μόλις τα καράβια του Ρενιέρη σαλ-
πάνε και με αέερα όλα τα πανιά
θάλασε πλήρη κατά τη Τρομουντάνα, η
Δέσποινα που ήταν ως τα τώρα αμυλ-
τη και έβλεπε με μιά θεάσει λύπη να
χάνεται σιγά-σιγά από τα μάτια της
το χαμηλό βουνό του Καστελλοριζού,
πλησιάζει τον καπετάν Ρενιέρ και του
λέγει:

—Θάβελαι να με οδηγήσετε στη φυλα-
κή μου. Θέλω να ξεκουρασθώ. —
Δεν πρόκειται να μπής φυλακή. —Ο-
σον καιρό θα είσαι στα καράβια μου,
θάσαι η φιλοξενουμένη μου. Εξά σοι πα-
ροχώρη τη κυκλίτι μου. Έγώ θα πά-
ω στην πλώρη. Μπορείς να διατάξεις
ότι θές.

—Απαντά ο Ρενιέρης.
—Η διαγωγή αυτή του Ρενιέρη φάνηκε
παράξενη στη Δέσποινα και λιγάκι σάν
υποπτη.

—Δεν φοβάσαι μη σε τιμωρήσει ο ναύ-
αρχός σου; τον έρωτα.

—Δεν φοβάμαι κανέναν όταν πρόκει-
ται να κάμω ό,τι πρέπει να κάνω ένας
άνδρας τιμώ.

—Απαντά ο Ρενιέρης λιγάκι πειραγ-
μένος.
—Και συνεχίζει:
—Είμαι Βενετσιάνος και υπηρέτω τη
Βενετία, να μέσα στις φλέβες μου τρέ-
χει ελληνικό αίμα. Είμαστε πατριώτες.

Ξέρω τους σκοπούς σου και σε θαυμά-
ζω και σε εκτιμώ. —Αν ζήτησα και ήλθα
εγώ να σε συλλάβω το έκαμα για να
μη πέσει στα χέρια κανενός άλλου ο-
πότε θα υπέφερες πολλά γιατί έ-
χουν λύσσα εναντίον σου οι Βενετσιάνοι.
Μακάρι να μπορούσα να σε σώσω.
Μακάρι να μπορούσα να σε πηγαίνα
πουθενά. Δεν μπορώ όμως γιατί οι Βε-
νετσιάνοι θα σφάζανε τη γυναίκα μου
και τα παιδιά μου... Θά σε πάγω στον
Δάνδολο και ελπίζω πως θα τον κατα-
φέρω αντί να σε στείλουν στη Βενετία να
σε κατατάξουν στην υπηρεσία του με τα
καράβια σου.

—Ανθ' δέν θα το δεχθώ ποτέ. Προτι-
μώ χίλιες κρεμάλες. Διακόπτει απότο-
μα η Δέσποινα.

★
—Ας έβωμε τώρα εις τον Καστελλο-
ριζοκαρσάκο, του μικρού τρεχαντή-
ριου που τον είχε στείλει η Δέσποινα να
έρθει τα καράβια του καπετάν Μανέτα.
Ο φιλότιμος καπετάνιος έδωσε πλήρη
για τη Μηλο γιατί εκεί ήλπιζε πως θα
τον συναντήσει. Οι καιροί όμως ήταν α-
νάποδοι και αντί για τη Μηλο, έρεθη-
κε στα νερά της Σαντορινής.

—Ηταν νύκτα φουρτουναισμένη όταν
ο ναύτης του τρεχαντήριου θέλησε στην
πλώρη σερφάρει φωτο πολλά καρα-
βιών.

—Είπε τα καράβια του καπετάν Μα-
νέτα. —Αναμει τα φανάρια και κάμε
συμμόλο να μας δούνε. Διατάσσει ο κα-
πετάνιος. Ο ναύτης άναψε το φανάρι,
πήγε καταπλώρα και το κουνούσε δε-
ξιά και αριστερά. Αυτό ήταν το σινιάλο.

—Περύγιο πράγμα, καπετάνι μου—
κάνει ο ναύτης εκεί που κουνούσε το φα-
νάρη—τα καράβια της Δέσποινας είναι
μόνο 4 κι' εδω θέλω πολλά φώτα. Είπε
πολλά καράβια. Σωστή άρμδα.

—Βρή μπας και πείσαμε στην πλώρη
της Βενετσιάνικης άρμδας η μίσηος
είναι Τζεζερλιδικά; Σβόσε μανι-μάνι
το φανάρι.

—Απαντά τρομαγμένος ο καπετάνιος.
Ο ναύτης έδωσε το φανάρι άμέσως
μέ την πιά άρνη. Το είχαν ιδεί το σι-
νιάλο του από την άγνωστη άρμδα και
μια μεγάλη δάρκα με 12 κουπιά έρχόταν
καπετάνω στο τρεχαντήρι.

—Ο Καστελλοριζός καπετάνιος άν και
ήταν γενναίος άνδρας εν τούτοις έπε-
δή δέν ήξερε με ποιους είχε να κάνει
ήταν άνησυχος.

—Τι νάνε άραγε; μουρμούριζε τρο-
μαγμένος, Τζεζερλιδικές για Βενετσιάνοι.
—Ο, τι κι' άν είναι κακά και ψυχρά
είναι.

Πού να φαντασθί όμως ο καυμένος
καπετάνιος, ότι ο ναύτης που τον καπετάν
Μανέτα; Τι χαμπάρι του πηγαίνει;

—Και γιατί τον ζητάει τον καπετάν
Μανέτα; Τι χαμπάρι του πηγαίνει;

—Και γιατί τον ζητάει τον καπετάν
Μανέτα; Τι χαμπάρι του πηγαίνει;

ο Καστελλοριζός καπετάνιος, πως ο
μεγάλος στόλος που με τα μύρια φώτα
του φωτίει τη θάλασσα ήταν στόλος
Τούρκικος, ο στόλος του Χαϊρεδδίν Βαρ
θαράσα;

—Δυστοσο η δάρκα με τα 12 κουπιά
ήλθε κοντά στο τρεχαντήρι το όποιον
σύμφωνα με τους ναυτικούς κανονι-
σμούς είχε μαϊνάρει να πανιά του.

—Έι άφ' το τρεχαντήρι, άναψε το
φανάρι!

—Άκούεται μιά φωνή άπ' τη δάρκα.
—Μορτέ μιλάνε ρωμιάικα. Έχει γου-
στο νάνε ο καπετάν Μανέτα!

—Κάνει συγκλημένος ο καπετάνιος του
τρεχαντήριου και άμέσως για να μην
άρηση ο ναύτης, τρέχει και άναβει ο
ίδιος το φανάρι.

—Η δάρκα πλείρισε και δυό άγριοι
όπλαφοροι άνέβηκαν άμέσως στο τρε-
χαντήρι.

—Ο ένας μιλούσε Τούρκικα και ο άλ-
λος τα έξηγούσε.
—Τι καικι είσαστε;
—Από το Καστελλοριζό.
—Για πού;
—Για τη Μηλο.

—Τι φορτίο έχετε;
—Τίποτα. Πόμε να έθουμε τα καρά-
βια του καπετάν Μανέτα.

—Γιατί μάς καμiate σινιάλο;
—Γιατί νόμισα πως έπεσα στην πλώ-
ρη του καπετάν Μανέτα. Γελάστηκα.

—Οι δυό άγνιστοι άξιωματικοί κου-
δένιασαν άναμεταξύ των για λίγη ώ-
ρα Τούρκικα. Ο Καστελλοριζός καπε-
τάνιος δέν καταλάβαινε γρύ.

—Έμπρός, του κάνει ο ένας, εκείνος
που μιλούσε ρωμιάικα. Έλα μαζί μας
κατέβαινε μέσα στη δάρκα.

—Το καικι μου;
—Αυτός άς έργεται μαζί μας. Άς ά-
κούουάι τα φώτα μας.

—Θέλοντας και μη ο φτωχός Καστελ-
λοριζός αφού έδωκε οδηγίες στον ναύ-
τη του, μπήκε μέσα στη δάρκα και σε
λίγο τον άνέβασε στην Τούρκικη νου-
αρχίδα.

—Ηταν πιά αούγη. Και πολύ πριν ξε-
μερώσει καλά-καλά οδηγούν τον Κα-
στελλοριζό στην πρύμη, όπου σε ένα
έξυλινο σκαμνί εκάθητο ο ναύαρχος.
—Ηταν ένας ώραιος άνδρας νέος ά-
κόμη με μάτια μαύρα από τα όποια
έθγαίναν άστραπές αποφασιστικότητας.
—Για ποί πηγαίνεις μωρέ; ρωτά με
αυστηρό τόνο τον Καστελλοριζό, ο ό-
ποιος έβωσε και στον ναύαρχο τις ίδιες
άπαντήσεις.

—Και γιατί τον ζητάει τον καπετάν
Μανέτα; Τι χαμπάρι του πηγαίνει;

—Και γιατί τον ζητάει τον καπετάν
Μανέτα; Τι χαμπάρι του πηγαίνει;

—Και γιατί τον ζητάει τον καπετάν
Μανέτα; Τι χαμπάρι του πηγαίνει;

—Και γιατί τον ζητάει τον καπετάν
Μανέτα; Τι χαμπάρι του πηγαίνει;

—Και γιατί τον ζητάει τον καπετάν
Μανέτα; Τι χαμπάρι του πηγαίνει;

—Και γιατί τον ζητάει τον καπετάν
Μανέτα; Τι χαμπάρι του πηγαίνει;

—Ένα κακό και ψυχρό χαμπάρι.
—Για λέγε ν' άκούσω.

—Ο καπετάν Μανέτας—άρχιζει ο Κα-
στελλοριζός—είνε άρραβωνιασμένος με
την άρχικουρσάρα.

—Ποιά είναι αυτή η άρχικουρσάρα;
—Είνε η Δέσποινα, η κόρη του μακα-
ρίτη καπετάν Μάρκου που τον κρεμά-
σαν οι Βενετσιάνοι.

Είς το άκουσμα του όνόματος του κα-
πετάν Μάρκου, ο ναύαρχος Χαϊρεδδίν
ένωωσε να συγκλονίξη το κορμί του
κάποιο ρίγος. Έθυμήθηκε άμέσως τον
υπερήφανο και τιμιο κουρσάρο που τον
νίκησε μά και που του χάρισε τη ζωή
με τόσο μεγαλοφυαία.

Ο αυστηρός τόνος της φωνής του μα-
λάκωσε άμέσως.
—Και πού είναι τώρα η άρχικουρσά-
ρα αυτή;

—Ρωτά τον Καστελλοριζό καπετάνιο.
—Θά σάς πώ, ναύαρχέ μου. Το λοι-
πόν η άρχικουρσάρα άρρώστησε και
ήρθε στο Καστελλοριζό για να γιαιτρε-
τη. Οι Βενετσιάνοι που το μάθανε πα-
ραφύλαγαν και μόλις τα καράβια της
Δέσποινας έφυγαν για τη Μηλο με άρ-
χιγόν τον άρραβωνιαστικό της καπετάν
Μανέτα, ήλθαν Βενετσιάνικα καράβια
και πιάσανε τη Δέσποινα για να την
πάνε στην 'Ανδρο, στο Δανδολό. Γιαυτό
βγήκα κι' εγώ στο πέλαγος. Για να βρω
τον καπετάν Μανέτα και να του δώσω
τη μασούρη είδηση.

—Ο κόπος σου δέν πήγε στο χαμέ-
να. Θά σε πάμε πίσω στο καΐκι σου. Θά
σου δώσουμε κουμπάκια και φύγε να
βρείς τον καπετάν Μανέτα και να του
είπης πως ο φίλος του ο Χαϊρεδδίν Βαρ-
θαράσσος, καπετάν πασάς της Τουρ-
κίας, τραβά για την 'Ανδρο για να σώ-
σει από τα χέρια του Βενετσιάνου την
κόρη του φίλου του καπετάν Μάρκου.

—Απαντά ο Χαϊρεδδίν ενθ' ο Καστελ-
λοριζός έπριζε τα μάτια του μη ξέρον-
τας τί να υποθέσει.

★
—Ας αφήσωμν δέν ναύαρχο Χαϊρεδ-
δίν Μπαρμπούρα που τάβασε πλήρη
για την 'Ανδρο, και έλθεω στο Κα-
στελλοριζό καπετάνιο, ο άγαθός με-
λασινός μη ξέροντας τί να υποθέσει ο-
στερα από κείνα που άκούσε από το
στόμα του Τούρκου ναύαρχου, έβάλω
πλώρη για τη Μηλο. Στάθηκε τεθαλ-
γιατί λίγα μιλία άνοικτά έβριχε τα κα-
ράβια της Δέσποινας και έκοιμε σινιά-
λο. Τα κουρσάρικα μαϊνάρανε τα πα-
νιά για να τα φάσει το μικρό τρεχαν-
τήρι. Ο καπετάνιος άνέβηκε στη 'Σκύλ-
λας που την κυβερνούσε ο καπετάν Μα-
νέτας και άκουστήρισε στον άνδρειο
κουρσάρο όλα όσα γινιόχανε στο Κα-
στελλοριζό.

—Αναψε από το κακό του για την μα-
μπεσία των Βενετσιάνων ο καπετάν Μα-
νέτας και με τη σκέψη πως μπορεί να
χάσει την άγαπημένη του Δέσποινα έ-
νοιωσε τα μάτια του να δακρύζουν. Ά-
μέσως χωρίς να χάσει καιρό παύρισε τη
τρομοκρατία στα χέρια του και δια-
τάσσει τα καράβια του:

—Εμπρός για την 'Ανδρο. Θά χτυ-
πήσωμε την άρμδα του Δανδολού. Άν
έρητε στο δρόμο Τούρκικα καράβια,
χαϊρετίστε τα. Είμαστε με τους Τούρ-
κους σύμμαχοι.

Οι καπετάνιοι συμμορφώθηκαν με τη
διαταγή του άρχηγού και θάλασε πλώ-
ρη για την 'Ανδρο.

Ο καπετάν Μανέτας βασιτούσε ο Ι-
διος το τιμόνι της 'Σκύλλας. —Εάν
άμνηση και φοβερός στην όψη.
—Άτιμοι Βενετσιάνοι—έφωναξε—θά
μοι την πληρώσετε άκουρά τη μαμπε-
σία σας αυτή. Και με το γρόθο του έ-
φοβέρτζε το πέλαγος!

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Είς το έπομενον.

ΜΙΑ ΤΕΧΝΗ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΠΑΝΤΑ ΠΙΣΤΟΥΣ

ΠΛΑΣΤΑ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΑ

ΤΟΥ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΤΖΩΝ ΤΖΟΝΣΩΝ

Με την έπίσκεψιν των Άγγλων έσο-
λέων στην γαλλική πρωτεύουσα η πα-
ρισινή αστυνομία είχε δουλειές και
δουλειές. Όλα τα λαγωνικά της μέρα
και νύκτα σπύ ποδάρη. Και έπρεπε να
γίνη αυτό για να έξακριβωθεί ότι στην
γαλλικήν μητρόπολιν είχαν συγκεντρω-
θή τα κοινωνικά απόβρασμα όλου
του κόσμου.

Μεταξύ των άλλων έξηκριβώθη ότι
στο Παρίσι υπάρχει ένα μεγάλο έμπο-
ριο πλαστών διαβατηρίων, που πουλι-
ούνται σύμφωνα με μίαν ώριμένη διά-
τιμησι. Όσοι λοιπόν έχουν ανάγκη α-
πό ένα πλαστό διαβήτηριο, καταφεύ-
γουν στους έμπορους αυτούς, που έρι-
σκονται φυσικά εκτός νόμου.

Τα φθηνότερα διαβατήρια είναι τα πο-
λωνικά. Οι διάφοροι κακοποιοί και τυ-
χοδίακτες που θέλουν να προμηθευθούν
ένα τέτοιο διαβήτηριο (όχι βέβαια για
να ταξιδέψουν αλλά για ν' αποδείξουν
ότι είναι έξωι υπήκοοι) το έρισκουν εύ-
κολα, πληρώνοντας ένα ποσό από 400
έως 500 φράγκα.

Τα διαβατήρια της Δανίας και της
Τσεχοσλοβακίας στοιχίζουν τουλάχιστον
το διπλό. Έκείνα όμως των νοτιοαμερι-
κανικών κρατών στοιχίζουν πάρα πολύ
ακριβά, γιατί λόγω του ότι οι χώρες
αυτές βρίσκονται πολύ μακριά, είναι
σχεδόν άδύνατον να αποπειρηθή η πλα-
στοποίηση των διαβατηρίων.

Εδώ και λίγους μήνες συνηλήθη έ-
νας τέτοιος έμπορος διαβατηρίων, έ-
πειδή για ένα της Χοντούρας έζητησε
το στρογγυλό ποσό των 50 χιλιάδων
φράγκων. Έπειτα η αστυνομία άνεκα-
λυψε ότι ο έμπορος αυτός των διαβατη-
ρίων είχε σχέσεις με έναν δημόσιον ύ-
πάλληλον της Βενεζουέλας που έμενε
προσωρινώς στην 'Αμβέρσα, και ότι αυ-
τός του έπρωμηθευε τα γνήσια διαβα-
τήρια, τα όποια ο έμπορος συμπληρώ-
ρησε με τα άνωτέρω ποσά ήθελε. Είπε πε-
ρισσότερα προσέθεσε ότι ο τιμώρ αυ-
τός υπάλληλος άντεκατεστάθη άμέσως
από την κυβερνήσει του και συνηλήθη.

★
Πριν προχωρήσουμε, πρέπει να κάνου-
με διάκριση μεταξύ πλαστών και παρα-
ποιημένων διαβατηρίων. Τα πλαστά τε-
τασκευάζονται από ειδικευμένους τε-
χνίτες σε μυστικά τυπογραφεία. Τα
άλλα όμως είναι γνήσια, από τα όποια
έμως έχουν αλλάξει το όνομα: την φω-
νική τους ή την εικόνα τους.

Κοούστε για να παντρευτή. Τότε έτλη-
στονομία όμως άνεκάλυψε μιά λεπτομέ-
ρεια που για κάθε άλλον θα περνούσε
άπαρητήρητη. Το διαβήτηριον είχε εκ-
δοθή εις την πόλιν Γκρανά της Δανίας,
και όμως είχε αόριστα αριθμόν 97501!
Και όμως η πόλις Γκρανά δέν είχε πο-
τέ γνησιν εκδοθή τόσο διαβατήρια
—Έτσι η τυχοδιώκτρια συνηλήθη.

Για να σχηματίσετε μίαν ιδέα από
τις πονηρίες και τα τεχνάσματα που
πλάσται χαρτιά ταυτότητας.

μεταχειρίζονται οι άπατενέες αυτοί,
θα αναφέρωμε τους άδελφους ενός μονά-
χα άπ' αυτούς, κάποιου Ξαβιέ Τζιοκάν-
τι, από το Άλλγέριο, που τον έλεγαν και
«άπατενά του τηλεγράφου» έπειδή για
τις άπάτες του έχρησιμοποούσε πολύ
τον τηλεγράφων.

Κάποτε, διαβάζοντας μίαν έφημερίδα
έμαθε ότι ένας άξιωματικός έπηγε στο

Μίαν άλλην φοράν έτηλεγράφησεν
εις τον δήμαρχον Άλλγερίου έξ όνομα-
τος ενός Έκουστατίνο, βουλευτού της
ίδιαις πόλεως και του άναφέρει κάποια
άτύχημα που τον άνάγκασε να διακό-
ψη το ταξείδι του. Είς άπάντησιν έλα-
βε πέντε χιλιάδες φράγκα, τις όποιες
κατόρθωσε να εισπράξη, παρουσια-
σθείς ως γραμματέας του βουλευτού.

Άφου έκαμε άπειρες άπάτες του εί-
δους αυτού, συνηλήθη και τότε η α-
στυνομία έμαθε πως κατόρθωνε να προ-
μηθεύεται όλα τα άναγκαία χαρτιά
για τις ύποπτες έπιχειρήσεις του.

Κάποτε παρουσιάστηκε εις ένα γρα-
φειον κατατάξουν της περιφέρειας λέγε-
άνας των Ξένων. Καθώς έζήτησε εις την
Λεγεώνα αυτήν γίνονται δεκτοί με κλει-
στά μάτια όλοι οι καταδοτοσκακιόμενοι
της ζωής που δέν έχουν άλλο καταφύ-
γιο από τον στρατό. Έδωσε λοιπόν
ένα ψευτικό όνομα και του έδωσαν ένα
πιστοποιητικόν κατατάξεως. Από την
στιγμή όμως έκείνην έγεννη άφαντος.

Άλλα τα πιστοποιητικόν αυτού του έ-
χρησμευσε για ν' αποδείξη την νέαν
του ταυτότητα, την πλαστικήν, αφού ένα
χαρτί με στρατιωτικές σφραγίδες και
όποιας προκαλεί πάντοτε τον σε-
βασμό.

Άλλα πιστοποιητικά του είχαν σφρα-
γίδες με την λέξαντα: «Κουόντης του
ΡΙς Όρανζις.— Γαλλική Δημοκρατία». —
Ήταν έπίσημες σφραγίδες που τις έ-
χαν απομνησθή με μεγάλη τέχνη. Πώς
το κατόρθωσε όμως; Κανένας, βέ-
βαια, τιμώρ καταστηματαρχής η τεχνί-
της δέν θα δέχονταν να το κατασκευά-
ση ή να το προμηθεύη τέτοιες σφρα-
γίδες. Άς δοίμε λοιπόν πως το κατόρ-
θωσε αυτός.

Έπληξε εις ένα κατάστημα σφραγι-
δων και παρήγγειλε μίαν με την λέξαν-
τα: «Κουόντης του ΡΙς Όρανζις». Σπώρ-
τικη Κλομπή. Έπειτα εις ένα άλλο
και παρήγγειλε μίαν σφραγίδα που
έλεγε: «Σπώρτικη Κλομπή. Γαλλική Δη-
μοκρατία». Τέλος έκοψε τα περτά μέρη
από τις δύο σφραγίδες, ένωσε αυτά
που έμεναν και έκανε την πλαστικήν, αυ-
τήν που μετοχειριζόταν έπειτα για τις
άπάτες του.

Επληξε εις ένα κατάστημα σφραγι-
δων και παρήγγειλε μίαν με την λέξαν-
τα: «Κουόντης του ΡΙς Όρανζις». Σπώρ-
τικη Κλομπή. Έπειτα εις ένα άλλο
και παρήγγειλε μίαν σφραγίδα που
έλεγε: «Σπώρτικη Κλομπή. Γαλλική Δη-
μοκρατία». Τέλος έκοψε τα περτά μέρη
από τις δύο σφραγίδες, ένωσε αυτά
που έμεναν και έκανε την πλαστικήν, αυ-
τήν που μετοχειριζόταν έπειτα για τις
άπάτες του.

Επληξε εις ένα κατάστημα σφραγι-
δων και παρήγγειλε μίαν με την λέξαν-
τα: «Κουόντης του ΡΙς Όρανζις». Σπώρ-
τικη Κλομπή. Έπειτα εις ένα άλλο
και παρήγγειλε μίαν σφραγίδα που
έλεγε: «Σπώρτικη Κλομπή. Γαλλική Δη-
μοκρατία». Τέλος έκοψε τα περτά μέρη
από τις δύο σφραγίδες, ένωσε αυτά
που έμεναν και έκανε την πλαστικήν, αυ-
τήν που μετοχειριζόταν έπειτα για τις
άπάτες του.

Επληξε εις ένα κατάστημα σφραγι-
δων και παρήγγειλε μίαν με την λέξαν-
τα: «Κουόντης του ΡΙς Όρανζις». Σπώρ-
τικη Κλομπή. Έπειτα εις ένα άλλο
και παρήγγειλε μίαν σφραγίδα που
έλεγε: «Σπώρτικη Κλομπή. Γαλλική Δη-
μοκρατία». Τέλος έκοψε τα περτά μέρη
από τις δύο σφραγίδες, ένωσε αυτά
που έμεναν και έκανε την πλαστικήν, αυ-
τήν που μετοχειριζόταν έπειτα για τις
άπάτες του.

Επληξε εις ένα κατάστημα σφραγι-
δων και παρήγγειλε μίαν με την λέξαν-
τα: «Κουόντης του ΡΙς Όρανζις». Σπώρ-
τικη Κλομπή. Έπειτα εις ένα άλλο
και παρήγγειλε μίαν σφραγίδα που
έλεγε: «Σπώρτικη Κλομπή. Γαλλική Δη-
μοκρατία». Τέλος έκοψε τα περτά μέρη
από τις δύο σφραγίδες, ένωσε αυτά
που έμεναν και έκανε την πλαστικήν, αυ-
τήν που μετοχειριζόταν έπειτα για τις
άπάτες του.

Επληξε εις ένα κατάστημα σφραγι-
δων και παρήγγειλε μίαν με την λέξαν-
τα: «Κουόντης του ΡΙς Όρανζις». Σπώρ-
τικη Κλομπή. Έπειτα εις ένα άλλο
και παρήγγειλε μίαν σφραγίδα που
έλεγε: «Σπώρτικη Κλομπή. Γαλλική Δη-
μοκρατία». Τέλος έκοψε τα περτά μέρη
από τις δύο σφραγίδες, ένωσε αυτά
που έμεναν και έκανε την πλαστικήν, αυ-
τήν που μετοχειριζόταν έπειτα για τις
άπάτες του.

Επληξε εις ένα κατάστημα σφραγι-
δων και παρήγγειλε μίαν με την λέξαν-
τα: «Κουόντης του ΡΙς Όρανζις». Σπώρ-
τικη Κλομπή. Έπειτα εις ένα άλλο
και παρήγγειλε μίαν σφραγίδα που
έλεγε: «Σπώρτικη Κλομπή. Γαλλική Δη-
μοκρατία». Τέλος έκοψε τα περτά μέρη
από τις δύο σφραγίδες, ένωσε αυτά
που έμεναν και έκανε την πλαστικήν, αυ-
τήν που μετοχειριζόταν έπειτα για τις
άπάτες του.

Επληξε εις ένα κατάστημα σφραγι-
δων και παρήγγειλε μίαν με την λέξαν-
τα: «Κουόντης του ΡΙς Όρανζις». Σπώρ-
τικη Κλομπή. Έπειτα εις ένα άλλο
και παρήγγειλε μίαν σφραγίδα που
έλεγε: «Σπώρτικη Κλομπή. Γαλλική Δη-
μοκρατία». Τέλος έκοψε τα περτά μέρη
από τις δύο σφραγίδες, ένωσε αυτά
που έμεναν και έκανε την πλαστικήν, αυ-
τήν που μετοχειριζόταν έπειτα για τις
άπάτες του.

Επληξε εις ένα κατάστημα σφραγι-
δ

Ο Μαραθώνιος του κολυμβήματος

Κολυμπώντας επί 40 ώρες!

Τολμηροί κολυμβηται και κολυμβήτριαι που διέσχισαν το επικίνδυνον στενόν της Μάγχης κολυμβώντας συνεχώς επί 40 ωρες

Το άδύνατον φύλον, έσημείωσε και νέον άθλον, έκει που πολλοί άλλοι του ισχυρού φύλου απέτυγον. Όπως μας άναγγέλλει ο τηλεγραφοφός ένα μικρό κοριτσάκι, μόλις 19 ετών η Τζέννυ Κάμπερσγκαρντ, διέσχισε κολυμπώντας το στενό της Βαλτικής, που χωρίζει την Δανία από την Γερμανία.

Η Τζέννυ ξεκίνησε από το νησί του άκρου της Δανίας, το Γκένσερ και άφωρο κολύπησε επί 40 άδολαφους άδρες, έφθασε στις άκτες της Γερμανίας σ' ένα σημείο δυτικά από την λουτροπόλιν Βαρλεμιόντε. Μόλις η Τζέννυ βγήκε από τη θάλασσα, έπεριβάσθη μίας βοσκας και υπό την θριαμβευτική ύποδοχην χιλιάδων κόσμου, μετέβη στο Βαρλεμιόντε. Έννοείται ότι κατά την διάρκεια του κολυμβήματός ένα ειδικό πλοίο συνόδευσε την Κάμπερσγκαρντ. Το τολμηρό αυτό κοριτσάκι δεν πραγματοποίησε έτσι ευκολα το κατορθώνά του αυτό. Το κοριτσάκι σέυιασε τήνφεραν κατ' έπα νάληψιν σε πολύ δύσκολη θέση και υόων χάσις στην άξιοσύμιαση άντοχή της κατώθωσε να φέρη εις άσιον πέρας το άσδοχά της αυτό. Συνολικά ως η μ' οά Τζέννυ διέσχισε κολυμπώντας 25 μίλια. Και πέρας πάλι διέσχισε ένα άλλο στενό, το στενό της Κατελάνης, μέσα σε 30 άδρες.

Ετσι η μικρά Κάμπερσγκαρντ ένεγράψε το όνομά της στον κατάλογο των νικητών του κολυμβητικού Μαραθωνίου, που άποτελεί ένα από τα πιο κοπιώδη άθλητικά άντιστάσια.

Το κολύμπι, πο πολλών ετών έχει και αυτό τον Μαραθωνιόν του, εξ ίσου κοπιαστικόν με τον άθλητικόν Μαραθωνιον. Το στενόν της Μάγχης από έπδον άπετέλεσε τον στόχον του κολυμβητικού Μαραθωνίου και πληθώρα κολυμβητών άπεπειράθησαν να το περάσουν κολυμβώντας. Ο πρώτος άνθρωπος που έκομε την άπτεραν αυτήν, ήταν ο πλοίαρχος Ουέμπ που σ' ά 1879 κολύπησε το επικίνδυνον αυτό στενό σε 21 άδρες και 45'. Μόλις μετά 35 χρόνια άποπειράται άνθρωπος να έπαναλάβη τη κατόχουα του Ουέμπ, και αυτός εινε ο Άμερικανός Βοργέβο σε 21 άδρες και 40'. Μετά δεκαέτιαν τρεις άλλων Άμερικανών άπεπειράθησαν εκ νέου τον διάπλον της Μάγχης και αυτοί εινε ο Σουλιβάν, ο Τέθ και ο Κραμπόκ. Ο πρώτος άκολύπησε το στενό σε 21 άδρες 23', ο δεύτερος σε 16 άδρες 54' και ο τρίτος έσημείωσε το καλύτερο ρεκόρ της εποχής 16 άδρες 23'. Τρία χρόνια άργότερα, το 1926, μία γυναίκα έξημετέλεσε κυριολεκτικά τα άνδρικά άτά ρεκόρ. Ήταν η Άμερικανίς Γερτρίντ Έντερλε. Έπομφεμένη ένός θαυμασίου καιρού η Έντερλε το 1926, έπέτυχε να διαλεύσει το

Ο παγκόσμιος πρωταθλητής του πόλο.

σαρές άλλων κολυμβηται που δεν μπορούσαν να ηουάσουν από το κατώρθωμα της Έντερλε, έπείκησαν με τη σειρά τους να καταρρίψουν το ρεκόρ της Άμερικανίδος. Έξ αυτών ο Κόρβον έπέτυχε 15 άδρες και 28'. Από του

ματικής άντοχής, που κατώρθωσαν να ξεπεράσουν το ρεκόρ της Έντερλε. Ο Γάλλος Φερμπιλλέρ πρώτος ύποβιβάει το ρεκόρ στις 12 άδρες και 42', και τον ίδιο χρόνο ο Γάλλος θύορναρης Μισέλ, έπειτα από έπανειλημμένες προσπάθειες

σημείου αυτό όμως εμφανίζονται στον κολυμβητικόν όρίζοντα δύο άσσοι του κολυμπού ή μάλλον δύο φαινόμενα αε-

έπέτυχε τέλος το έξωφρενικό ρεκόρ των 11 ώρων και 5', καταρρίψας έτσι κάθε προηγούμενον ρεκόρ στον διάπλον της Μάγχης. Μετά τον Μισέλ και πολλοί άλλοι κολυμβηται έτεξεύησαν τον διάπλον, όπως ο Άργεντινός Χελμό, ο Ντερχάμ, με 14 άδρες και 27', άλλα κανείς δεν μπόρεσε να φτάση το ρεκόρ του Μισέλ. Έδώ πρέπει να σημειώσωμεν ότι το στενό της Μάγχης εκτός των άντισθέτων θαλασσίων ρευμάτων που παρουσιάζει, άποτελεί τόπον συγκεντρώσεως έπιφύων καρχαριών και πρέπει κανείς να εινε κάτι περισσότερο από τολμηρός για να έπιχειρήση το κατώρθωμα αυτό.

Θαυμάζωμεν λοιπόν τους ήρωας αυτούς του κολυμπού, αλλά πρέπει να έρωμε ότι το συνεχές κολύμπι έξαντλει φρενάρ τον όργανισμό. Γι' αυτό χρειάζονται μερικές ώλογίες προς τους Έλληνες κολυμβητάς και τις χαριτωμένες κολυμβήτριές μας που γεμίζουν κάθε μέρα τις άκτες του Φαλήρου μέχρι της Βουλιαγμένης. Όρα κατάλληλη για το μπάνιο δεν ύπάρχει για την Ελλάδα. Ή μπορεί να κολυμπήη κανείς το μεσημέρι, το άπόγευμα ή κ' ή τα μεσάνυχτα, αλλά πάντοτε—προσοχή σ' αυτό—με το στομάχι άδειο. Κάνοντας κανείς μπάνιο την ημέρα του δίδεται η εύκαιρία να κάνει και ήλιοθεραπεία. Έδώ χρειάζεται μία ιδιαίτερη προσοχή, γιατί ο πολλός κόσμος άγνοει στοιχειώδεις κανόνες της ήλιοθεραπείας.

Έν πρώτοις η ήλιοθεραπεία πρέπει να γίνεται κατ' άύουσαν κλίμακα. Διαλυδή την πρώτη μέρα θα άφήσετε το σώμα σας εκτεθειμένο στις άκτινες επί 5 λεπτά, την άλλη 10, την επομένη 15 κ.ο.κ. το κεφάλι σας πρέπει άπαρατίτως να εινε σκεπασμένο και τα νιάτια σας άπολύτως ποσφύλαγμένα. Μετά το μπάνιο πρέπει ακόμα να ξεπλύνετε το σώμα σας με κοινό νερό για να φύγη από πάνω το άλάτι της θαλάσσης και να κάνετε ένα δυνατό μασάζ. Αυτό προστίθεται στη γενική ώφελιμότητα που σας παρέχει το κολύμπι. Έννοείται ότι και η διαρκεία του μπάνιου δεν πρέπει να εινε πολύ μεγάλη. Την πρώτη φορά όλίγων λεπτών παραμονή μέσα στο νερό εινε άρκετη και μόλις άντιληφθήτε δυσφορία να βγαίνετε άμέσως έξω.

γός Φέγκ μεταφέρει μαζί του όλον τον θησαυρόν του κλεισμένο εις έκατον περίπου κιλότα φορτωμένο εις εικοσι άμάξια.

Άλλοι στρατηγοί, όπως ο Τσούγκ Γιέν, ο Πάι Τσούγκ, ο Χόι Λι Τσάι Σούμ, εινε έκατομμυριοχί και η υιοί έκατομμυριοχών που έγιναν στρατηγοί διά να διατηρήσουν το γόητρον της οικογενείας. Έπί πλέον εινε καλοί οικογενειάρχαι και μορφώνουν τα παιδιά των (που άνέγονται πάντοτε εις μερικάς δεκάδας) κατά το ευρωπαϊκόν σύστημα.

Ο δημοφιλέστερος στρατηγός της Κίνας εινε ύναμφιβόλως ο Σούγκ Τσά Χουάν, γνωστός ως εινε την πατρίδα του με το όνομα «Τίγκρις». Εις κάθε γονία της άπέραντο χώρας έρρισκεται η προτομή του σκαλισμένη εις το έξοιο. Προέρχεται από τον λούν και άπέκτησε την δημοφιλίαν με την άδιάκοπον έργασίαν του.

Ο Σούγκ Τσά Χουάν έκαμε τας πρώτας σπουδάς του εις το Πεκινόν. Έπειτα έπηγε εις την Άπωινίαν διά να εινε συμπληρώσει και έπήρε δίπλωμα καθηγητού. Έπιτορρέφας με την πατρίδα του έγνωρίσθη με τον Τσάγκ Κάι Σέκ του όποιου εινε σήμερον ο στενότερος φίλος. Λέγεται μάλιστα ότι θα εινε και διάδοχός του εν περιπτώσει θανάτου του μεγάλου ύπεραριστού της Κίνας.

Αν λυώσουν...

Οί πάγοι στην Γροιλανδία...

Θα αύξηθῇ ἡ στάθμη τῶν θαλασσῶν κατὰ ὀκτὼ καὶ πλέον μέτρα

Τὰ τεράστια παγόβουνα που άποτελοῦν ἕναν από τούς μεγαλύτερους κινδύνους για τὰ μικρά καὶ μεγάλα πλοία—μεγαλύτερο του ὅθμου ο Ἰτανικός—είδος εἰς τὸν ὅρειον Ἀτλαντικὸν ὄλλὰ μέχρι τοῦ ἰσημερινῷ ἀκμῇ ἐνίστε, γινόμεναι μακροτά ὄηλά στα βάσις καὶ ἀτελείωτα σάν ποτάμια—μεγάλα καὶ μικρά φέρντε τῆς Γροιλανδίας. Τι εἶνε ἡ Γροιλανδία;

Ἡ Γροιλανδία—γράφεται καὶ με δύο λάμδα καὶ το ὄνομά της σημαίνει «Πράσινη χώρα»—εἶνε ἡ μεγαλύτερη νῆσος τοῦ κόσμου—εκτὸς τῆς Ἀυστραλίας ἐννοεῖται πὺ ἀποτελεῖ ἰδιαίτερη ἥπειρο, ὡς γνωστόν—εὐρίσκειται δὲ ἐπάνω από τὴς βορειοανατολικῆς ἀκτῆς τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, με κατεύθυνον πρὸς νοτιοανατολάς, τετραγωνικὸν χιλιόμετρον καὶ εἶνε γνωστὴ καὶ κατοικημένη μόνον εἰς τὰ παράλια τῆς ἐντὶ τοῦ ἑσωτερικοῦ τῆς εἰς περασσίαν ἑκαστὸν παγωμένου θουῶν, ὁφών καὶ πεδιάδων, παρὰ μὲν ἀνεξερεύνητα. Οἱ κύκλοι τῆς, δὲν ὑπερβαίνουν—

Εσκιμῶι σχεδὸν ὅλοι καὶ ἐλεγκτοὶ. Δανὸι καὶ τὴς δεκάς πέντε χιλιάδες ἀν καὶ ἡ ὄλη ἐπιφάνεια εἶνε ἰση πρὸς ἐπὶ φορὲς τὴν ἐπιφάνεια τῆς Γαλλίας καὶ πλέον. Οἱ ἐλάχιστοι αὐτοὶ κάτοικοι ζοῦν ἀπὸ ψάρεμα στὶς ἀκτῆς, ἰδίως φιλιππίνης, φώκης κλπ. καὶ εἰς τὸ ἑσωτερικόν ἀπὸ τὸ κυνήγι τῆς λευκῆς ἀρκτοῦ καὶ τῶν παράνων. Ἡ νοτιώτεση ἀκρὴς τῆς Γροιλανδίας φθάνει μέχρι τοῦ ἑξήκοστού ὁρειοῦ πλάτους καὶ ἡ ὁποσδήποτε κατοικημένη ἐνδοχώρα δὲν ὑπερβαίνει τὸ ἑξομῆκοστόν πέμπτον. Ὅλον τὸ ἑσωτερικόν τῆς τεραστίας νῆσου εὐρίσκειται κεκαλυμμένον ἀπὸ παχύστατον στρώμα πάγου, ὁ ὅποιος δὲν παύει νὰ σχηματίζεται καὶ εἰς τὴς ἐποχὰς τοῦ ἔτους ἀκμῇ, ὅταν αὐθιμώρηνει εἰς τὸ ὀλίγον καιρὸν ὄηλά καὶ εἰς τὴν Γροιλανδίαν. Ὅπως εἰς τούς παγετώνας τῶν Ἀλπεων καὶ τῶν μεγάλων ὄρειν ἐν γενεῇ, ἔτσι καὶ ὁ πάγος τῆς Γροιλανδίας κατέρχεται κατὰ μεγάλους ὄγκους ἀπὸ τὰ ἀνωτάτα ὄρη τῆς νῆσου πὺ θάβουν τὰς 3 χιλιάδας μέτρα, πρὸς τὴν θάλασσαν. Οἱ μεγάλες ρεματιές μεταδὺ τὸν ὄρειον εἰς μεταδὺ δύο κορυφῶν εὐρίσκονται πάντοτε ἐν κινήσει μολὶς ἡ θερμικὴ ἀκτὴ ὀλίγον στὶς βορεινὲς ἐκείνες περιοχὰς καὶ αἱ μάζαι τῶν πάγων κατέρχονται πρὸς τὰς ἀκτῆς καὶ τὴν θάλασσαν με μισὴν ταχύτητα τριάντα μέτρων τὴν ἡμέραν. Ὅταν τὸ ἀκρον τοῦ παγετώνα φθάνει εἰς τὴν ἀκτὴν, σχηματίζονται τὰ παγόβουνα. Ἡ ὄρη, εἰς τὴν συνεχῶς ἐκδηλούμενη τὸν πάγον κατέρχονται ὄλοι εἰς ἀπὸ τὰ ὄηλά θουῶν, χαλὰς διακοπῇ, σάν πραγματικὸς παγωμένος ποταμός, ὁ ὅποιος ὅμως ἔχει κατὰ πολλὰ μέτρα τῆς βάσεως του κοίτης, ἀρχίζει νὰ πλεῖ στο βάθος καὶ ὄχιον νερό τὸν φέρντε καὶ, κάποτε, ὅταν ὁ ὄγκος εἶνε εἰς ὀρισμένον σημειον ὀλιγότερον ταχύς, σπᾶει καὶ ἡ ἐλευθερία θέας μ' αἷα κινεῖται πλέον πρὸς τὴν ἀνωκτὴν θάλασσαν με ταχύτητα δεκαπέντε ἕως εἰκοσι χιλιόμετρον τὴν ὥραν. Ἀνθρώποι πὺ εὐρέθησαν ὅταν ἀρχίζει ἡ θερμὴ ἐποχὴ στὶς ἀρκτικές περιοχὰς εἰς τὰ μέρη ἐκείνα, λέγουν ὅτι ὅλα τὰ φέρντε ἀντὶχθὺν ἀπὸ φοβερῆς ἐκπυρασκώσεως ὡς νὰ ἐγένετο μάχη με δεκάδες ἡ με ἑκατοντάδες τηλεβόλα. Καθὼς πέφτουν εἰς τὴν θάλασσαν, πετοῦν στὴν ἀέρα εἰς ὄρες 200 καὶ πλέον μέτρον τεραστίους ὄγκους πάγου καὶ νεροῦ, ἐντὶ σχηματίζονται κύματα ὄρους δεκά καὶ δώδεκα μέτρον, τὰ ὁποία κατέρχονται πρὸς τὴν ἐξοδον τοῦ φέρντε με φωνητάκη ὄρη καὶ ταχύτητα. Οἱ σκηνὲς αὐτῆς ἐνέχουν τόσο μεγάλων καὶ τόσην φρίκην, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ τις περιγράψῃ κανεὶς με ὅλες τούς τὶς λεπτομέρειες καὶ με ὄλη τὴν τρομερὴν ἐπιδητικότητα πὺ ἔχουν. Καὶ ἔτσι με τὴν ἀνοεὶ καὶ τὸ καλοκαίρι τὰ παγόβουνα γεμίζουν τὴς βορεινὲς θαλάσσεας καὶ καθὼς λυώνουν στὸν ἥλιο ἡ ἀπὸ τὰ ζεστά ρεύματα ἀλλεζοῦ συχνὰ σχηματὶ καὶ μορφῇ. Ὑπάρχουν τετατοὶ λευκοὶ καὶ πάγοι μένοι γίνονται πὺ εἶνε σάν ὀλόκληροι νῆσοι, ἐκτάσεως δύο τριῶν χιλιόμετρον με κορυφὴς ὄρους, μέχρις ἑκατὸ μέτρον καὶ πλέον. Ἐχει ὀπολογιστὴ όμως ὅτι τὸ ὅπο τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης τμήμα τῶν παγοβούνων εἶνε ἐπὶ—ἐπὶ φορὲς μεγαλύτερον ἀπὸ τὰ τμήμα πὺ ἐπιπλέει. Παγοβόουνον ὀλησθὶ ἑκατὸ μέτρον ὄρους, ὀθίζεται μέχρις 700 μέτρων ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν ὅπου ἐκτείνεται καὶ εἰς πολλὰ μεγαλύτερον πλάτος ἀπὸ ὅτι φαίνεται. Αὐτὸ ἀποτελεῖ καὶ τὸν μεγαλύτερον κινδύνον τῶν πλοίων διότι, ἐντὶ φαίνεται ὅτι τὸ παγόβουνον εἶνε ἀκμῇ εἰς ἀρκτεὴν ἀπόστασιν, τὰ ὄρη καὶ τὸ πλοιοῦν μορὸν ἴδῃ νὰ ἔχουν προσκολληθῇ πρὸς τὴν ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν προσεζήσαν ἀσάν του. Ἐγιναν ἐνδιαφέροντες ὀπολόν σμολ σχετικὰ με τὴς τεραστίας ποσότητας πάγου πὺ διασπᾶται καὶ ἐξαισθητὴ συνέχας στὸν Βόρειον Ἀτλαντικόν ἡ Γροιλανδίαν καὶ οἱ ὀπολογισμοὶ αὐτοὶ κατέληξαν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ στάθμη ὄλων τῶν θαλασσῶν πὺ πλανήτου μας θα ἦδανε κατὰ ὀκτὼ ὀλόκληρα μέτρα, ἐν ἔλυνε με μίση ὄλος ὁ πάγος τῆς Γροιλανδίας.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Στὸ σχολεῖο: —Γιατὶ ἀργήσας νάρθῃς, Μαρία; —Τὸ ρολόγι μ' αὖ πῆγαινε πίσω, κυρία;

—Καὶ σὺ; —Ἀνοίξε ἡ μύτη μου. —Καὶ σὺ; —Ἐγώ; —Τὸ τεράδιό μου καὶ ὄπως νὰ τὸ βρῶ... —Καὶ σὺ γιατί κλαῖς; —Γιατὶ τῶπον ὄλοι καὶ γὰρ δὲν βρισκὰ νὰ πῶ... —Τὶ διάβολο σοῦ ὀρε καὶ ντύθηκες ταυρομάχος γὰ νὰ πᾶς στο μάλασκέ; —Τὶ μοῦ ὀρε!... Ἀλλὰ ὀπάρχει φόβος νὰ εἶνε ἐκεῖ καὶ οἱ δανεισταὶ μου!

Στὸ μάλασκέ: —Μιὰ (ἐντὶ χορεύει με ἕναν κύριον). — Ἀν κατὰ τύχην ἡμῶνα γυναικα σὰς; —Ἐνέχουν. — Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον... Μιλάμε τόσες ὄρες καὶ δὲν με δάγκωσας ἀκόμα!...

—Ἐπειτα ἀπὸ μὴ πολλόνερη συγκρούσι: —Ὁ ἀστυνομικός. — Γὰ πρώτη φορά ὀδηγεῖτε μόνος σας αὐτοκίνητο, κύριε; —Ὁ παθὼν. — Ὅχι, κύριε... γὰρ τελευταῖον.

—Ὁ καθ' ἡ γ' τ' ῆς. —Ὁ τυφλόπντικας τρώει κάθε μέρα ἀκριβῶς δύο ζυγίτες. —Ὁ Γιαννάκης. —Καὶ πὺ ἔρει αὐτότεπσο ζυγίτες;

—Ἐβαλες νερό γὰ καφέ, Εὐτέρπη; —Μάλιστα, κυρία. Καὶ ἄρχισε νὰ βράζῃ... —Ἀλλὰς γνῶμη, ὄμως. Χύσεται καὶ βόλε νερό γὰ τσάι.

—Ὁ Παυλῆς ἀπουσίασε μερικὲς μέρες ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ παρουσίασθηκε με δειμένο τὸ λαμὸ καὶ εἶνε γραμμάτικὴ τῆς μητέρας του, πὺ ἔλεγε: —Παρακαλῶ ν' ἀπαλλάξετε τὸν υἱὸ μου ἀπὸ τὸ ἀγύλιό μάθημα—εἶνε τόσο βραχνός πὺ δὲν μπορεί νὰ μὴ ὀρε ὀτε ἔλληνηκα.

—Μαρία. —Διατάξετε, κύριε. —Μπορεῖς νὰ μοῦ βάλῃς βεντούζες τὸ ὀρθόν; Εἶμαι λίγο κρουαμένο. —Καὶ ροῦτάτε... φθάνει μόνον νὰ στελετε τὴν κυρία στὶ μαμά τῆς γ' αὐτὴ τὴν νύκτα...

Ἡ ΚΥΡΙΑ: Τὶ λές καλέ; Πενήντα βροχὲς μόνον γ' αὐτὰ τὰ ροῦχα πὺ εἶνε σχεδὸν καινούργια; Προτιμῶ νὰ τὰ χαρίσω. Ο ΠΑΛΗΤΑΤΗΣ: Καὶ αὐτὴς μου ὄπως θέλετε. Τὰ παῖρνα καὶ χάρισμα.

Οί αριθμοὶ καὶ τὰ παρεπόμενά των Τὸ μηδὲν ὡς... χιουῦμορ

Πνευματώδεις ἀπαντήσεις ἐπάνω εἰς τὸ μηδενικόν πὺ ἔμειναν μνημειώδεις

Ἡ ἰδιαίτερα θέσις τὴν ὀποῖαν καταλαβάνει εἰς τὸ ἀριθμητικόν μνημόσυμ τὸ μηδὲν εἶνε ἡ ἐξῆς: ὅτι μόνον τοῦ, δὲν ἔχει καμμίαν ἀξίαν. Ἐντὶ δεκαπλασάσει τὴν ἀξίαν τοῦ ἀριθμοῦ πὺ εὐρίσκειται πρὸ αὐτοῦ. Ἡ θέσις αὐτὴ τοῦ μηδὲν ἔδωσε καὶ δίδει λαθὴν εἰς διάφορες πνευματώδεις ἀπαντήσεις. Ὅταν π. χ. ἕνας περιήρμιος ἀριθμητής, ὁ ὅποιος ἐπισκεῖ μετὰ διασκελασμοῦ σάν νὰ ἦσαν μονάδες, ἐρωτήθηκε μὴ φορὰ ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπον, ὁ ὅποιος ἐνόμιζε ὅτι θα τὸν γελιοποῖσας με τὴν ἐρώτησιν τοῦ πόσο κάνει 10X10.

—Ἐάν προσθέσετε καὶ τὸν ἐαυτὸν σας ἀπὸ πίσω, χίλια—ἦταν ἡ ἐπιτυχέστατη ἀπάντησις. Κάτι παρόμοιο, ἀπότηνησεν ἕνας μεγαλέμπορος, ὁ ὅποιος ἐπερίενη τὴν ἀθροιστικὴ ἀπάντησιν τοῦ Τριμελοῦς δικαστηρίου, πὺ θα τὸν ἀπῆλασε ἀπὸ τὸ κάποιον ἀξέὄλογο πονηκὴν ῥήτορα. Ἡ ἀπάντησις ἐν τούτοις ὕπηρε καταδικαστικὴ.

—Πῶς τὸ ἔκαναν αὐτοὶ; Τὸν ἐρωτᾷ κατόπιν ἐρωτῆς ἕνας φίλος του. —Πῶς νὰ περιένης τίποτε καλλίτερον—ἀπάντησεν ὁ ἐνδιαφερόμενος—ὅταν ἔγινε νὰ κωμῆς με ἑκατὸ δικαστά; —Ἐκατὸ δικαστά; —Ἀφοῦ ἦσαν μόνον τρεῖς! —Τρεῖς; —Ὅχι, ἕνας καὶ δύο μηδενικά.

Κάποτε ἕνας τελειόφοιτος τῶν Μαθηματικῶν ἡθέλησε νὰ μὴ ὀρε ἀριθμική στὸν πατέρα του, ἐμπορεύμενον ἀπὸ μικρὰ πούδι. Ἐρμήνευσε τούς γονεῖς του σὺ πρῶτον πὺ γευμα μετὰ τρία ὄρη σὺ τραπέζι.

—Ὅλοι νὰ σὰς δείξω ὅτι δὲν ἐξοδέεσας ἀδικὰ τὰ χρήματά σας γὰρ μένα, πατέρα—λέει ὁ νέος. —Ὅπου εἶνε τρία εἶνε καὶ δύο. —Ὅστε ἔχουμε τρία καὶ δύο, πέντε.

—Θαυμάσια—λέει ὁ πατέρας, χαμογελώντας. —Ναί, ἐξακολουθεῖ ὁ νέος. —Ὅπου εἶνε ὄμως δύο εἶνε καὶ ἕνα καὶ δύο καὶ ἕνα κάνουν τρία. Πρέπει ὡς ἐκ τούτου νὰ ἔχουμε σὺ τραπέζι, ὄχι τρία, ἀλλὰ πέντε, ὄχι πέντε ἀλλὰ ὀκτὼ αὐτά.

—Τὰ συγχαρητήρια μου, λέει ὁ πατέρας, γὰ τὸ ὄραῖο σου παγινίδι με τούς ὀλίγους. Καθίσε μαζί μας, ἡ μητέρα σου θα πᾶρῃ τὸ ἕνα αὐτό, ἐγὼ τὰ δύο καὶ σὺ παῖρνε τὰ ὄλλα πέντε.

Κάτι παρόμοιο τὸ ὀποῖο μπορούσε νὰ ἔχη σοβαρότερες συνέπειες συνέβη σ' ἕναν πλοίαρχο, ὁ ὅποιος φυσικά, ὅπως ὄλοι οἱ πλοίαρχοι σχεδὸν, δὲν εἶχε ἰατρικὰς γνώσεις. Γὰ νὰ μπορεῖ νὰ χειρίζεται ὄλα σ' ἰατρικὰ φάρμακα τοῦ φαρμακείου τοῦ σκάφους, εἶχε καλλίτερὰ σε κάθε ἱπποκράτει καὶ καὶ κάθε κοῦτι ἀπὸ ἕναν ἀριθμὸ πὺ ἀντιστοιχοῦσε μ' ἕνα εἰδικάριο πὺ τοῦ εἶχε ἐτοιμάσει ἕνας φίλος του γιαντρός, ὅπου ἦσαν γραμμένα τὰ φάρμακα καὶ οἱ περιπτώσεις ὅπου ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιηθοῦν. Σ' ἕνα ταξίδι ἀρρώστους ὁ τιμονιέρης τοῦ πλοίου μετὰ δυνατό πωρότο. Αφοῦ ὁ πλοίαρχος ἔδωσε τὸν ἀριθμὸν 4, καὶ κατάρτιον, εἶπε ὅτι ἔπρεπε νὰ δώσῃ, ἔπειτα ἀπὸ λίγες ὄρες το 15 ἡμῶν κινεῖτο. Τὸ ἱπποκράτει πὺ ἔφερε τὸν ἀριθμὸν 15 ὄμως ἐρῆθηκε ὄσπερ. Ο πλοίαρχος ὄμως δὲν ἐστενωγόρθηκε καὶ δόλου γι' αὐτό. Ἐπῆρε ἀνάλογη ποσότητα φάρ το 7 καὶ ἀπὸ τὸ 6 καὶ τὴν ἔδωσε στὸν φαρμάκο. Πᾶρτα ἔπρεπε δὲ πολλὸ ὅταν, ὄχι μόνον δὲν ἔγινε καλλίτερα ὁ ἀσθενής, ἀλλ' εἶχε καὶ συνεχὴ ἔμεταν.

—Ἰὸς δὲν ἔπειρε ἀπετέλεσεν τὸ φάρμακο; ἔλεγε σὺ γιαντρός πὺ παρελᾶσε τὸν ἀσθενή ὅς κακὴ κατὰστασι μετὰ δύο μέρες στὸ λιμάνι ἀπὸ δὲν ἔκανε λάθος στὴν τόσο εὐκόλῃ πρόθεσι; 7 καὶ 6 = 15.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ μεγάλοι μαθηματικοὶ γάχουν. Λέγεται, ὅπως οἱ ποιητὴ τὴν ἀπύλητη ἔννοια της πραγματικότητος καὶ τὴν ἐπαρὴ μετὰ μικρὰ πράγματα τῆς ζωῆς. Ὅταν κάποιος συμβαθῇ στὸν ἐρώτησις κάποτε τὸν υἱὸν τοῦ περιήρμιου μαθηματικοῦ Ἡρακλῆ, ὁ ὅποιος γνῶσε, φησὶναι, δὲν εἶχε τὴν αὐτὴν βεβαιότητα μετὰ τὸν πατέρα του, γὰρ δὲν ἔδωκε τὸν πατέρα του νὰ τὸν βοηθήσῃ στὶς σχολικὰς μαθηματικὰς τοῦ ἀσκήσεως, ὁ μικρὸς ἀπῆλπησε.

—Ἀχ, τὰ ὄλοκα μαθηματικά τὰ ἔχει ἔχασαι πρὸ πολλοῦ ὁ πατέρας μου!

Ἡ γνώμη αὐτὴ τοῦ νέου δὲν ἐμπεδίσεν τὸν Ἡρακλῆ νὰ ἀναγγεῖλῃ κατὰ πρωτότυπον καὶ μαθηματικόν τρόπον στὸς γονεῖς καὶ καὶ στὸς γονεῖς τῆς γυναίκας του τὴν γέννησιν αὐτοῦ τοῦ υἱοῦ του. Τὸ τηλεγράφημα δὲν περιείχε καμμίαν λέξιν, ἄκτος ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν τὴν ὀποῖαν ἔγινε ἐννοεῖται, ἀλλὰ μόνον τὸν μαθηματικὸν τύπον: 2+1=3.

Τέλος, γὰ νὰ φύγωμε ἀπὸ τούς μικροὺς ἀριθμούς καὶ ν' ἀσχοληθῶμε με μεγαλύτερους, ἀς ἀναφέρωμε ὅτι ὁ περιήρμιος ἱεροκλήτης καὶ ἀστρονόμος Ἰεμάν, ὁ ὅποιος ἐνόμιζε ὅτι εἶχε καθάρην νὰ καθορίσῃ τὴς ἡμερομηνίας τοῦ χρονικοῦ ἡμερολογίου κατὰ τὴς ἡμερομηνίας εἰς τὸ ὀποῖον αἱ χρονολογικαὶ ἑορταὶ ἔχουν ἐκτακτικὴ καθοριστὴ μέχρι τοῦ ἔτους 22.000.

Ηλιοθεραπεία και άστερες

Ο Αδγουστός είναι ο μήν των λουτρών. Κατά τον μήνα αυτόν ο ήλιος είναι καυστικός και η ηλιοθεραπεία πρέπει να γίνεται υπό άριστους προϋποθέσεις, αν θέλει να μην πάθετε κανένα κακό. Η ηλιοθεραπεία όμως έχει και την πλευρά της...φιλανθρωπίας. Θέλετε λοιπόν να μαυρίσετε ή όχι; Ίδου τώρα η ερμηνεία Τζέσσι-κα Ντραγονέττ και η μελαγχολική Λίλη Πόνς που δίνουν την ιδέα των επί του προκειμένου.

Υπάρχουν πολλοί συσκευασιστές μαυρισμάτων εις τα φαρμακεία. Αι συσκευασίες αι νεώτερες είναι αι μυοδονοποιημένα. Αλλά είναι μάλλον γνωστά εις τους ξανθοὺς άστερες του ροδιού και...κονσέρβων, που προτιμούν να μαυρισούν πολύ. Ένας αποτελεσματικώτερος ὕμνος συνίσταται από λάδι (το βασιλικό λάδι της έλλης κάνει την θαυμαστήν αυτήν επενέργειαν). Άλλά πρέπει να το επιθέτετε συνεχώς και μόλις στεγνώνει άμέσως.

Τά παιδιά

Πολλές φορές η υπερβολική αγάπη η μάλλον η άδυναμία των γονέων προς τα παιδιά των, γίνεται άφορη, ώστε να επενεργή εσφαλμένως διά την όρθην δια-

παιδαγωγίαν του παιδιού. Πολλοί γονεῖς, που έχουν υπερβολική αγάπη στο παιδί τους, νομίζουν πως με το να υποχωρούν σε κάθε παράλογον απαίτησιν η μικροβιοστροφίαν του, δύνανται την άγάπην των και το εξυπηρετούν. Αυτή η εσφαλμένη αντίληψις πολλών γονέων και πρό πάντων της μητρικής συνειδήσεως θαυμηδόν και κατ'όλιγον πολύ δυσάρεστα αποτελέσματα τα οποία εκδηλούνται εις μεγαλύτερον βαθμόν, όσον προχωρεί η ηλικία του παιδιού. Τό κακόν εἶνε ανάγκη να καταπολεμηθῇ εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκ μικρᾶς ηλικίας, δοκίμας προβάλλουσι αὐτὰ κατ'ἀρχὴν μικροαχρίσεις. Ἐπειδὴ εἶνε πολὺ μικραὶ, τὰς θεωροῦμεν καὶ ἀσημάντους. Ὑποχωροῦμε διὰ τὴν ἀποφυγὴν τῆς κλάψεως καὶ γκρινιῶν τοῦ παιδιοῦ, καὶ εἴτοι σιγα-σιγα ἀντὶ τὸ το διευθύνουμε. μὰς διευθύνει. Αὐτὴ ἡ ὑποχωρητικὴ ἀργότερα μὰς ἀφαίρει ὁλοκληρώσας τὰ προνόμια τοῦ καλοῦ παιδιοῦ, ὅπου πρὶν εἶναι ἐκείνου καὶ ἐξ ἡμέτερας γὰρ τοῦ παιδὶ τῆς.

Θὰ σὰς δώσω μικρὸ παράδειγμα διὰ νὰ ἀντιληφθῇτε καλλίτερα τὴν περιπτώσιν. Βρίσκεσθε ἔξω στὸ πάρκο, ἅς ποῦμε, μὲ μιὰ φιλενάδα σας ποὺ ἔχει καὶ αὐτὴ μικρὸ παιδί σὺν τὸ δικό σας. Ἐκεῖνα παίζουν καὶ σὲς κουβεντιάζετε, Ἐξαφνὰ ἔρχεται τὸ παιδάκι σας παραπονιάσας, σὰς πρὸβ' ἀπὸ τὸ φόρεμα καὶ σὰς ζητᾷ νὰ τὸ ἀφαιρῇ ἀπὸ τὰ χέρια ἐνὸς ἄλλου παιδιοῦ κάποιο παιγνίδι ποὺ παίζει καὶ νὰ τὸ το δώσετε. Κατ' ἀρχὴν σὺ φαίνεται κάπως ἀστείον καὶ δὲν τοῦ δίνετε σημασίαν. Τὸ μικρὸ ἀρχίζει τότε νὰ κλαίῃ, νὰ φωνάζῃ, νὰ χτυπᾷ τὰ πόδια του. Σὰς χαλάτ' ἡ ἀκρίβεια, κάνει φασαρίαν καὶ σὲς διὰ νὰ τὸ καθυποτάξαι καὶ ἐξακολουθήσας καὶ τὴν συνομιλίαν μὲ τὴν φιλενάδα σας, πλησιάζετε τὸ μικρὸ μὲ τὸ παιγνίδι, τὸ παρακαλεῖτε νὰ τὸ δανείσῃ γιὰ λίγη ὥρα στὸ παιδί σας· τὸ δίνει ἔκείνῳ, καὶ εἴτοι ἱκανοποιηθῇτε πὺς ἔκαστε τὸ καθήκον σας. Ἄς σκεπτόμεθα ὅμως πὺς θὰ τὴν περίστασιν ποὺ ὅσο καὶ ἀν κλάμῃ, ὅσο καὶ ἀν κτυπήσῃ τὰ πόδια του, δὲν θὰ μπούρῃ νὰ τοῦ ἱκανοποιήσῃτε τὴν ἰδιοτροπίαν του, τότε διαφραδῶν θὰ ἐκτανίζετε τὰ πράγματα διαφορετικὰ. Σήμερον σὰς ἔζητησε τὸ μικρὸ παιγνίδι, ἀλλ' ἄλλοτε θὰ σὰς ζητῇ καὶ ἄλλο καὶ θὰ θὰ μεγαλώσῃ θὰ ζητᾷ πράγματα ποὺ θὰ εἶνε πολὺ δύσκολα νὰ τοῦ τὰ παρέχετε.

Γιὰ τὸ συνήθισται ἀπὸ μικρὸν νὰ ὑποχωρῇτε σὲ κάθε ἀξίωσιν του, ὅσοι πελάγοι καὶ ἀν εἶνε αὐτῇ. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ πάρετε τὸ ξένο παιγνίδι, ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ γιὰ νὰ μὴ κλαίῃ τὸ δικό σας, ἐπρεπε νὰ προσπαθῆτε νὰ τὸ κάμει, ὅπως τὸν ἐξάσῃ, ἐν ἀνάγκῃ νὰ ἀλλάξετε μέρος, ὅπως καὶ ἀν πρόκειται νὰ στερηθῇτε τὴν συντροφίαν τῆς φίλης σας. Νὰ τὸ ἀπαχολήσετε διαφοροτρόπως, ὥστε νὰ μὴ τοῦ κάμει τὸ γατήρι καὶ ἔστω κατὰ πόρρ' ἔζητᾷ ἔτι βελτίαν. Νὰ τοῦ μείνετε νὰ εἶνε εὐχαιροκείμενον μ' ἑκείνην τὴν σύνθεσιν τὸν ἀποχωρόμενον καὶ τῆς φόρμας τὸν λουλουδιόν. Στὴν περιπτώσιν αὐτὴν τὸ παιδί σας θὰ εἶνε πάντα συγκαταβατικόν.

Μ' αὐτὸ τὸ παράδειγμα ἠθέλησα νὰ σὰς ὑποδείξω πόσῃν σημασίαν ἔχουν διὰ τὴν ἀντροπὴν τοῦ παιδιοῦ μὰς αὐτὰι ἀι πολλὰκις θεωρούμενα μικροπεποιήματα, διὰ νὰ ἐπισημάνω τὴν προσοχὴν σας, δοκίμας παρουσιάζετε εὐκαιρία.

Τὸ σπίτι

Όσοι ἔχουν ἐπαγγέλμα να δημιουργοῦν πάντα κάτι καινούργιον, εὐρίσκοντα πολὺ συχνὰ στὴ θέσιν τὸν ποιητὴν, ποὺ, ὅταν τοὺς λείπῃ ὁ οἶστρος, εἶνε πολὺ δυστυχισμένοι. Γι' αὐτὸ πρέπει καθεὺν καὶ καθεμὴν νὰ ἔχῃ ἐφευρετικὸν πνεῦμα. Ἡ ζωὴ ἔχει τὴν τραχυτέτῃς της, τὴν δυσκολίαν της, ἢ δὲ ἀκριβέστα ὅταν τὸν εἶδον τῆς ζωῆς μὲς ἐπιβάλλει, πολλὰς φορές προσοπτικὸς κόπος. Ὅταν λοιπὸν θεωροῦμε στὴν ἀνάγκη ν' ἀγοράσουμε ὁ,τιδήποτε, ὅσο ἀσάμαντο κι' ἀν εἶνε, πρέπει νὰ κυττάζουμε προσηγομένους παντοῦ γιὰ νὰ ἀγοράσουμε μόνον ὅτι μὰς εἶνε πραγματικὰ ἀπαραίτητα.

Πολλὰς γυναῖκες θέλουν σήμερον νὰ μεταβάλουν τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ τους, γιὰτὶ ὁ μὲδόνος διάκοσμος, σὺμ-

φωνα μὲ τὸ σημερινὸ γούστο, εἶνε στ' ἀλήθειαν πολὺ δειλαστικός. Κι' ὅπως οἱ τουαλέτες μὰς θ' ἀντικατασταθοῦν γρήγορα, εἴτοι καὶ τὸ σπιτὶ ποὺ μὰς στεγάσει καὶ πλασιώνει τὴν προσωπικὴν μὰς εὐτυχίαν, δὲν μπορεῖ νὰ διατηρῇ τὴν σημερινὴν μονότονον φυσιογνωμίαν του, ποὺ γρήγορα θὰ περῇσῃ ἡ μὲτα της. Κάποτε εἶνε ἀρκετὸ ἕνα τίποτε, ἕνα ὑμπελάδι, ἕνασ καινούργιος φωτισμός, μὲς μετεκείνησις ἐπιπλοῦ, γιὰ ν' ἀλλάξῃ ὅλος ὁ δόλου ἢ δις ἑνὸς σπιτιοῦ ἀκριβὲς δὲ αὐτὸ σκοπεῖται νὰ σὰς ὑποδείξω στὸ σημερινὸ μου ἀρθρο.

★

Πὸ πολὺ ἀπὸ κάθε τι πρέπει νὰ φροντίζουμε διὰ τὴν ἀνάτασιν μὰς καὶ νὰ κάνουμε ἐνδιαφερόμενα τὴν ζωὴ γύρω μας εἰς τρόπον ὥστε τὰ ἀγαπημένα σὰς μὰς μάτια νὰ μὴ βλέπουν ποτὲ παράκαιρα πράγματα. Φανταζόμεθα, πὺς δὲν θὰ ἔγινε ἀντίρρηση στὸ ζήτημα αὐτὸ ἀντιπαρασέμεται μάλιστα πιστεύει, πὺς ὅλες σὰς δὲ εἶσθε σὺμφωνες μαζί μου, Γι' αὐτὸ σὰς προσκαλὼ σ' ἕναν προχέρινον περίπατον. Ὁ ἀναξίτητος καιρὸς εἶνε τόσο καλὸς βολὸς καὶ ὁδὸν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ γινῇ ρίσω καὶ προσωπικῶς ὅλες τὴς ἀναγνώστριάς μου, γιὰ τὴς ὁποῖες γράφω καὶ γιὰ τὴς ὁποῖες δὲν γνωρίζω τίποτε ὅτε τὸ πρόσωπό τους ἀκόμη. Ἀνοιξέτε λοιπὸν ὁρθάνοιχα τὰ μάτια σας καὶ κυττάξτε τὰ καταστήματα, ποὺ σὰν ὅραμα ὑμνοῦνται γαρίνοινα τὰ πεδούρια. Ἰδῆτε, πόσο διαφορετικὰ εἶνε σήμερον μὲς αὐτὸν καὶ ὅτι εἶνε μὲ τ' ἄλλοι ἢ ὅλῃς τους εἶνε διαφορετικὴ, ἢ δὲ νεοτεραιστικὴ τὸς ἐμφάνει τὸς πηγαίνει πολὺ καλά. Οἱ καταστηματαρχαὶ ἐπισπάρσασαν νὰ παρουσιάσουν κάτι καινούργιον μὲ προχειρότατα μέσα. Ὁ ταπεινὸς αὐτὸς παραδείγματός χάριν, γιὰ νὰ ἀναπαράσῃ τὴν ἐπιπλοὴν ἐνὸς στούντιο, μὰς παρουσιάζει ἕνα παχὺ στρώμα, ποὺ τυλίγεται εὐκόλως σὲ πολλὰ μέρη.

Τὸ ἐξωτερικὸν ὅραμα, εἶνε μεταξὺ τὸ καὶ ζωρὸ κόκκινον, οἱ δὲ γυνίεις τοῦ γυναικείου μὲ μιὰ φούστα χρυσοῦν. Αὐτὸ δὲ χρησιμοποίησιν γιὰ κρεβάτι ἀναπαύσεως, πολὺ φθινό, πολὺ μοντέρνο καὶ μπορεῖ καθεὺς ἀξιόλογον νὰ ἐξαπλώσῃ σ' αὐτὸ γιὰ νὰ κοιμηθῇ ἢ γιὰ νὰ διαβάσῃ ἀναπαυστικὰ καὶ νεοτυπομένο βιβλίον. Διπλὰ ὑπάρχουν μερικὰ ἐξίλινα κυδίκια πραγματικὰ καὶ ποὺ ἐνώνοντες κανεῖς σχηματίζει μικρὰ χαμηλὰ τραπέζια, ἔταξις τὸς προχέρινες γιὰ τὴν νοητικὴν ὑπάρκειν, ποὺ ἐκρουαζονται στὸ πρόχειρον αὐτὸ κρεβάτι. Ἐσωτερικὸς οἱ κύβω αὐτοὶ ἔχουν ἕνα ἄνοιγμα, μερικὸν μάλιστα σὲ τὰ δύο. Οἱ θέσεις αὐτὲς χρησιμοποιοῦν γιὰ τὴν ταξτοποίησιν τὸν διαφύρον ὑμπελάδι, ποὺ μποροῦν νὰ τοποθετηθῶν ἐπάνω ἢ ἀπὸ κάτω τὸν ἐξίλιον αὐτὸν τετραγώνον, ἢ ἀπὸ μὲν ὁλοσήμερον καὶ νὰ γανθίρῃ κομψὰ, εἰς τὸ ἑπὶ μέρους, νομίζω, ὅτι καταλληλότερον θὰ ἦσαν μαυρὸν ἀδιαφανὲς καὶ στρογγύλοι. Θραύσας ἐπίσης εἶνε καὶ τὰ κρουσάλλια ἀνήθ, μὲ μακρὰ καὶ λεπτὰ φύλλα, καθὼς καὶ τεχνιτὰ ἀνήθ μὲ ἡ γυαλιστερὰ, ποὺ μοιάζουν μὲ γερὰνα καὶ ἀπλάνη μὲ χαριτωμένη νοηλεία τὰ μεγάλα τους φύλλα.

Ἄς δοκιμάσουμε ἐπίσης τὰ χρώματα, ποὺ εἶνε ἀπομίμεισις τὸν φυσικόν. Καὶ εἶνε στ' ἀλήθειαν φρόνιμον νὰ μὴν πασαι-μορφῶν κανεῖς τὴν φύσιν ὅταν θέλῃ νὰ τὴν ἀντιγράψῃ. Ἐάν ὅμως κανεῖς ἔχῃ συνθετικὴν ἱκανότητα διὰ τὰ χρώματα μπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃ καὶ κάποιο ἐξωτισμὸν στὴ σύνθεσιν τὸν ἀποχωρόμενον καὶ τῆς φόρμας τὸν λουλουδιόν. Στὴν περιπτώσιν αὐτὴν τὸ παιδί σας θὰ εἶνε πάντα νάιναι φυσικὰ.

Παραπάνω ὑπέδειξα πόσο σπουδαῖος εἶνε ὁ ρόλος τοῦ φωτισμοῦ στὸν ἐσωτερικὸν διάκοσμον. Οἱ γυάλινες λάμπες, εἴτε λευκαῖ, εἴτε χρωματιστῆς, ἔχουν μίαν ἀναταύγεια πὸ πολὺ ἐνδιαστή ὅταν τὸν φῶς διαθλάται ἐσωτερικῶς. Ἄν δὲ, κυρίες μου, σκύψετε λίγο καὶ παρατηρήσετε, θὰ ἴδῃτε, ὅτι οἱ λάμπες αὐτὲς ἔχουν νερό χρωματισμένον, χωρὶς στίς προσπάθειες τὸν κυρίον χρίμακον.

★

Τὸ ζήτημα τοῦ ἀπαιτοῦ εἶνε πολὺ πύδ δυσκόλον. Ὁ ταπεινὸς παρουσιάζει στὰ μάτια τὸν διαβατὸν μὲ ὁλόκληρη θάλασσαν μὲ καραβάκια ποὺ τὰ πανὰ τους κυματίζουν στὸν ἀνεμόν. Δὲν εἶνε δύσκολον νὰ τὸ ἐπιτύχῃτε μόνος σας αὐτὸ. Στὴν ἀρχὴ θὰ παρουσιάζει βέβαια κάποια δυσκολία, ὅσοις μὲς ὅς ἀποκτήσετε τὴν ἀπαιτούμενη ἐπιδεικνίστα. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ παρουσιάσετε ἄνθρωπον τῆς θαλάσσης κόνειον κόκκινον φαντὸ σὲ στήλην ψαριῶν καὶ προσωποῦν χαρτὸ σὲ στήλην κυμάτων. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν θάλασσαν μπορεῖ κανεῖς νὰ παρουσιάσῃ καὶ ἄλλα φῶτα, παραδείγματος χάριν ταπεινὰ μὲ μικρὰ καραγκιζάκια, ποὺ πηγαίνοντο χαροπὰ.

ΟΙ ΣΥΜΠΑΘΕΣΤΕΡΟΙ

...ΛΩΠΟΔΥΤΑΙ

...Αὐτοί, ποὺ ἐκφράζουν τὰ ἐρωτικά των αἰσθήματα μὲ φράσεις παρμένες ἀπὸ τὰ βιβλία, ἢ μὲ τὴς ρωμαντικῆς συνδέσεις μουσουργῶν

Οἱ συγγραφεῖς δὲν ἀντιγράφοντα μὸν ἄνεσ ἀπὸ ἄλλων συγγραφῆς. Ἀντιγράφοντα καὶ ἀπὸ τὸς ἐρωτευμένους. Κυττάζοντα τὴν παραπάνω εἰδυλισκὴν εἰκόνα. Γιὰ νὰ ἐκφράσῃ τὰ αἰσθήματά του ὁ νέος σ' ἑκείνην ποὺ ἀγαπᾷ, προτιμᾷ νὰ «ὀπλοκλέψῃ» μερικὰς φράσεις, λυρικές ἢ ποιητικές ἐκφράσεις ἀπὸ τὰ βιβλία. Πρόκειται περὶ μίαν ἀδύνατον κλοπῆς, ἢ ὁποῖα δὲν ἔχει μὴς ἀξιοκατάκριτον ἐνοχλήν, τῆς λωποδυσίας τοῦ λογοκλήπτο.

Ὁ ἐρωτευμένος κλέβει ἀπὸ τοὺς λογιούς, ὅχι γιὰ νὰ διεκδικήσῃ λογοτεχνικὴν δόξαν. Ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐκπορῇ τῇ κάποιαν τρυφεράν καρδίαν. Ὁ σκοπὸς ποὺ ἐξαναίξει τὸ μέσον. Τοὺς ἐρωτευμένους πρέπει ὅλοι νὰ τοὺς βοηθώσῃ. Ἡ φύσις δὲν ἀνείκει ποτὲ νὰ τοὺς συνδράμῃ. Τοὺς περιβάλλει μὲ τὴν γλυκὴν τῆς τῶν Ἀνοιξέων, ἢ ὁποῖα ὑποσέβεται τοὺς καρδικὸς παλμούς, σκηνωθῆναι μελιχρὰ, ρωμαντικὰ δειλινὰ, πλασμένα ἀποκλειστικῶς, βαρεῖς, ν' ἀπηρῶσιν διακριτικὰ τοὺς λόγους συγκινημένους ἐξομολογήσεων.

Ὅλα ἐδὼ κάτω ἅς εἶνε γιὰ τὸν ἐρωτὰ πλάσματα. Ποῖον ἄλλον ὠραῖοτερον σκοποῦν μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἢ ζωὴ καὶ ἡ φύσις; Ἄς προθυμοποιηθῶν λοιπὸν πάντοτε καὶ ἡ τέχνη νὰ ὑπηρετῇ τὸ ζωντανὸν ἐρωτικὸν αἰσθηματὸν τὸ ἀνθρώπου. Ἐξ ἄλλου, ποῖα καλύτερα ἐπιβόρθευσιν τῆς λογοτεχνικῆς του παραγωγῆς μπορεῖ νὰ ποθήσῃ ἕνας συγγραφεὺς, ἀπὸ τὸ νὰ ζωντανεύσῃ ὁ γραπτὸς φράσεις του ἀπὸ τὰ χεῖλη ἐνὸς ἐρωτευμένου, ἀπὸ τὸ νὰ διαφύκῃ αἱ παράγραφοι τὸν λυρικὸν τὸν ἐξέφρασαν εἰς τὴν φύλῳα τοῦ ζωντανοῦ αἰσθηματος; Ὑπερβαίνοντες πρέπει νὰ εἶνε ἑκείνους ὁ λογίος, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ πῇ.

Μὲ τοὺς στίγους μου ἀνιῶσαν οἱ ἐρωτευμένοι τῆς ἐποχῆς μου. Μὲ τὴς φράσεις τὸν διέλιπον μου ἐξεθάρωσαν οἱ νέοι τὰ τρυφερότερα αἰσθήματά των.

★

Τὸ πρόβλημα ὅμως ἔχει καὶ τὴν κάπως γελοῖαν τὸν ὅμον. Διπλαρὴ ἕνας συγγραφεὺς καταπνέ... ἐρωτισμοῦ. Ἐνὰ εἶδος...Ρενὲ τῆς ἀγάπης. Καλεῖται, νὰ συντελέσῃ εἰς τὰ διάφορα ζευγαρώματα. Ὁ νέος, ποὺ ἐκινᾷ τὴν ἐν ἑρωτικὴν του κατάστασιν, παίρνει μαζί του καὶ τὸν...Βικτωριανὸν Ὀυγκὸν αἰώνην. Καὶ τὸν θάζει νὰ μιλήσῃ, ἀντ' αὐτοῦ, πρὸς τὴν νέαν:

—Ἐρως, καλὴ μου, εἶνε ὁ ἀσπαρμός των ἀγγέλων πρὸς τὰ ἀστρα... Διπλὰ στὰ ζευγάρια, ποὺ καθρεφτίζοντα τὸ ἀγκάλιασμα των στὴν λιμνοῦλα τοῦ πάρκου ἢ ποὺ ἀναπαύονται τὴν ρεμῆν των ὑπὸ τὰ φυλλώματα, παραστέλει, ἀσπρῆ, ἢ σὺν κάποιον λογιόν. Καὶ λαμβάνει ποὺ καὶ ποὺ τὸν λόγον, γιὰ νὰ ἐκμνησθῇ ἐντελὸς ἀριστερικῶς τὰ βέλγητρα τῆς νεᾶς ἢ τῆς συγκινητικῆς τοῦ ἐρωτος.

Χρησιμοποιοῦν ἐπίσης οἱ ἐρωτευμένοι τοὺς συγγραφεῖς ὡς...ιδιαιτέρως γραμμένους τὸν τὸν ἑαυτοῦ νὰ γράψουν τὴν ἐπιστολήν πρὸς ἑκείνην... Τὴς φράσεις διηλοδῇ τῆς ἐρωτικῆς ἀλληλογραφίας των τὴς δανειζονται ἀπὸ ρωμαντικὰ συγγραμμάτων.

Τὴν ἰδίαν τὴν ἔχουν καὶ οἱ μουσουργοὶ. Αὐτοὶ κυρίως προλαίοντα τὸν ἑαυτοῦ. Ποσὲς γυναῖκες καρδιές, σκληρὲς κατ' ἀρχὴν, ἐλαττωσαν ἀπὸ τὴν ἀδράν, βεῖαν ὅραχον τὸν μουσικόν τὸν καὶ ἐγιναν καταλλήλως νὰ δεχθῶν τὸν σπορὸν τῆς ἐρωτικῆς ἐξομολογήσεως τοῦ ἀνδρός!...

Ἐνὰ τέταρτον μὲρστὰ στὸ πιάνο ποὺ νὰ ἐπιφέρῃ εἰς τὴς αἰσθητικὰς σχέσεις δύο νέων τὸν πρῶτον, τὴν ὁποῖαν δὲν εἶχαν ἐπιτύχει ὁλόκληροι μῆνες ἢ καὶ χρόνια κοίμειν φορὰ. Τὴν στιγμὴν ποὺ ἡ νέα παίζει μίαν γυμναστικὴν ποὺ Σοπὲν καὶ αἰσθάνεται τὴν ὁπαρῆν τῆς νὰ λυγρὴν γλυκὰ καὶ νὰ γίνετα ἕνα μὲ τὴν μελωδίαν, δὲ θρῆσιν ἕνα ἀναγκαστικὸν συμπλήρωμα τῆς εὐδομονίας τῆς καὶ τῆς ψυχικῆς τῆς ἀρμονίας τοῦ ἐλαφροῦ, τρεμμένου φιλοῦ, ποὺ θὰ τομῆσῃ ἐπὶ τέλους ν' ἀποσπῇ ἐκείνῳ πὺς κάτω ἀπὸ τ' αὐτὴν πῆ, ἀνάμεικτα στὴν ἀνδρὸν τὸν μικρὸν μελωδιστὸν ποὺ αὐγένης, ὁ ὁποῖον ἱστέμενος νὰ...

Εἶνε τὸ πρῶτον φιλοῦ, ποὺ τὸ ἐκκοσμοποιῶντα πολλὰς φορές φιλοφρονήσαντα καὶ σχεδὸν στασιάζον κόνει, καὶ ποὺ τὸς ἔσκαψε ἀλικο ροδὸ, κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιον τῆς μουσικῆς τέχνης. Ὁ Σοπὲν εἶνε ὑπερβυθὸς κατὰ τὰ ἐξομολογήματα τοῦ ἐκαστοῦ γι' αὐτὸ τὸ φύλλον.

Δὲν εἶνε τῆς ἐποχῆς μὰς μόνον ἐφευρετικὸς ὁ δανεισμός ἐρωτικῶν ὁπλῶν ἀπὸ τὰ βιβλία. Τὸ ἴδιο γίνετο καὶ παλαιὰ. Κατὰ τὸν μεσαιῶνα οἱ ἐρασταὶ ἔχρησιμοποιῶντα τὴν Ἀγίαν Γραφήν ἀντ' αὐτοῦ, πρὸς τὴν νέαν:

—Ἐρως, καλὴ μου, εἶνε ὁ ἀσπαρμός των ἀγγέλων πρὸς τὰ ἀστρα... Διπλὰ στὰ ζευγάρια, ποὺ καθρεφτίζοντα τὸ ἀγκάλιασμα των στὴν λιμνοῦλα τοῦ πάρκου ἢ ποὺ ἀναπαύονται τὴν ρεμῆν των ὑπὸ τὰ φυλλώματα, παραστέλει, ἀσπρῆ, ἢ σὺν κάποιον λογιόν. Καὶ λαμβάνει ποὺ καὶ ποὺ τὸν λόγον, γιὰ νὰ ἐκμνησθῇ ἐντελὸς ἀριστερικῶς τὰ βέλγητρα τῆς νεᾶς ἢ τῆς συγκινητικῆς τοῦ ἐρωτος.

Χρησιμοποιοῦν ἐπίσης οἱ ἐρωτευμένοι τοὺς συγγραφεῖς ὡς...ιδιαιτέρως γραμμένους τὸν τὸν ἑαυτοῦ νὰ γράψουν τὴν ἐπιστολήν πρὸς ἑκείνην... Τὴς φράσεις διηλοδῇ τῆς ἐρωτικῆς ἀλληλογραφίας των τὴς δανειζονται ἀπὸ ρωμαντικὰ συγγραμμάτων.

Τὴν ἰδίαν τὴν ἔχουν καὶ οἱ μουσουργοὶ. Αὐτοὶ κυρίως προλαίοντα τὸν ἑαυτοῦ. Ποσὲς γυναῖκες καρδιές, σκληρὲς κατ' ἀρχὴν, ἐλαττωσαν ἀπὸ τὴν ἀδράν, βεῖαν ὅραχον τὸν μουσικόν τὸν καὶ ἐγιναν καταλλήλως νὰ δεχθῶν τὸν σπορὸν τῆς ἐρωτικῆς ἐξομολογήσεως τοῦ ἀνδρός!...

Ἐνὰ τέταρτον μὲρστὰ στὸ πιάνο ποὺ νὰ ἐπιφέρῃ εἰς τὴς αἰσθητικὰς σχέσεις δύο νέων τὸν πρῶτον, τὴν ὁποῖαν δὲν εἶχαν ἐπιτύχει ὁλόκληροι μῆνες ἢ καὶ χρόνια κοίμειν φορὰ. Τὴν στιγμὴν ποὺ ἡ νέα παίζει μίαν γυμναστικὴν ποὺ Σοπὲν καὶ αἰσθάνεται τὴν ὁπαρῆν τῆς νὰ λυγρὴν γλυκὰ καὶ νὰ γίνετα ἕνα μὲ τὴν μελωδίαν, δὲ θρῆσιν ἕνα ἀναγκαστικὸν συμπλήρωμα τῆς εὐδομονίας τῆς καὶ τῆς ψυχικῆς τῆς ἀρμονίας τοῦ ἐλαφροῦ, τρεμμένου φιλοῦ, ποὺ θὰ τομῆσῃ ἐπὶ τέλους ν' ἀποσπῇ ἐκείνῳ πὺς κάτω ἀπὸ τ' αὐτὴν πῆ, ἀνάμεικτα στὴν ἀνδρὸν τὸν μικρὸν μελωδιστὸν ποὺ αὐγένης, ὁ ὁποῖον ἱστέμενος νὰ...

Εἶνε τὸ πρῶτον φιλοῦ, ποὺ τὸ ἐκκοσμοποιῶντα πολλὰς φορές φιλοφρονήσαντα καὶ σχεδὸν στασιάζον κόνει, καὶ ποὺ τὸς ἔσκαψε ἀλικο ροδὸ, κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιον τῆς μουσικῆς τέχνης. Ὁ Σοπὲν εἶνε ὑπερβυθὸς κατὰ τὰ ἐξομολογήματα τοῦ ἐκαστοῦ γι' αὐτὸ τὸ φύλλον.

Δὲν εἶνε τῆς ἐποχῆς μὰς μόνον ἐφευρετικὸς ὁ δανεισμός ἐρωτικῶν ὁπλῶν ἀπὸ τὰ βιβλία. Τὸ ἴδιο γίνετο καὶ παλαιὰ. Κατὰ τὸν μεσαιῶνα οἱ ἐρασταὶ ἔχρησιμοποιῶντα τὴν Ἀγίαν Γραφήν ἀντ' αὐτοῦ, πρὸς τὴν νέαν:

Καὶ διέθετε δὲ...δὲσ γιὰ μὴ καλὴ ποιητικὴ συλλογῇ. Ἐξυπηρετῇ ἡ τέχνη τὸν ἔρωτα. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἔρως ἐξυπηρετῇ τὴν τέχνην. Δημιουργοὶ ἀγροαστικὴν κίνησιν εἰς τὰ προϊόντα τῆς τέχνης. Μόνον ἡ ἐρωτευμένη ὑπέρβεια δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ καταφύγῃ εἰς τὸν διέλιπτον. Ἀρκεῖ, κάθε πρῶτ, νὰ ἐκκολλήσῃ τὸ φύλλον τοῦ ἡμερολογίου καὶ ν' ἀντιγράψῃ τὸ ὁποῖον αὐτὸν τετράστιχον:

Μενεξέδες καὶ ζουμπούλια καὶ θαλασσινὰ πουλιὰ ἀν ἴδῃτε τὸ χρυσὸ μου χαιρέτισμα πολλά...

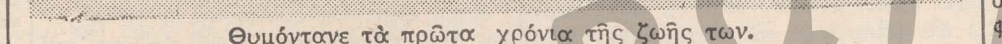
Ἐκτὸς, ἀν ἔχῃ προβλέψῃ ἡ κυρία τῆς καὶ ἐπὶ γιὰ τὸ σπῆτι ἡμερολογίου, ποὺ δὲν ἔχει πίσω ἀπὸ τὴς ἡμερμῆς τετράστιχα. Τότε εἶνε ἀπαρηγόρητῃ ἡ ὑπέρβεια, ἀλλὰ καὶ ἡ οἰκονομία εἶνε βέβαια, ὅτι δέχεται τὸ ἡμερολόγιον τὴν πραγματικὴν ἡμερομηνία. Τὰ χρόνια, ποὺ ἐπαίρουν ἡμερολόγιον μὲ ἐρωτικὰ τετράστιχα πίσω, ἔλεγε μὴ κυρία εἶχε χάσει τὰ πασχάδια μου. Δὲν ἔτερα οὐτε τὴ ἡμέρα ἔχομε, οὐτε καὶ τὴ μῆνα. Ὅσαςκις ἡ ὑπέρβεια μου εἶχε συχνὴ ἀλλοηγορασίαν μὲ τὸ φαγ-τάρο της, ἦταν Μάρτιος καὶ τὸ ἡμερολόγιον εἶχε...Ἰούλιον. Ἐξεκολλοῦσε ἡ ἀσέβητος...δὲκα φύλλα τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ ἀντιγράψῃ τὰ τετράστιχα.

Ἐπὶ κεφαλῇς τῆς στρατιᾶς τὸν λογιολογὸν ἐρωτευμένον εἶνε αὐτοὶ ποὺ ἀντιγράφουν τὴς ἐρωτικῆς ἐπιστολόγραφας. Εἶνε σπασακικὰρδίοι νέοι. Στρατὸν γαλιόων τὰ ὁ/θρήματα των, γιὰ νὰ γινῶνται μέσῃ στὰ καλοῦσι τὸν στερεοτύπον ἐκείνων ἐπιστολῶν.

Εἶνε ἀσυνήρητοι πράγματι ὅλοι αὐτοὶ ποὺ φονεύουν τὴν γνησιότητα τοῦ αἰσθηματος τὸν μὲ τὸ ψεύδος μίαν ἐτοιμῇ ἐκ τὸν προτέρων ἐπιστολῶν. Δὲν πρόκειται ὅμως ἐδὼ περὶ αὐτῶν. Πρόκειται περὶ τὸν περισσοτέρον μισθῶν των καὶ προδεδειγμένων νέων, ποὺ ἐπὶ τὸν τὸν συνδράμῃ τῆς τέχνης, ὅχι γιὰ νὰ συνδράμῃ τὸ αἰσθηματὸ των, ἀλλὰ γιὰ νὰ

Ἐκλεκτὰ πολιτικά διηγήματα

ΤΗΣ ΑΡΡΙΑ ΚΛΩΝΤΙΑ

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some faint smudges and discoloration, particularly along the bottom edge. There is no text or other markings on the page.

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some faint smudges and discoloration, particularly along the bottom edge. The page is set against a dark background.

Ο ΑΡΧΙΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Εκαταστάθηκε ότι επιθυμώσε η πιο κρίσιμη στιγμή της ζωής του και ήθελε να επαναρρώσει γρήγορα το άδικο που είχε κείμι στον Όκταβιο.

«Άλλως, η Σουάννα τον άγαπούσε. Και στη σκέψη μονάχα ότι μπορούσε να προσένη στη παραμικρή θλίψη στην άγονη αδελφή του, που ήταν η χαρά της ζωής του, η καρδιά του έσπαρσε.

«Απεφάσισε λοιπόν να ενώσει τους νέους, να τους κάνει αντρόγυνο. Και για να δώσει μεγαλύτερη επισημότητα στην συγκολλητική του, μεταχειρίστηκε γι' αυτό την διαθήκη του.

Σοβαρός και γαλήνιος, έλαβε όλα τα μέτρα ώστε να μην παρανοήσουν κανείς, έχωρισε την περιουσία του σε δύο μέρη, το ένα για την Σουάννα και το άλλο για την Κλαίρη, παρακαλώντας στην άγονη αδελφή του να δεχθεί εις ανάμνησιν της μεγάλης του αγάπης και τρυφερότητας».

«Εδίδασκε από τους μικρούς του ένα καλό και τίμιο διευθυντή για να τον αντικαταστήσει στην διεύθυνση του εργοστασίου. Και αφού έπληθυνε για όλα, εκέφθηκε να κοιμηθεί λιγάκι.

«Έπρεπε να έχει σταθερό το χέρι του και το ματί του. Έξαλλώθηκε λοιπόν σ' ένα μεγάλο πέτινο ντινόν και αφού έστένανε θάβει, έκλεισε τα μάτια και άποκοιμήθηκε».

Η μεγάλη συγκλονιστική έκπληξη στον πύργο του Βαρνέ, η Αθηναία έβγαζε στο μέγαρο σε κατάστημα φρικτής νεο-ρικής κρίσεως. Έκοντασε να σκάσει από το κακό της.

Τη στιγμή που η αντίπαλος της ήταν έτοιμη να ζητήσει την ευπρόσδεκτη της, βρέθηκε και πάλι όρθη, περιφρανή, αγέρωχη. Και ήταν αυτή τώρα η εξουτελισμένη, η διαγμένη, η ηττημένη! Γιατί δεν μπορούσε βέβαια να κρύψει, ότι η παταγωδής εκείνη ρήγξι της έπρεζένησε μεγάλη και ανεπανόρθωτη ζημία.

Όλη η οικογένεια του δούκεως είχε ταχθεί με το μέρος της Κλαίρης. Η αίτια της μονομαχίας θα γινόταν γνωστή και όλος ο κόσμος θα γνώριζε ότι αυτή την ιδέωξη η Κλαίρη από το σπίτι της. Όλοι αυτοί ο κόσμος λοιπόν θα εγγολιζόταν όπως ήθελε τα πράγματα και θα την αποστρέφονταν.

Σ' αυτή τη σκέψη η Αθηναία έβριζε τα δόντια και τρομεροί πόθοι της έταρασαν την καρδιά. «Ήθελε να βρεθεί στη θέσι του δούκεως, για να κάνει την έκδοχη τρομερότερη και ασφαλέστερη. Άναιερούσαν την Κλαίρη χήρα. Την έβλεπε ντυμένη στα μαύρα, κατάχλωμη και μαρμαρινή, να καταριέται την ώρα που προσέβαλε την αντίληψή της. Σκεφτόταν ότι αν χτυπούσε τον άντρα της, τον όποιον ελάτρευε, θα χτυπούσε και αυτή την ίδια, στα κατάδαθα της ψυχής της.

«Έπειτα εξέσπασε σ' ένα γέλιο φρικτό, έπ'απε με θυμό τα γάντια της και τη δεινότητα της στο πρσέξ, και γυρίοντας προς τον πατέρα και τον άντρα της που την παρακλίδαν ασιμνησί: «Αυτών τον αβροπονή, έφ'ονες με λύσσα, αυτόν τον υπερασπιστή της γυναικός μου! Έβρισε, πρέπει να μου τον ξεπαστρέψετε!»

Οι δύο άνδρες τάχασαν. Ο Μουλινέ έβρισε κατάπληκτος από την τραγική εκείνη κραυγή της κόρης του. Ο δούξ επίσης ερώσισε, γιατί εκάταλαβε ότι το μίσος της Αθηναίας ήταν τόσο μεγάλο όσο και το δικό του.

Ήταν όμως θυμωμένος έναντιον της γυναικός του επειδή έγινε άφορη ρήγξας με το εξεπτελιστικό εκείνο διώξιμό από το σπίτι του αρχισιδηρουργού. Και την επέπληξε επειδή δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί.

Συνηθισμένος στις κρυφές άπιστες, από κρυφή μιση, τα σκεπασμένα κάτω από μεγάλη λεπτότητα με τα χαμόγελα του άριστοκαρικού κόσμου, έθεωρούσε τώρα την Αθηναία πολύ πρότυπο

χην και άδελφάν. Η στάσις της τον έθιμωνε τρομερά. Την έκντταζε όμως ήρεμα και της είπε:

«Να σου ξεπαστρέσω αυτόν τον άνθρωπο! Τι ώρασις που τά λές!... Κάτι τέτοιες ρησείσις είνε καλές για το μέλλομα, ενώ στην καθημερινή ζωή είνε γελοίες. Πρέπει λοιπόν να τά παρτίσης αυτά τα μεγάλα λόγια.

Και μ' ένα χαμόγελο ακόμα πιο ψυχρό, επρόσθεσε:

«Στο κάτω-κάτω όμως, μπορείς να είσαι θεόσια ότι θα κάμω, ότι μπορώ για να σ' ευχαριστήσω.

Κύριε δούξ, είπε τότε ο Μουλινέ που δεν είχε άνοιξει ακόμη το στόμα του, δεν είνε ά'αγκη να εξωθήτε τόσο τα πράγματα.

«Δεν άκούσατε την κόρην σας; Είπε ψυχρά ο δούξ. Μή νομίζετε λοιπόν ικανόν να παραμελήσω τις υποχρεώσεις που έχω στην γυναίκα και και να μη την υπερασπισθώ;

«Δεν πρόκειται γι' αυτό, Εκείνη ο Μουλινέ. Όμολογώ ότι εκάνατε το αβήκον σας. Μόνο που η κόρη μου είνε τρελή και αντί να σας συμβουλεύσει να συμφιλιωθείτε, σας έξοργίζει άκόμη περισσότερο. Όλα μπορούν να διορθωθούν άκόμη. Τι συνέξτε; Μιά μικρή παρεξήγησις μεταξύ δύο φίλων. Και είνε

«Η νύχτα φέρνει φρόνησι, έσκέφθηκε. Άδριο θα ήμπερώσει και θα ίδουμε τα πράγματα πιο καθαρά».

Και με την σκέψη αυτή, που τον καθιστούσαν άρκετα, έπηγε να εαυλωθεί στο πολυτελέστατο κρεβάτι του.

Παρ' όλην την σοβαρότητα της καταστάσεως, ο δούξ δεν μπόρεσε να κρατηθεί και να μη γελάσει.

Η Αθηναία θυσιμένη σε μία πολυθρόνα, κουλουριασμένη σάν όχια, άφρισε έναν καυχασμό.

«Με συγχωρείτε, κύριε δούξ, έξακολούθησα ο Μουλινέ με έπισημον ύφος.

«Έχω κάνει πολλά για σας, ώστε νομίζω ότι μπορώ να παρουσιάσω κι' εγώ μερικές άπαιτήσεις. Πρέπει με κάθε θυσία να τακτοποιήθω ειρηνικά η άξιοβήρη αυτή υπόθεσις. Κάθε μέρα γίνονται

Τό άριστούργημα της ρωμαντικής φιλολογίας

τέτοια στην κοινωνία και τελειώνουν με συμφιλία. Η κυρία Δερμιπλέ θά τ' άγακά'αση όλα όσα είπε, και η κόρη μου επίσης. Τα άλλα κανονίζονται μόνα τους.

«Καθόλου! Τόν Διέκοψεν ο δούξ. «Όταν είνε στη μέση άνθρωποι σάν κι' εμένα και τον κύρ.εν Δερμιπλέ, τέτοιες υπόθεσεις δεν κανονίζονται και τόσο εύκολα. Κύριε Μουλινέ, άφήστε τα πράγματα να τραθήσουν το δρόμο τους. Καληνύχτα σας. Έχω να μιλήσω με τον κύριον Λαμπρέν προτού πέσω να κοιμηθώ.

Και αφού έχαιρέτισεν ήσυχα τον πεθερό και την γυναίκα του, ο δούξ έβγήκε.

Ο Μουλινέ επροχώρησε μερικά θήματα προς την Αθηναία.

«Λοιπόν, καλό μου κορίτσι... έμψύρισε.

Η δούκισσα, χωρίς καν να τον κυτάξει, χλωμή και ψυχρή, σηκώθηκε, και άνοιγοντας με θυμό την πόρτα του διαμاتیου της, είνε άφαντη.

Ο Μουλινέ εκούνησε μελαγχολικά το κεφάλι και για πρώτη φορά ώμολόγησε πως υπάκουε δυσκολίες που δεν κανονίζονται με τα χρήματα.

«Η νύχτα φέρνει φρόνησι, έσκέφθηκε. Άδριο θα ήμπερώσει και θα ίδουμε τα πράγματα πιο καθαρά».

Και με την σκέψη αυτή, που τον καθιστούσαν άρκετα, έπηγε να εαυλωθεί στο πολυτελέστατο κρεβάτι του.

Είχαν περάσει κάπου δύο ώρες από ο άρχισιδηρουργός εκοιμώταν, όταν ένοιωσε να τον πιάνη κάποιος από τον ώμο κι' έξύτηνε. «Άνοιξε τα μάτια και βλέποντας τον μαρκήσιον δέ Μπυλιέμπροστά του, είνε άναγχακε έπάνω.

Είχε ήμπερώσει πιά. Το μεγάλο ρολόι του τούτου έσημειώνει τις έξη και μισή.

«Έχουμε καιρό, είπεν ο Φίλιππος. Ποτέ δεν ένοιωσε τόσο έλαφρό το

πνεύμα του και τόσο ροιμάλο το σώμα του. Έδοκίμασε μάλιστα γι' αυτό κάποιον υπεργάνα. Στόν άνθρωπον αυτόν που ήταν γεμάτος θέλησι, κάθε τι που τον έκανε να νοιώσει την ήθικη του δύναμι, του προκαλούσε μία μουσικήν ευχαρίστησι.

Έπηγε στο παράθυρο και το άνοιξε.

Ο καθαρός άέρας, εύδιασμένος από τα λουλούδια του κήπου, τούδωσε καινούργια δύναμι και χαρά. Έκντταξε προς τα πυκνά φυλλώματα του πάρκου. Μιά έλαφρά, διαφανής δμίχλη, σάν γαλάζιος καπνός, εκυμάτιζε άπάνω από τα δένδρα. Και ο ήλιος, ψηλά στόν ορανό, έκανε ν' άνταναικούν τα ήρεμα νερά της λίμνης.

Η φύσις είχε στολισθή σάν νάθελε να του ετοιμάσει μία γιορτή.

«Τι ώμορφη μέρα, έφ'οναζε εύθυμα ο Φίλιππος, με τον ίδιον τόνο σάν να έπρόκειτο να πάη κοινήν.

Τό θέλημα του διασταυρώθηκε με το θέλημα του μαρκήσιου και στό λουπημένα του μάτια διέκρινε μία δούλη παράκλησι, και μία μοιφή. Ο άρχισιδηρουργός έπληρώσε τον γυναικόδελφον του και σφίγγοντας έλαφρά το χέρι του:

«Μή σάς φαίνεται παράξενο άν με βλέπετε σήμερα το πρωί χωρίς φροντίδες και άνησυχίες, σχεδόν εύθυμο, του είπε. Έχω την προαίτησι ότι όλα θα τελειώσουν καλά, εύνόικα για μένα.

«Εγίνε λιγάκι σοβαρός κι' έξηκολούθησε:

«Έπειδή σέ τέτοιες περιστάσεις δεν μπορεί κανείς να είνε άπολύτως θέσιος για τίποτε, έλαβα όλα τα μέτρα μου. Τις άποφάσεις μου θα τις όρθις μέσα σ' αυτό το γράμμα.

«Εδείξε άπάνω στο γραφείο του ένα μεγάλο φακέλλον με το όνομα και την διεύθυνση του συμβουλευτικού γραφού Μπακελέν.

«Ο παλός μου φίλος και σεις θα είσαστε οι εκτέλεσι της διαθήκης μου. Σας παρέχώρησα, άγαπητέ μου Όκταβίε, ό,τι μου είνε πιο προσφιλές εις τον κόσμον.

Μιά άχτίδα χαράς έφώτισε το πρόσωπο του μαρκήσιου. Η φωνή του όμως έπληνιξε μέσα στόν λαργύναν του. «Εσφίξε τον Φίλιππον στην άγκαλιά του και άρχισε να κλαίει.

«Τι είν' αυτό Όκταβίε; τον έσταμάτησε ο Φίλιππος. Χρειάζεται σταθερότης, φίλε μου! Έλπίστε να σό έδωσα την άδελφή μου έγώ, με τα ίδια μου τα χέρια. Άν δεν μπόρεσω όμως, και την παιντρειψς, να την άγαπάς πολύ και με την καρδιά σου. Γιατί της άξίζει. Είνε μία τρυφερή ύπαρξις, που και η παραμικρή θλίψη μπορεί να την σκοτώσει.

Η φωνή του είχε γίνει πολύ γλυκειά έγώ μιλούσε για την άδελφή του, για την όποιαν έστάθηκε ως τώρα σάν άληθινός πατέρας. «Έφερε το χέρι στο μέτωπο και ξαναβρίσκοντας τη γαλήνη του, είπε μ' ένα χαμόγελο:

«Πρέπει να ντυθώ. Έρχεσαι αύριο μου άπάνω; Θα μου κρατήσης συντροφία. Έπειτα θα πάμε να όρούμε τον θαρώδον. Θέλω να φύγω χωρίς να με αντίληψή κανείς.

Ο Όκταβίος εκάταθεσε το κεφάλι χωρίς ν' άπαντήση. Έπειτα όμως, με μία προσπάθεια, είπε:

«Φίλιπε, προτού σάς ιδώ σήμερα το πρωί, είδα την άδελφή μου. Σας παρακάτω με μου όψαγεσθε ότι δεν θα φύγωμε χωρίς να μπόουμε στο διαμاتیό της.

Ο Φίλιππος εκύτταζε τον μαρκήσιον θαθεία στό μάτι.

Θά είνε κακό, έξηκολούθησεν ο άλλος, να την άφήσετε, χωρίς να της δώσετε την ευκαιρία να δικαιολογηθή μπροστά σας, εάν είνε δυνατόν... Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Εις το προσέξ.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΕΤΕ; ΕΛΑΤΕ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ...

ΕΙΝΕ Ο ΙΔΕΩΔΗΣ ΤΟΠΟΣ ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΜΟΥ ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΜΗ... ΑΘΗΝΑΙΟΝ

Εάν έμεις σπάζωμε καθημερινώς το κεφάλι μας για να βρούμε κάποιο μέρος που θα μπορούσαμε να παραθερίσωμε έστω και για λίγες μέρες, για να ξεκουραστούμε ή να γιατρέψουμε τα ξεχαρβαλωμένα μας νεύρα, υπάρχει ένα τόπος παραθερισμού, που δεν τον σκεφθήκαμε ποτέ. Η Αθήνα που τόσο άπεχθανόμαστε το καλοκαίρι είνε ο πιο ιδεώδης τόπος παραθερισμού για κάθε μη Αθηναίο.

Η έξοδος του πληθυσμού της πόλεως στα περίχωρα εξουδετερώνετε και με το παραπάνω από ένα κύμα άκατάχετο έπαρχιωτών που έρχονται να παραθερίσουν... στην Αθήνα.

Οι σταθμοί παρουσιάζουν το πιο παραδόξο θέαμα: αυτούς τους μήνες με τα τραίνα που φθάνουν κατάφορτα από όρκαπότες του βουνού και του κάμπου, που με τόσο νοσταλγία άναπολούνε όλους έμεις.

Είνε χρόνια τώρα, που έχει καθιερωθεί αυτό το έτήσιο προσήνημα στη Μέκκα των σύγχρονων φυσιολογιστών από τους άγασθους κατοίκους της Ελληνικής έπαρχίας.

Ο δημόσιος ή ιδιωτικός υπάλληλος θα προσπαθήσει να έπιτύχ έστω και με άλιγοήμερη άδεια, όχι για να πάη σε μια έξοχ ή να ξεκουραστή άλλα για να έρθη σάν γυναιξί και τέκνοις στην πρωτεύουσα. Ειδικά κονδύλιο καθ' όλη την διάρκεια του χρόνου προβλέπει για την συγκέντρωσι των άπαραιτήτων έξόδων της θερμής αυτής έκδρομής.

Για να καταλώσει κάθε σπατάλη της γυναικός του είνε άρκετο να της υπενθυμίζε το καλοκαιρινό ταξίδι στην Αθήνα.

Εν τέλει άποφασίζουν να μās έπισκεφθούν. Η μικρή κομώπολις θα πληροφρηθί σκοτειές βδομάδες πριν την άναχώρησι της οικογενείας τάδε για την πρωτεύουσα και το κουστομολόγιο άρχίζει.

«Άλλωστε οι ίδιοι οι παραθεριστάι φροντίζουν να διαδίδουν τις πιο άλληλογνηκρούμενες πληροφορίες για το σκοπό του ταξιδιού τους. Άλλοι λένε ότι ο κύριος έρει κάποια μικρή πάθος και πρέπει να κυτταγή από εϊδικούς γιατρούς, άλλοι ότι η κόρη θέλει να ρόβη νέα φορέσματα και οι πιο εύθιμασσοί ότι κάποιο συννοικείο έτοιμάζεται για τον εϊδειθή βλαστό της οικογενείας.

Οι διατυπώσεις της άναχωρήσεως διαρκούν άρκετές ήμέρες. Πρέπει να βρεθί φίλικό σπίτι, που θα ανολάρη να φιλοδέξησι το κουτοσυβείο της άναχωρούσης οικογενείας κατά το διάστημα της άπουσίας του. Το ίδιο δεν συμβαίνει και με τ'ν πρωτόκλητη κόρη της οικογενείας, που συνοδεύει άπαραιτήτως τους γονείς της για να πάη τον άέρα της πρωτεύουσας.

Ετσι μία μέρα αποβιβάζονται σ' ένα σταθμό των Αθηνών, όπου περιμένει να τους παραλάβη ο έβώ έγκατεστημένος οικογενειακός φίλος, είδοποιημένος από καιρό.

«Βρέ τον Παναγιώτη! Πώς τ' άποφασίσατε να έρθετε δια πέρας;»

«Ε, τί να γίνη. Έπρεπε για να... ξεσκάσουμε λίγον καιρό.

«Από την άλλη μέρα όμως άναγκάστηκε να διαπιστώση ότι κάθε άλλο παρά για να ένα χαμόγελο ήθε.

Τα κατοχυρωμένα μούτρα του φανερώον την πλήρη διάφραση των υπολογισμών του.

«Από το πρωί ως το βράδυ ιδρώνει και ξεϊδρώνει για να συνοδεύη τη γυναίκα του, που άνοιε να μην άφήση ούτε ένα κατόστημα χωρίς να το τιμήση με την έπισκεψή της.

Εκινούν από το σπίτι με την άνατολή του ήλιου και γυρίζουν το μεσημέρι μούσκεμα στην έβροτα κατακουρασμένοι και... άπρακτοι. Οι έπιθυμίες της συζύγου δεν συμφωνούν με τον πρωτολογισμό του συζύγου και για να μη φθάσουν στα άκρα άνεβάρουν την λήψη άποφάσεως για το άπόγευμα.

Και τα τρεχάματα συνεχίζονται γιατί δεν ήρθε μόνο για να ψωνίσουν στην Αθήνα, ήρθαν περισσότερο και για να ίδουν. Πώς μπορούν να φύγουν... σ' άραβο; Θα πρέπει να ικανοποιήσουν άρκετά

έως εδώ. Το κάθε τι το βρίσκουν άντελώς διαφορετικό από ό,τι το είχαν φαντασθή. Δεν έκαρξάνται όμως. Προσπούνται τους ευχαριστημένους και παραρηγοούνται με τη σκέψη ότι θα έχουν κατόπιν να διηγούνται πολλά όταν θα γυρίσουν στη μακρινή έπαρχία.

★ «Άλλά το πραγματικό θύμα των πα-

σιγκ-ρεστωράν και ίσως-ίσως και στα σπαρά.

Η νεαρή επαρχιώτισσα προσπαθεί στην άρχη να άντιδράσει.

Δεν της είνε εύκολο να καταλάβη πως μπορεί ένα κορίτσι να σχετίζεται με ένα νέο για δύο μέρες, κατόπιν αυτόν να τον διαδέχεται άλλος και έπειτα άλλος. Δεν άργεί όμως να συνήθισθ. Και όπως συμβαίνει με όλους τους έξωμότες γίνεται και αυτή φαντατική και βιάζεται να γκρεμίσθ δατέλα όσα έπίσπεσε μέχρι χθές. Έλάχιστα κορίτσια γυρίζουν στον τόπο τους διατηρώντας τις ιδέες που είχαν. Άντικαθίστουν την εϊλικρινή ζωή, που έκαναν ως τώρα με μία ψεύτικη και συμβατική. Προσποιούνται τις συγχρονισμένες ενώ δεν πωλούν να καταστροφισμένες από δέν φυλλά να ρωμαντικά μυστοσημάτια, και να διαρκούν παρακολλώντες τους «Μποέμ» ή όποιοδήποτε αισθηματικό φίλο.

Τις μεταπορφώσεις όμως της δεσποινίδος Σοφίας θα της πληρώσει ο τόπος και καλλιτέρας ο καμμένος ο Νίκος. Είνε ο «φίλος» της - ή μάλλον ο «άγαπημένος» της, γιατί η λέξις «φίλος» δεν έχει πολιτογραφηθή ακόμα στα λεξικά της έπαρχίας. Αυτός ο καμμένος δεν του δόθηκε η ευκαιρία να ήση εδώ από τους στενοίς όρίζοντας της κομώπολεως.

Γι' αυτό θα του έρθη σάν κεραμίδα η μεταμόρφωσις της «καλής» που όταν θα γυρίση από την πρωτεύουσα.

Θά σπασή με περισσή συγκίνησι και δαίλια να τη ρωτήσι:

«Πότε θα σ' ιδώ;

«Τηλεφώνησε μου αύριο, που θέλεις να ιδωθώ».

Κι' από τότε την κυτάζει έκπληκτος γιατί έρεσι ότι δεν έχουν τηλεφώνησθ στη μικρή πόλη τους, εκείνη σπαύει να επαναρρώσει τη γκάφα της, με μία άλλη χειρότερη.

«Αχ, καμμένη, νόμικα ότι είμαι άκόμα στην Αθήνα. Μην όνησυχής όμως, θαρρώ αύριο στήγγκαρσινείρα σου.

Το κορίτσι της έπαρχίας θα γυρίση με έντελώς άλλη ψυχοσύνθεσι στον τόπο του. Σκέπτεται με άποστροφή πόσο άλιγο γαρής ήτανε πριν στις αισθηματικές της υποθέσεις. Αισθάνεται άπειρη χαρά ν' άλλάξη ένα βλέμμα από ένος χιλιόμετρου άπόστασι με τον άγνωστο της στον Κυριακάτικο περπάτο.

Πόσο σκληρά της φαίνεται στις μετά πρό μου και αντάλλαξι σπάνις συναντήσεσι των καλών έρει τους έπ' δεν θα γυρίανε ποτέ. Ούτε οι άνθρωποι του δακτύου τετάρτου αιώνα δεν θα έλεγαν τέτοια πράγματα.

Εκτός από τις δεσποινίδες που παραθερίσει στην Αθήνα, φροντίζει να συμπληρώση και την μωρφωσι της διαβάζοντας τις θεωρίες του Φρόντ περί σεξουαλισμού, που δεν της δόθηκε άφορη να μελετήσθ ως τότε. Έτσι γυρίζοντας στην έπαρχία θα έχη ύποψη μία τέλεια άλλωξη, από το όνομα της μέχρι το τελευταίο κύμα του ψυχικού της κόσμου. Και δεν θα κάνει τίποτε άλλο παρά να διεκροπληθί από το πρωί ως το βράδυ τον ιδεώδη γαμπρό που θα την γλυτώσθ από τα βασάνες της πλημμελούς έπαρχίας για να την φέρει στην ευαρωμένη πρωτεύουσα, όπου θα ήση κι' αυτή τη «μεγάλη ζωή». Όντως, το πολλές φορές μένον για πάντα άνιστο...

Έτσι μετά παραμονή ενός ή δύο μηνών στην πρωτεύουσα άποφασίζει η πολιτωμένη οικογένεια των παραθεριστών να έπιστρέψη εις τα ίδια.

Είτε έξαιρετικά μελαγχολική ή έπισημοφιλ. Και όμως πρέπει να πάρουν ένα χαρομένο ύφος γιατί στην έπαρχία περιμένουν ν' άκούσουν τις έντυπώσεις των. Και πρέπει να είνε χαρομένες αυτές οι έντυπώσεις.

Άλλά που να βρή κανείς το κέφι; Ο σύζυγος σκεπτεται το άδικο του πορτοφολι, η γυναίκα του ότι δεν μπόρεσε να κάνει όσα φάνια είχε προβλέψει και η κόρη τους ότι άφηνε ένα τέτοιο έπιγύο παραθερισμό. Έίδος αυτόν ή τελευταία είνε τόσο έξωλόγητη καθώς κυτάζει με περισσή μελαγχολία τη σκοτεινή σιλουέτα του τράνου, που έτοιμάζεται να φύγη...

ΣΠ. ΓΙΑΝ.—

Η Φωφίη. παίρνει τα πρώτα μαθήματα από την Αθηναία φίλη της. Άκούει κατάπληκτη τα άναθα του έπιγειού Αθηναϊκού παραδείσιου.

Και ενώ λεί μεσα της «αυτά τα ρημάδια είνε η Ακρόπολις» κάνουντας την άναγχη φιλομυία θαυμάζει κι' αυτή όπως και οι άλλοι.

Άλλά που είνε η γαλήνη που σκορπεί γύρω του ο «ερός βράχος» της Ακροπόλεως, όπως είχε διαβείσι στα βιβλία; Μόλις άρχισι να σουρουπώνη τα ραδιογραμμόφωνα των άναρβιγμένων κέντρων, που ξεφυτρώνουν καθημερινώς εκεί άρχίζουν να ούρλιάζουν:

«Μοναξιά φθάνει κάποτε μοιραία...»

Και μέσα στο πανδαμόνιο αυτό της σύγχρονης μουσικής πως να δραματισθί ότι άκούς τους συγκινητικούς θρήνους της Άντιγόνης; Τι άσβεστη αλήθεια, σκέπτεται η καμμένη η Φωφίη, βλέποντας τα άναρβιγμένα ξευνάριά, που ηγανεύονται μέσα στα δέντρα χωρίς να ένδιαιβήνται, αν τάρουν τον ύπνο του μεγάλου Περικλέους.

Οι άπογοητεύσεις όμως της παραθερίσεως οικογενείας δεν περιορίζονται

στη μόνια, όφ'αδύ άδωμπλάστα, σ' έν άργαλειό όρασμένα, κλωνία ομνχτά κι' άγνώριστα διπλοεγγραμμένα, τέτοια η ζωή, και με φωτιά και με νερό πλάσμένη, γλυκειά, πικρή, και στο καλό και στο κακό ταμένη.

«Αν πόνεσες θα να χάρεις, κι αν γέλασες θα κλάμεις» ψηλά κι αν πες, θα χαλίστεις, κι αν κάποιος θά σκοτίζεις. Κεντρικά και μέλι άνταμπασι στη μέλισσα χαίρειται, και μέσ στο γάος το σκοτεινό τ' άσπέρει λημεριάζουν.

Απ' την κορυφή τριανταφυλλιά, κι από το ρόδο άγκυρά κι από τη γνώση θάνατος, και γνώση από τά πάθη.

Απ' το φορμάκι γαϊταρά, κι άρρώστια από το μέλι, και όποιος δέ νιώσει τη σκαλιά, τη λευτεριά δέ θέλει. Και στόν ξερόδροχο πηγή, και θόρα στο ύδατι, στόν άγιο κι ένα κρύμα, στον κλέφτη και με χάρη στην άσχημη και με άφωρο σοφία στο γινάρι, και στο παγώνι τ' άμωρο κακόλαστο ποδάρι.

Λιγοψυχία στο γινάτινα, παλληκαριά στο γέρο, κι αν έξερσι σό σοφό τρελλά, τρελό σοφό ενώ έξερσι. Κι αν είνε ο νοός που κυδέρνει, μιά κι η καρδιά προστάζει, κι ο θύτης με το θύμα να το δικό του μοιράζει. Για να μετρήσει το γκρεμό ψηλά ν' ανέβει, πρέπει κι όποιος δεν είδε κόλαση παράδεισο δέ έλέπει.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΚΡΙΝΑΣ

Με την κακή ή άρετη, το γέλιο με το δάκρυ, ούκός με δίχως άκρη—

στη μόνια, όφ'αδύ άδωμπλάστα, σ' έν άργαλειό όρασμένα, κλωνία ομνχτά κι' άγνώριστα διπλοεγγραμμένα, τέτοια η ζωή, και με φωτιά και με νερό πλάσμένη, γλυκειά, πικρή, και στο καλό και στο κακό ταμένη.

«Αν πόνεσες θα να χάρεις, κι αν γέλασες θα κλάμεις» ψηλά κι αν πες, θα χαλίστεις, κι αν κάποιος θά σκοτίζεις. Κεντρικά και μέλι άνταμπασι στη μέλισσα χαίρειται, και μέσ στο γάος το σκοτεινό τ' άσπέρει λημεριάζουν.

Απ' την κορυφή τριανταφυλλιά, κι από το ρόδο άγκυρά κι από τη γνώση θάνατος, και γνώση από τά πάθη.

Απ' το φορμάκι γαϊταρά, κι άρρώστια από το μέλι, και όποιος δέ νιώσει τη σκαλιά, τη λευτεριά δέ θέλει. Και στόν ξερόδροχο πηγή, και θόρα στο ύδατι, στόν άγιο κι ένα κρύμα, στον κλέφτη και με χάρη στην άσχημη και με άφωρο σοφία στο γινάρι, και στο παγώνι τ' άμωρο κακόλαστο ποδάρι.

Λιγοψυχία στο γινάτινα, παλληκαριά στο γέρο, κι αν έξερσι σό σοφό τρελλά, τρελό σοφό ενώ έξερσι. Κι αν είνε ο νοός που κυδέρνει, μιά κι η καρδιά προστάζει, κι ο θύτης με το θύμα να το δικό του μοιράζει. Για να μετρήσει το γκρεμό ψηλά ν' ανέβει, πρέπει κι όποιος δεν είδε κόλαση παράδεισο δέ έλέπει.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΚΡΙΝΑΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

«ΠΡΙΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΓΑΜΟ»

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ Κ. Ν. ΓΥΡΑ

Μά κάθε παιδί έχει το δικό του ποσό άλλα χρειάζονται περισσότερο από το κανονικό για να μεγαλώσουν κι άλλα λιγώτερο. Το παιδί θα κανονισθί μόνο του τη δόσι που του χρειάζεται. "Αν δεν του φθάσει το γάλα, θα κλάψη, θα γρινιάσει, θα είναι ανήσυχος. "Αν πάλι πιή λίγο παραπάνω απ' ό,τι του χρειάζεται, θα κάνει έμετο, όχι μόνο το παραπάνω, αλλά και ό,τι του φθάσει. (1) Τότε αμέσως, πρίν περάσει, πρίν μείνη 1-2 λεπτά λιγώτερο στο στήθος).

"Αν όμως ελέγξει πώς το παιδί είναι γερό, ευθύμο, χαρούμενο, όταν μεγαλώνει κανονικά, γιατί να ζηγίζεται; Για να έκευρίτσει και να στενοχωριέται αν καμιά φορά δεν έβγαλε λίγα δράμα, που ίσως να είναι καλός της ζωγρίας, που δεν δείχνει σωστά κείνη τη στιγμή;

"Η γενική κατάσταση του παιδιού είναι η καλύτερη ζωγρία, όπως η κενώσις του είναι ο καθρέπτης της ύγείας του.

Το γερό παιδί ενεργείται μιά ως τρεις φορές τη μέρα και πρέπει η κενώσις του να είναι σε "εχρυσή αλυσίδα". Τις πρώτες μέρες η κενώσις του παιδιού είναι μαυροπράσινη και μόνον όταν αρχίζει το μαρό να θηλάζει—δηλ. την τετάρτη μέρα—αρχίζουν η καθαριότητα να κιτρινίζουν, ως που να καταλήξουν στη χρυσή αλυσίδα. "Αν περάσουν δυο μέρες χωρίς να ενεργηθί, να του θάλει ένα μικρό ασπασμάκι, με λαδωμένη την άκρη, για να γλυστάρει εύκολα. Μη του θάλει κλίματα ή ακόμα χειρότερα να μη του δίνης καθαριτικά. Πρέπει ν' αποφεύγονται τα γιαιρικά στα μικρά και να μη δίδονται ποτέ δίχως σοβαρό λόγο. "Ακόμα κι' αν άρρωσθήσουν, πρέπει να δίδονται με μεγάλη φειδώ.

"Αν δής καμιά φορά τις αναταραχές του παιδιού πράσινες ή "κοιμένες" (πράγμα παθολογικό) μήν άνησυχήσης γιατί μπορεί ως την έπομένη να διορθωθούν μόνης τους. Μά αν αυτή η άνησυχαστική κατάσταση εξακολουθήσει, συμβουλευέσου αμέσως το γιαιτρό: το παιδί δεν θα είναι καλά.

Είπε πολύ κακό αυτό που κάνουν οι περισσότερες μητέρες, που δοκιμάζουν στα παιδιά τους ένα μέρες ότι γιαιτρικό και γιαιτροσόφι ξέρουν, και μόνον όταν δεν δούν αποτέλεσμα, θυμούνται τον γιαιτρό. "Ετσι κάτι που μπορεί να προσλαβαίνονται και να μην ήταν πολύ σοβαρό, γίνεται πολλές φορές σοβαρότατο και το πληρώνουν πολύ ακριβά τα καμένα τα παιδιά. Πόσες δυστηρίες, έντεριτες, θα είχαν γιαιτρευθί άπο τις πρώτες μέρες, αν φωνάζονταν έγκαιρος ο γιαιτρός, ενώ έπειτα άργοντο πολύ να γιαιτρευθόν και σκατεύουν τον οργανισμό του παιδιού—πόσες φορές δεν πεθαίνουν κι' άλλες...

"Αν μάθαινε ο κόσμος, ότι η έπιστήμη είναι όχι μόνο για να θεραπεύει, αλλά περισσότερο για να προλαβαίνει τις άρρώστιες, πόσος κόσμος θα γλύτωνε απ' αυτές! Πόσο δίκιο είχαν ο "Άγγλος Φύλλερ όταν έγραφε ότι ο "γιαιτρός που θεραπεύει μιά άρρώστια είναι ο ικανώτερος, μά εκείνος που την προλαβαίνει είναι ο άσφαλέστερος".

Μά δυστυχώς ο περισσότερος κόσμος έχει πολύ λανθασμένη ιδέα για την ιατρική. "Όταν άρρωσθήσουν, θα προσπαθήσουν να κάνουν μόνοι τους το γιαιτρό. Τις περισσότερες φορές γίνονται πράγματι καλά, γιατί συνήθως μας τυχαίνουν μικροαρρώστιες. Τότε χειροκροτούν και είναι ένθουσιασμένοι, που γιαιτρεύτηκαν μόνοι τους και γλύτωσαν το ποσό που θα έδιναν στον γιαιτρό.

Μά πόσο πληρώνουν ακριβά αυτή την έπιπολαιότητα κι' αυτή την ατοπεποίηση «πώς μπορούν να γίνουν καλά χωρίς τη βοήθεια του γιαιτρού!» Γιατί δυστυχώς δεν τυχαίνουν πάντα μικροαρρώστιες, μά είναι και μερικές «μεγάλες», που με την κατάλληλη θεραπεία πολλές φορές θα προλαβαίνονταν.

N 818

ταν. Το κακό θα τυπώνεται στην αρχή του και ίσως δεν θα προχωρούσε τόσο, ώστε να χρειάζεται πολύς καιρός να γιαιτρευθί ή και να έπληθη το μοιραίο. Πόσα παιδιάκια πλήρωσαν με την ύγεια τους ή με τη ζωή τους αυτή την άγνοια, αυτή την έπιπολαιότητα (1) των γονέων τους! Πόσα μικρά πέθαναν από έλονοσία, από διφθερίτιδα, από τυφο κλπ., γιατί δεν #χ πήγαν έγκαιρος στο γιαιτρό... Και είναι ακόμα τραγικώτερο για το μαρό, γιατί δεν μπορεί να μιλήσει και να πη τί έχει. "Η μόνη έκδηλωση του είναι το κλάψιμο!

Γι' αυτό σου τόσους τόσες φορές, ότι πρέπει να μάθης τόσο τα παιδιά σου, ώστε να μη κλαίη ποτέ δίχως αίτια.

Το γερό μαρό, όταν είναι καλομαθημένο, δεν κλαίει εύκολα, προσαπνός χωρίς λόγο. "Αν τ' άκούσης να κλαίη έπίμονα, πρόσεξε να δής μήπως το τυμπέ καμιά ανεική παραμάνη ή κάτι παρόμοιο. "Αν εξακολουθή να γρινιάζει, αν είναι άκφο, κακοδιάθετο, φώναζε άμείσως το γιαιτρό.

Μπορεί κανείς βρεγμένος να εκτιθείει ει τον ήλιον;

Μήν εκτιθείτε ποτέ βρεγμένοι εις τον ήλιον. Αυτό είναι μία παλαιά σοφία.

Στεγνώσατε καλά και κατόπιν κάνετε έντριδην με NIVEA, κρέμα ή λάδι.

Και τα δυο αυτά προϊόντα έχουν το μεγάλο προτέρημα να άπορροφώνται γρήγορα και άπό το υγρό άκόμη δέρμα.

"Η προφυλακτική ύλη, την όποιαν περιέχουν, φθάνει μέχρι των σπουδαίων κάτω στιβάδων του δέρματος. "Όσον περισσότερη άπορροφάται άπό το δέρμα ή προστατευτική αυτή ύλη και όσον περισσότερον βαθύτερον εισδύει εις αυτό, τόσο άσφαλέστερα είναι ή προφυλακτική ένεργεια.

Παρά την βεβαίαν προφυλακτικήν ένεργειάν των, ή κρέμα NIVEA και το λάδι NIVEA δεν περιέχουν θλαδερής χημικής ουσίας. "Η κρέμα NIVEA προστατεύει το δέρμα άπό του να μαρινάται και ξηραίνεται, το διατηρεί δέ, χωρίς εις την περιεχομένην EUCERIT, δελουδένιο και νεανικό. "Η κρέμα NIVEA έχει μία πολύ μεγάλη προστατευτική ένεργεια.

Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία και μυροπωλεία. Το μικρό κυτίον 8,50, το μεσαίον 15, το μεγάλο 30.

"Αλλά να ξέρης ότι σπανίως θα χρειασθί γιαιτρός, αν άκολουθήσης τις συμβουλές μου.

Σε κάτι άλλο που θέλω να έπιστήσω την προσοχή σου, είναι να μη φοβερήσης ποτέ τα παιδιά σου με το γιαιτρό. Είναι έγκληματικό αυτό που κάνουν πολλές μητέρες, που λέγουν στα παιδιά τους: «θα φωνάξω το γιαιτρό και θα σου θάλει ένεσι» ή ενά! ο γιαιτρός έρχεται, θα σε τρύπησι αν δεν καθήσης φρόνιμα κι' ένα σωρό τέτοιες άνοησίες.

"Όταν το παιδάκι συνήθισι να θεωρή το γιαιτρό για...μπαμπούλα, πώς θέλεις να τον δεχθί όταν άρρωσθήσι;

Πόσες φορές δεν πεθαίνουν αυτά τα παιδάκια στην πρώτη σοβαρή άρρώστια, γιατί δεν μπορούμε να τους θάλουμε ούτε μία ένεσι, δέ μπορούμε να τους κάνουμε καμιά θεραπεία... Μόλις δούν το γιαιτρό, κλαίνε, σπαράζουν άπό την άγνοια, φοβόονται άφάνταστα την εμφάνισι του.

"Αντιθέτως ή μητέρα πρέπει να συνήθισι το παιδάκι της να βλέπει το γιαιτρό σαν Θεό! Νά το μάθι να τον υποδέχεται μ' άγάπη, μ' έμπιστοσύνη. Νά του δείξω λαχτάρα στο μονάκριβό τους Δέν μπορούν να τ' αναβρέθουν καλά, γιατί αναγκαστικά χαιδεύεται πολύ. Είναι τόσο σωστό αυτό που λέει ή παροιμία, «κάλλιο κανένα παιδί παρά ένα»!

Πολύ σπάνια ένα μοναχοπαίδι γίνεται καλά, γιατί οι γονείς του με την άδυναμία που του έχουν, το παραχαϊδεύουν, του κάνουν όλες του τις ιδιοτητιές. "Ετσι γίνεται έγωιστικό, πεισματάρικο. Καθώς δέ, έθικεται συνεχώς με μεγάλους, χάνει την παιδική άφέλεια που είναι το θέληγρο του παιδιού, μαθαίνει πρόωρα χίλια πράγματα, που επιδρούν άσχημα στην ψυχή του, γίνεται εμφορμενός. Είναι τόσο αντιπαθητικά αυτά τα μικρομέγαρα παιδιά, κα δυστυχώς οι γονείς άπό την άγάπη που τους τυφλώνει, δεν μπορούν να το νοιώσουν!

"Αν μάλιστα δεν έχει τύχει να έχει φίλους γειτονόπουλα, ώστε να μπορεί να παίξει εύκολα μαζί τους, αν μόνι κλεισμένο μονάχα μέσα στο σπίτι δεν ζήσει πόσο μελαγχολεί, πόσο πλήττει.

Όταν φεύγουν οι γονείς και μένει άφες το παιδί με μόνη την συντροφία μιά άμόρφωτη υπηρέτρια, ξέρεις τι θρωμεις του λένε, τι θρωμεις του κάνουν; "Ενώ αν είναι δυο—τρία αδελφάκια, όσο και να λείψουν οι γονείς, αυτά θα παίζουν μαζί, εύτυχισμένα. Θα μέινουν πάντα παιδιά, θα χαίρονται σαν παιδιά...

Τώρα, Ντόρα, που ένοιωσες τη χαρά της μητρότητος και είδες τι ώραίο αίσθημα που είναι, μη θελήσης να στερηθής το παιδάκι σου τη χαρά να έχει αδελφάκια—τουλάχιστον ένα. Είναι τόσο ωραία ή αδελφική άγάπη! άρκει θέσια να προσπαθήσης να γίνουν τ' αδελφια φίλοι, και θα το κατορθώσης, αν δεν δείξης προτίμησι σε κανένα, ώστε να γίνουν σύντροφος, φίλοι, και να μεγαλώσουν άγαπημένα.

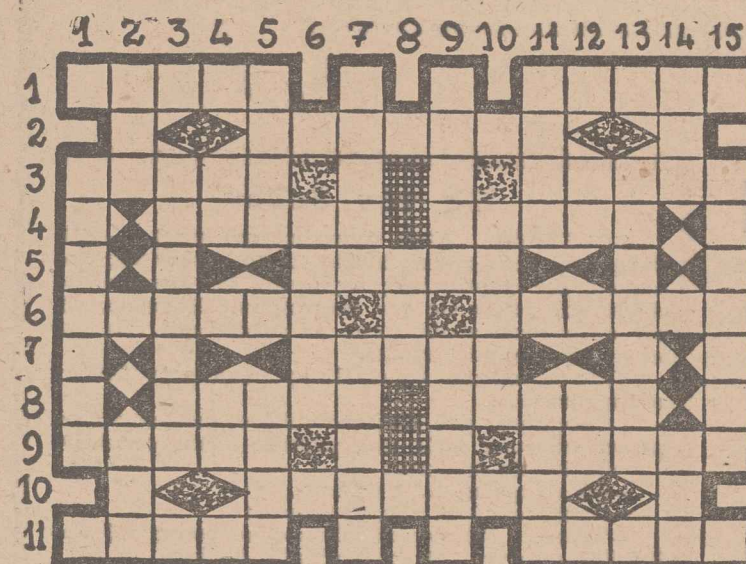
"Αν εξαρτάται άπό τον άντρα να διαπαιδαγωγήσι τη γυναίκα του, άπό τη γυναίκα εξαρτάται ν' ανατρέψι καλά τα παιδιά της και να κάνει το σπίτι της μιά ζεστή φωλιά, ώστε ή ζωή της οικογενείας να περάσει εύτυχισμένα. Πόσο σωστά έλεγεν ο Χέρμπερτ, ότι «μιά καλή μητέρα άδίζει έκαστο δασκάλου» κι' ο Ναπολέων, ότι «το μέλλον, καλόν ή κακόν, ένός παιδιού εξαρτάται προπαντός άπό τη μητέρα του» και ή Γαλλία δεν χρειάζεται τίποτ' άλλο για την άναγέννησι της άπό καλές μητέρες.

Εύχομαι, Ντόρα, να έκτελήςς τέλεια αυτόν τον δύσκολο και λεπτόν ρόλο, κι' έγώ θα είμαι χαρούμενος κι' εύτυχισμένος στην ιδέα, ότι ίσως οι συμβουλές μου συντελέσουν σ' αυτό.

Μ' άγάπη

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Σταυρόλεξον

(ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ)

ΑΡΙΘΜΟΣ: 6

Οριζοντίως:

1. Συνοικία των 'Αθηνών παρά τους πρόποδας της 'Ακροπόλεως.—Παροχή της γής, εις τους κατοίκους αυτής, το θέρος εις άγνοιστον.

2. Τα κατά μικρά ποσότητα διδόμενα ή γινόμενα.

3. Κάλυμμα της κεφαλής.—Κάτοικος δνομηστού 'Ασιατικού κράτους, ή άνδρεία του όποιου είναι δνομηστική.

4. 'Αποτέλν μέρος ή μέρος ένόος συνόλου.—'Όπλον άπαρτήτων εις κάθε κάου.—μυθ.

5. 'Ενδύμα και ίδια γυναίκεων.

6. Καταφύγιον όπου εδρίκει τις περιθαλψή ή προστασία.—'Ό,τι στοιχίζει πράγμα τι διάν άγορασθί, ή καθορισμένη άνταλλακτική αξία.

7. 'Η μη παρουσιάζουσα άνομοιομορφία εις την έπιφάνειαν αυτής.

8. 'Απαρτήτος εις κάθε κινηματογράφον, θερμόν ή χειμερινόν.—Πλεονέκτημα, προτέρημα.

9. 'Ενα άπό τα πλέον όνομαστά έργα του Αίμ. Ζολά εις την γενικήν.—'Επι έπωρών, άωρος.

10. 'Η φέρουσα δυστυχία, όλέθρια, καταστρεπτική.

11. Θάρος, άποφασιστικότης, άφοβία.—'Εκπαιρ των άφασσών γεωμετρικών ή έντίπου φύλλου χάρτου.

Κα θέτως:

1. 'Ο συντελεστής εις την δημιουργίαν καταστάσεως τινος πόν το εις την παραγωγήν άποτέλεσματος τινος συμβάλλον.

2. Νομισματική μονάς της Ρουμανίας.—Πρόβασις.

3. Πάν κινητόν το όποιον κυριέει τις άπό τόν άντίπαλον έν πολέμω ή μάχη.

4. Το ύπαρχον, το έχον ζωή.—Χρησιμοποιείται προς δήλωση του πιθανού και προς σχηματισμόν του άπλου ή τελεωμένου μέλλοντος.

5. 'Η παρομνή έντός αυτών είναι ευχάριστος κατά τάς θερμάς ημέρας του θέρους.—Το αίσθημα μίας των πέτες αίσθησεων, και πάν ό,τι προκαλεί τοτό.

6. Μέρος έν τώ όποίω δεν ύπάρχει τι, χάος, χάσμα, έλλειψις.

7. Κατά τρόπον δυσάρεστον βλαβερών, έπιζημιών, άπεικταίων.—'Οργή σφοδρά και παρατεινόμενη.

8. Γυνή έκτάκτου καλλονής.

9. Δοχείον ύγρον έξ ύάλου συνήδες.—Θρησκευτικόν, και πολιτικόν τίτλος των 'Ιερών του λαοταγισμού έν Θιβέτ και Μογγολία.

10. Ούράνιον όσμη—πρόσωπον διακρινόμενον εις σκηνικάς ίδίους τέχνας.

11. 'Ανήλικος άνθρωπος, άρρεν ή θήλυ τέκνον.—Σύνολον έξ μονάδων, ως νέα μονάς.

12. Μόριον χρησιμοποιούμενον προς δήλωση άδιαφορίας, συγκαταθέσεως, ευχής κ.λπ.—'Ανταμείμια άδίστοτος και έρωτηματική (το ούδέτερον).

13. 'Ο δημιουργών, πλάστης κατασκευαστής, λογοτέχνης συνθέτης έμμετρα έργα (αιτιατική).

14. 'Εχω αίσθησις της δράσεως, παρατηρώ.—Μόριον άρητικής.

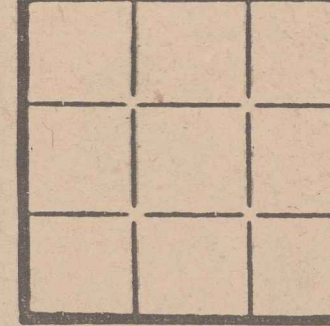
15. 'Ο έπιβαίνων ναυαγίασάντος πλοίου.

Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

Μαγικών τετράγων

(ΑΡΙΘΜΟΣ: 18)

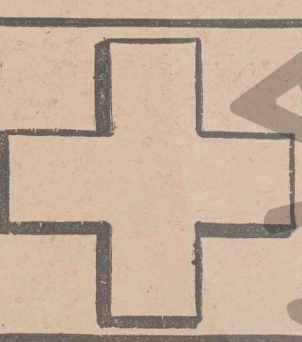
38. 41. 44.
47. 50. 53.
56. 59. 62.

Τοποθετήσατε τους διαφόρους άνωτέρω δημοσιευμένους αριθμούς έκαστον έντός έκάστου τραχηλιδίου του άνωτέρω δημοσιευμένου τετραγώνου, κατά τρόπον ώστε προσθέτοντες τους τρεις αριθμούς έκάστης στήλης, όριζοντίως, διαγώνως και καθέτως, να εδρίσκετε πάντα ως άποτέλεσμα: «150».

Συναρμολόγησις

Εις την κατωτέρω δημοσιευμένην εικόνα μας, φαίνεται ένας κανονικός σταυρός, προσπαθήσατε τώρα με δύο ψαλιδίς να τον χωρίσετε εις τέσσαρα τεμά-

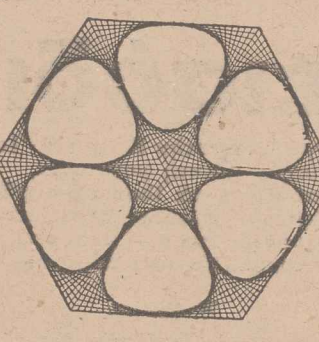

χια, τα όποια συναρμολογούμενα να σχηματίσουν ένα πλέγος και κανονικόν τετράγωνον. Για να σας διευκολύνουμε, σας λέγουμε ότι αι δύο ψαλιδίς που θα κόψουν τον σταυρό, θα σχηματίσουν και αυτές ένα άλλο γράμμα του έλληνικού αλφαβήτου (κεφαλαίου, και έκ των τελευταίων).

ΔΙΑΦΟΡΑ

'Οπτική άπάτη

Θά πιστεύατε ποτέ ότι δόλκιλον ρον το κατωτέρω δημοσιευμένον σχέδιον άποτελείται άπό ευθείες

και μόνον γραμμές... 'Ασφαλώς όχι έκ πρώτης όψεως, και όμως παρατηρήσατε καλά το σχεδιάγραμμα: αυτό θα φθάσι ίσως για να βεβαιώση.

'Ορες

Μήπως μπορείτε μέσα σ' ένα λεπτό να βρήτε πόσην ώρα θα χρειασθί ο δείκτης των ώρών ένας ώρολογίου για να διανύσι το ίδιο διάστημα που ο δείκτης των δευτερολέπτων διανύει ένός δεκατεσσάρων λεπτών και έξηνα δευτερολέπτων;

Λέξεις

Νά εύρεθόν έντός τριών λεπτόν δεκαπέντε λέξεις της καθαρεύσεως, αι όποιαι τα τελευταίον άδες εις «ΛΟΣ».

Π. χ.: «ΠΩ—ΛΟΣ».

Αι λέξεις πρέπει να άποτελούνται άπες έκ πέπτε μόνον γραμμάτων. Το παραδειγμα δεν λογαριάζεται. Και τα 15 άνόματα πρέπει να είναι οδισιαστικά και όχι έπιθέτα.

'Αποστάσεις

Νά βρεθί μέσα σ' ένα λεπτό ή μεγαλύτερη άπόσταση εκ των πέπτε κατωτέρω δημοσιευμένων:

'Αθναί—Ρώμη, Ρώμη—Μαδρίτη, Νέα 'Υόρκη—Σάν Φρανσίσκο, Τόκιο—Σαγκάη, Παρίσι—Βερολίον.

'Αστυνομικόν πρόβλημα

ΑΡΙΘΜΟΣ: 3

Μόλις έβρισκον στο γραφείο μου, ο κ. Ντυπών άντελήθη την έξαρσάνην μιας δούλης χαρτονομιάτων, την όποιαν είχε αφήσει σ' ένα συρτάκι. Ποιός άρα να να μπει στο γραφείον του κατά την διάρκειά της άπουσίας του; ο γραμματέας του Πέτρος... ή ο κλητήρ του Λουδοβίκος;

'Εκτύπησε το ηλεκτρικό κουδούν, καλώντας τον Λουδοβίκο... Καμμία άπάντησις... Και όμως δεν θα έπρεπε να εύρισκείται και πολύ παρκαρ, διότι έχοντας ένα έρώδιο πόδι, δεν μπορούσε να μετακινήται εύκολα.

Στο τέλος έπαρουσιάσθη ο Γιάννης ο μικρός του γραφείου.—'Εκτύπησατε, κύριε;

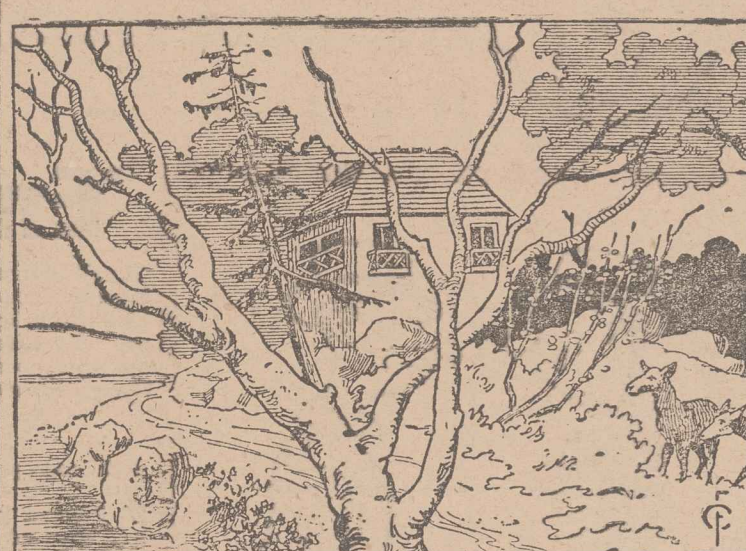
—Ναι... Πού είναι ο Λουδοβίκος;

—Μόλις βγήκε... Βρισκόταν στην είσοδο μόλις έβρισκα με το ποδήλατόν, με έμειναισε καίτοι έπειδή λέγει ότι άρνησας. "Επειτα μου ήρτης το ποδήλατόν για να πάω με μιά έπιγούσα εργασία. Πρώτα απ' όλα φαινόταν πολύ βιαστικό.

—Καλά. 'Εν πάση περιπτώσει αυτός που πήρε τα χρήματα δεν θα έαε διαφύγη, διότι έχομε κρατήσει τους αριθμούς των χαρτονομιάτων... Δεν είναι έτσι Πέτρο;

—Μάλιστα, κύριε. Ποιός άπό τους τρεις είναι ο κλέπτης των χαρτονομιάτων και διατί;

Μαγική εικών

Τά δύο μικρά ζωρικά άργοντα να πούν νερό άπό το μικρό ποτάμιον, συνοδεύονται άπό την μητέρα των και περπατούν άμέριμνα, δεν βλέπουν ότι κάποιος κυνηγός τα παραφυλάγει.

Μήπως βλέπετε:
1.—Την μητέρα των δύο ζωρικών και
2.—Τον κυνηγόν που τα παραφυλάγει;

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ: 5

Οριζοντίως:

1) ΟΡΓΗ—ΔΑΜΑ, 2) ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ, 3) ΘΗΡΑ—ΣΗΜΑ, 4) ΑΣΤΑΘΗΣ, 5) ΣΑΜΟΣ—ΠΟΙΟΣ, 6) ΠΕΝΤΑΡΑ, 7) ΣΠΑΘΗ—ΝΗΣΙΣ, 8) ΣΥΝΤΑΓΗ, 9) ΑΓΩΝ—ΕΣΤΩ, 10) ΕΞΕΡΧΟΜΑΙ, 11) ΑΡΤΑ—ΣΙΓΗ.

Κα θέτως:

1) ΟΡΘΟΣ—ΣΚΑΛΑ, 3) ΡΕΜΒΑΣΩ, 4) ΗΡΑ—ΝΕΑ, 5) ΑΣΠΙΣ, 6) ΑΔΗΣ—ΥΠΕΡ, 7) ΤΟΝΟΝ, 8) ΦΟΡΑ—ΤΥΧΗ, 9) ΘΕΑΜΑ, 10) ΦΩΝΗ—ΓΟΜΩ, 11) ΣΠΑΝΗ, 12) ΔΑΣ—ΕΙΣ, 13) ΗΛΙΑΣΙΣ, 15) ΑΔΗΣ—ΣΙΩΠΗ.

Μικρά πρόβλημα

(ΠΡΟΒΛΗΜΑ 7ον)

ΠΟΣ ΤΟ ΕΓΝΩΡΙΣΕ

'Ο γρηναίος δημοσιευμένος κατωτέρω άπόστασις άπό τον έπαινον πάλαι και κανονικόν τετράγωνον.

Καθ' ο ρόμβος, και πώς με τα τρία τεμάχια να σχηματίσθι το έπαινον πάλαι και κανονικόν τετράγωνον.

'Η παροιμία (ΑΡΙΘΜΟΣ: 2)
15—10, 11, 5, 21, 19, 7, 18—10, 9—15—23, 3, 20, 19, 7, 18—19—1—16, 17, 24, 19—1—22, 17, 15, 13, 9, 1—22, 1, 9, 17, 15, 13, 19, 1, 9—

'Ιδού πώς έπρεπε να χωρισθόν οι αριθμοί του παρελθόντος φύλλου.

Και τώρα επί τη βάσει πάντα του πίνακος της παρελθούσης έβδομάδος, όντας να διαβάσετε με μεγάλην εύκολιαν την παροιμίαν:

«Ο καέφτης και ο ψεύτης, τά πρώτα χρόνια χαιρόνται».

Μαγικών τετράγων (ΑΡΙΘΜΟΣ: 17)

5. 21. 14. 17. 8.
19. 7. 3. 25. 11.
23. 15. 16. 9. 2.
6. 4. 22. 13. 20.
12. 18. 10. 1. 24.

'Ιδού πώς έπρεπε να τοποθετηθόν οι αριθμοί άριθμοί άπό τον επανεισαχθέν έπαινον «ΜΑΓΙΚΟ ΝΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ».

Τοιούτοτρόπος και μόνον, προσθέτοντες τους αριθμούς έκάστης στήλης, όριζοντίως, διαγώνως και καθέτως, θα εδρίκατε πάντα ως άποτέλεσμα: «65».